roman

HAYATTA KALANLAR

ALEX SCHULMAN

İngilizce Aslından Çeviren
Zeynep Tamer

TEMAS

Hayatta Kalanlar

1. Giriş
2. 1 Yazlık Ev
3. 1. Bölüm 23:59
4. 2. Bölüm Yüzme Yarışı
5. 3. Bölüm 22:00
6. 4. Bölüm Duman Bulutları
7. 5. Bölüm
8. 6. Bölüm Huş Ağacı Kralları
9. 7. Bölüm 18:00
10. 8. Bölüm
11. 9. Bölüm 16:00
12. 10. Bölüm Hayalet El
13. 11. Bölüm 14:00
14. 12. Bölüm Ark Lambası
15. 13. Bölüm 12:00
16. 2 Çakıllı yolun diğer tarafı
17. 14. Bölüm 10:00
18. 15. bölüm Mezuniyet Partisi
19. 16. Bölüm 8:00
20. 17. Bölüm Kaçaklar
21. 18. Bölüm 6:00
22. 19. Bölüm Doğum Günü Hediyesi
23. 20. Bölüm 4:00
24. 21. Bölüm: Çakıllı Yol
25. 22. Bölüm: 02:00
26. 23. Bölüm: Cereyan
27. 24. Bölüm 00:00

Hayatta Kalanlar

Yazar: Alex Schulman

Yayınevi: TİMAŞ YAYINLARI

ISBN: 9786050843842

Bu eser, sesli kitap kaydından yazıya dönüştürülmüştür.

Hayatta Kalanlar

Yazan Alex Schulman

İsveççe aslından çeviren Zeynep Tamer

Seslendiren Gürsu Gür

Kalle ve Niklas'a

1 Yazlık Ev

1. Bölüm 23:59

Bir polis arabası, turkuaza çalan yeşillikler arasından geçerek dar traktör yolundan yavaşça avluya doğru ilerliyor. Havanın asla tam kararmadığı bir haziran gecesi. Burunda ıssız bir yazlık ev duruyor. Garip boyutlarda, olması gerekenden biraz daha yüksek, sade, ahşap bir ev. Beyaz köşeleri pul pul dökülmüş, güneye bakan kırmızı dış kaplaması güneşte solmuş. İç içe geçmiş çatı kiremitleri, tarih öncesine ait bir hayvan derisini andırıyor. Hava rüzgarsız olmasına rağmen biraz serin. Pencerelerin altı buğulanmış görünüyor. Sadece üst kattakilerden birinde sarı bir ışık parlıyor.

Tepenin aşağısında, çevresi huş ağaçlarıyla çevrili, durgun ve pırıl pırıl bir göl uzanıyor. Bir de, oğlanların yaz aylarında babalarıyla oturdukları ve ardından suya atlayarak keskin taşların üzerinde, çarmıha gerilmiş gibi kollarını iki yana açıp dengede durmaya çalışarak sendeler halde peş peşe yürüdükleri bir sauna var. Kendini suya bıraktıktan sonra babaları, "Su harika," diye bağırmıştı. Sesi gölün öte yaninda yankılandı. Ardından sadece buraya, her şeyden çok uzak olan bu yere özgü bir sessizlik oldu. Benjamin'i bazen

korkutan, bazense ona her şeyin duyulabileceğini hissettiren bir sessizlik.

Kıyıdan biraz ilerde, ahşabı çürüyüp, iskeleti suya doğru eğilmeye başlamış bir kayıkhane bulunuyor ve onun hemen üstünde, kirişlerinde milyonlarca karınca deliği ve beton zemininde yetmiş yıllık hayvan pisliği izleri olan bir ambar yer alıyor. Ambarla ev arasında, çocukların futbol oynadığı, zemini eğimli, sırtı göle dönük olanının yokuş yukarı bir mücadele vermesi gereken küçük çimenlik bir alan uzanıyor.

Mekan işte böyle görünüyor. Arkası orman, önü göl olan çimenlik bir alan üzerine inşa edilmiş birkaç küçük yapı. Ücra bir yer. Geçmişte olduğu gibi şimdi de yapayalnız. Tam burun noktasından çevreye bakıldığında, insan yaşamına dair hiçbir ize rastlanmıyor. Ancak nadiren de olsa, uzaktan, gölün karşısındaki çakıllı yoldan geçen düşük devirli bir araba sesi duyulurdu. Yağsız yaz günlerinde ise, ormanın hemen ardından yükselen toz bulutlarını görürlerdi. Ancak buradaki kimseyi görmediler. Asla terk edip gitmedikleri ve hiç kimsenin de gelmediği bu yerde yalnızlardı. Sadece bir keresinde bir avcıya rastlamışlardı. Oğlanlar ormanda oyun oynarken, yirmi metre uzaklarında aniden karşılarına çıkmıştı. Beyaz saçlıydı. Üzerinde yeşil bir kıyafet vardı. Usulca köknar ağaçlarından tarafa süzüldü. Geçerken boş gözlerle onlara bakıp, işaret parmağını dudaklarına götürdü ve yürümeye devam edip, ağaçların arasına karışarak gözden kayboldu. Yaşadıkları bu şeyin, yaklaşmasına rağmen gökyüzüne çarpmadan geçen gizemli bir göktaşı gibi hiçbir açıklaması yoktü. Çocuklar daha sonra bunun hakkında hiç konuşmadı. Hatta Benjamin bazen böyle bir şeyin gerçekten yaşanıp yaşanmadığından bile şüphe etti.

Akşamın loşluğu çökeli iki saat oldu ve polis arabası hala traktör yolunda yavaşça ilerliyor. Sürücü endişeyle bakışlarını kaputun önüne sabitlemiş, tepeden inerken yolda karşısına çıkan şeylere dikkat etmeye çalışıyor. Direksiyona eğilip yukarı baktığında bile ağaç tepeleri görünmüyor. Evin üzerinde yükselen ladinler inanılmaz

boyuttalar. Oğlanlar küçükken bile muazzamdılar. Ama artık otuz kırk metre varlar. Baba sanki kendi sayesindeymiş gibi buranın bereketinden gurur duyardı. Haziranın başında toprağa turp ekmiş ve yalnızca birkaç hafta sonra topraktan çıkan bir dizi kırmızı noktacığı görmeleri için çocukları bahçeye sürüklemişti.

Yine de yazlık evin etrafındaki toprağın verimliliğine güven olmaz. Toprak kimi yerde tamamen ölüdür. Babanın doğum günü için anneye verdiği elma ağacı hala dikildiği yerde duruyor. Artık ne büyüyor, ne de meyve veriyor gibi bir hali var. Toprak bazı yerlerde taşsız, koyu ve ağır yapılıyken, bazı yerlerde çimenlerin hemen altında kayalıklar bulunuyor. Baba tavuklar için çit örecekti. Bunun için demir çubukları toprağa geçirmesi gerekti. Çubuklar kimi yerde yağmur yüklü çimenlerin arasından yumuşacık ve sessizce içeri süzülürken, kimisinde zeminin altından tak tuk sesler geliyordu. Baba öyle olduğunda haykırıyor, elleri kayanın direnci karşısında resmen titriyordu.

Polis memuru arabadan iniyor. Rutin hareketlerle omzundaki aletten yayılan cızırtılı sesi hızla azaltıyor. Boylu poslu bir adam. Belinden sarkan çentikli, mat, siyah aletler, onu bir şekilde yere çakılı kalmış gibi gösteriyor. Üzerindekilerin ağırlığı, onu sanki yer kabuğuna doğru çekiyor.

Uzun ladin ağaçlarının arasından mavi ışıklar süzülüyor. Gölün ardında yükselen mavimsi dağlar ile polis arabasından yayılan mavi ışıkların oluşturduğu bu renklerde, bir tabloya resmedilecek nitelikte bir şeyler var. Polis eve doğru birkaç adım atıp duruyor. Bir an ne yapacağını bilemiyor ve etrafı izliyor. Takım elbiseli ve kravatlı üç adam, yazlık evin ön kapısına uzanan taş basamaklarda yan yana oturmuş, birbirlerine sarılarak ağlıyorlar. Hemen yanlarındaki çimenlerin üzerinde, ölülere ait küllerin saklandığı bir vazo duruyor. Polis içlerinden ayağa kalkanla göz göze geliyor. Diğer ikisi, hala birbirlerine sarılmış, oturmaya devam ediyor. Islanmışlar ve fena dayak yemiş haldeler. Polis neden bir ambulans çağrıldığını anlıyor.

"Adım Benjamin. İhbarı yapan bendim."

Memur, bir not defteri çıkarmak için ceplerini karıştırıyor. Bu hikayeyi kağıda dökmenin imkansız olduğunu bilmiyor. O sadece onlarca yıllık bir hikayenin sonuna yetişiyor. Uzun zaman önce buradan koparılmış ve buraya tekrar dönmek zorunda kalan üç kardeşin hikayesi. Her şeyin birbiriyle bağlantılı olduğu, hiçbir şeyin tek başına var olmadığı ve birbirinden bağımsız açıklanamayacağı bir zincir. O an yaşananların yükü oldukça ağır olsa da, çoğu şey zaten çok önceden yaşanıp bitmiş. Burada, bu taş basamaklarda olanlar, üç kardeşin gözyaşları, şişmiş suratlar ve onca kan, sudaki son halka. Çarpışmanın son kertesi aslında.

2. Bölüm Yüzme Yarışı

Benjamin, her akşam ağı ve kovasıyla, annesiyle babasının oturduğu küçük toprak bendin hemen yanında uzanan kıyıda dururdu. Ailesi o gün yine güneşi takip ederek, gölgede kaldıkça masa ve sandalyelerini birkaç metre öteye kaydırıyordu. Böylece akşam olana dek yavaş yavaş taşınıp durdular. Masanın altında oturan köpekleri Molly, başını soktuğu yerin aniden kaybolup gitmesini şaşkınlıkla izliyordu. Sonra yerinden doğrularak, kıyı boyunca seyir halindeki bir tekneyi takip etmeye koyuldu.

Anne ve baba, kaya kaya toprak bendin son noktasına kadar gelmişti. Güneşin yavaşça, gölün diğer kıyısındaki ağaçların üzerinden batışını izliyorlardı. Göle karşı hep yan yana otururlardı. Omuz omuza. Çünkü ikisi de suyu görmek isterdi. Beyaz plastik sandalyelerini uzun otların arasına açmış, önlerine de, üzerinde lekeli bira bardaklarının akşam güneşinde parladığı, eğik ve küçük, ahşap bir masa çekmişlerdi. Yanlarında bir kesme tahtasıyla, bir parça İtalyan salamı, mortadella ve kırmızı turp vardı. Votkayı soğuk tutmak için getirdikleri soğutucuysa, aralarındaki çimenliğin üzerindeydi. Baba, her yeni bardakta hızlıca bir "Şerefe," diyor, kadehini hiçbir şeye kaldırmadan içkisini öylece yudumluyordu.

Salamı kestiği sırada masa sallandı ve etrafa bir miktar bira sıçradı. Annenin yüzünden kısa süreli bir öfke bulutu geçti. Suratını buruşturarak, baba işini bitirene kadar bardağını elinde tuttu. Baba bunu fark etmedi bile. Ama Benjamin fark etmişti.

Hiçbir ayrıntı dikkatinden kaçmıyordu. Huzur ve sessizlik içinde kalabilmeleri için hep biraz uzaklarında durmasına rağmen, konuşmaları takip edip, ortamı ve ruh hallerini kontrol edecek kadar yakındı onlara. Tatlı tatlı mırıltılarıyla porselene değen çatal bıçak sesleri geliyordu. Sonra ikisinden birinin sigara yakma sesi geldi. Aralarında her şeyin yolunda olduğunu gösteren bir ses akışı vardı.

Benjamin ağını alıp kıyı boyunca yürümeye başladı. Karanlık suya bakıyordu. Arada bir güneş tam gözüne isabet etti ve o an gözlerinin yerinden çıkmışçasına ağrıdığını hissetti. Büyük kayaların üzerinde dengede durmaya çalıştı. Suyun dibindeki minicik, siyah yavru kurbağaları inceledi. Ağır aksak yüzen virgülümsü o tuhaf hayvanları. Ağla birkaçını yakalayıp, kırmızı kovasında tutsak etti. Bu onun bir geleneğiydi. Bir paravan olarak yavruları aileleriyle bir araya getirdi. Güneş batıp da anne babası eve dönmek üzere ayaklandığında, topladığı kurbağaları göle boşaltıp, ailesiyle eve doğru yürümeye koyuldu. Ertesi akşam da yine aynı şeyleri yapacaktı. Bir defasında yavruları kovada unutmuştu da, bir gün sonra onları fark ettiğinde hepsi sıcaktan ölmüştü. Babasının onları görmesinden korkarak, hemen su kenarına gidip kovayı boşalttı. O sırada onun yazlık evde dinlenmeye çekildiğini bilmesine rağmen, yine de babasının bakışlarını sanki ensesinde hissetti.

"Anne."

Benjamin eve doğru baktı ve küçük kardeşini tepeden inerken gördü. Sabırsızlığı oradan bile anlaşılıyken, burası huzursuzlar için uygun bir yer değildi. Özellikle de o yaz.

Bir hafta önce çiftliğe geldiklerinde, anne ve baba, tatil boyunca çocukların televizyon izlemeyeceklerine karar vermişti. Bu, çocuklara

ciddi bir şekilde açıklandı. Babalarının televizyonun fişini çekip gözlerine sokarcasına cihazın üzerinde bırakması, özellikle Pierre tarafından hoş karşılanmadı. Bu, idam edilmiş birinin uyarı niteliğinde bir süre asılı bırakıldığı, halka açık bir infaz gibi, yazları dışarıda geçirme kararına karşı bir tehdit oluşturan teknolojinin başına gelenleri göstermek içindi.

Pierre akşamları çimenlerin arasına uzanıp, yavaş bir tempoyla çizgi romanlarını okurdu. Onları karnına yaslar, yüksek sesle kendi kendine mırıldanırdı. Ama sonunda bunalır ve anne babasının yanına giderdi. Benjamin tepkilerinin değişken olabileceğini biliyordu. Annesi bazen onu kollarına alıp, sırtını kaşır, kimi zaman da ortama bir öfke hali hakim olur ve o an zaman yok olup giderdi sanki.

"Yapacak hiçbir şey yok," dedi Pierre.

"Benjamin'le kurbağa yakalamak istemez misin?" diye sordu annesi.

"Hayır," dedi. Annesinin sandalyesinin arkasında durup, gözlerini kısarak batan güneşe baktı.

"Peki Nils? Onunla bir şey yapmaz mısınız?"

"Ne gibi?"

Bir sessizlik oldu. Anne ve baba bitkin haldeydi. Alkolün verdiği ağırlıkla plastik sandalyelerine yığılmış, öylece oturuyorlardı. Gözlerini göle dikmişlerdi. Sanki söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyorlar, etkinlik önerileri düşünüyorlardı. Ama ağızlarından tek kelime çıkmıyordu.

"Aa," diye mırıldandı baba içkisini yuvarlayarak. Sonra yüzünü buruşturup, ellerini üç kez sertçe çırptı.

"Peki o zaman," diye seslendi. "İki dakika içinde tüm oğullarımı burada mayolarıyla görmek istiyorum."

Benjamin başını kaldırıp suyun kenarından birkaç adım uzaklaştı. Ağını çimlere attı.

"Çocuklar!" diye seslendi baba. "Toplanın hadi!"

Nils, evin yanındaki iki huş ağacının arasına kurulan hamakta yatmış, kasetçalarıyla müzik dinliyordu. Benjamin ailesinin sesine kulak kabartırken, Nils aksine kulağını tıkardı. Benjamin, anne babasına hep daha yakın olmaya çalışıyordu. Nils ise ne kadar uzakta olursa o kadar iyiydi. Odası da farklıydı kardeşlerden. Onlarla kalmak istemiyordu.

Kardeşler akşamları uyumaya gittiklerinde bazen, anne ve babanın ince kontrplak duvarın arkasında tartıştıklarını duyarlardı. Benjamin her kelimeyi kaydeder, bunların ne tür zararlar doğuracağını belirlemek için konuşulanları kontrolden geçirirdi. Bazen birbirlerine akılalmaz bir acımasızlıkla bağırıp, o kadar sert şeyler söylüyorlardı ki, Benjamin'e bütün bunlar tamiri mümkün olmayan şeylermiş gibi geliyordu. Benjamin saatlerce uyanık kalıp tartışmayı zihninde tartardı. Ancak Nils gerçekten hiç rahatsız olmuş gibi görünmezdi. Tartışma alevlenince "Tam tımarhane," diye mırıldanır, sonra arkasını dönüp uykuya dalardı. Hiç umursamaz, günlerce kendi halinde takılırdı. Aniden alevlenip kaybolan öfke patlamaları dışında hiç sesi çıkmazdı. Kendine yaklaşan bir yaban arısını kovmak için silkelenip, ellerini histerik bir şekilde sallarken hamaktan sesi duyulurdu.

"Üf lanet olsun! Sizi kahrolası aptallar!" diye bağırır, elleriyle havaya birkaç vuruş yaptıktan sonra tekrar sakinleşirdi.

"Nils!" diye seslendi baba. "Kıyıda toplanıyoruz."

"Seni duymuyor," dedi anne. "Müzik dinliyor."

Baba daha yüksek bir sesle bağırdı. Ancak hamaktan ses çıkmadı yine. Anne iç çekerek ayağa kalktı ve aceleyle Nils'in yanına gitti. Kendini belli etmek için oğlanın hemen önünde kollarını sallamaya başladı. Nils kulaklıklarını çıkardı.

"Baban seni bekliyor."

Sahildeki toplanmalar mükemmel zamanlardı. Babanın gözlerinde bütün kardeşlerin sevdiği, eğlence ve oyun vadeden o özel ışıltılı bakış belirirdi. Yeni bir yarışma sunacağı zaman sesinde hep aynı ciddiyet, dudaklarının kenarına gizlenmiş resmi bir tebessüm olurdu. Sanki çok hayati şeyler oluyormuşçasına her şey belirlenmiş kurallara bağlanmıştı.

Baba, üç kardeşin sıska bacaklarını açığa çıkaran mayolarıyla beklediği yerin önünde kule gibi dikilip, "Kurallar basit," dedi. "İşaretim üzerine suya atlayacak, ilerdeki şamandıranın etrafında yüzüp karaya döneceksiniz. Buraya ilk gelen kazanır."

Oğlanlar dizildiler.

"Herkes anladı değil mi?" diye sordu baba. "Yani kimin en hızlı olduğunu anlayacağız."

Benjamin, atletlerin televizyondaki önemli yarışmalardan önce yaptığı gibi sıska kalçalarını tokatladı.

"Bekleyin," dedi baba saatini çıkararak. "Zaman tutacağım." Büyük başparmaklarıyla dijital saatin minik düğmelerine dokundu ve çalıştıramayınca kendi kendine, "Kahretsin!" diye mırıldandı. Başını kaldırıp baktı. "Yerlerinize!"

Avantajlı bir başlangıç pozisyonu elde etmeye çalışan Benjamin ve Pierre arasında bir itiş kakış yaşandı.

"Hayır kesin şunu," dedi baba. "Böyle yapmak yok."

"Tamam hadi uzatmayın," dedi anne. Hala masadaydı, içkisini tazeliyordu.

Kardeşler 7, 9 ve 13 yaşlarındaydı. Son günlerde birlikte futbol ya da kağıt oynarlarken bazen o kadar kötü kavga ediyorlardı ki, Benjamin

aralarında bir şeylerin koptuğunu hissediyordu. Babaları, kardeşleri birbirleriyle rekabete soktuğunda ve oğullarından hangisinin bir konuda en iyi olduğunu bulmak istediğini açıkça belirttiğinde bu risk daha da artıyordu.

"Yerinize! Hazır! Başla!"

Benjamin, iki erkek kardeşinin hemen arkasından fırlayıp suya atladı. Arkasından anne ve babanın bağırışlarını duyuyordu.

"Bravo! Hadi!"

Ayağının altındaki keskin kayalar birkaç hızlı adımdan sonra kayboldu. Koyda haziran soğuğu vardı ve göl, onu farklı soğuk türleriyle sınamak isteyen canlı bir şeymiş gibi, Benjamin kendini biraz ötede daha soğuk suların geçtiği tuhaf akıntıların içinde buldu.

Beyaz strafor şamandıra, önlerinde ayna gibi parlayan gölde hareketsizce duruyordu. Kardeşler birkaç saat önce babalarıyla ağ atarken koymuşlardı onu. Ama Benjamin kıyıdan bu kadar uzağa koyduklarını anımsamıyordu. Nefeslerini tüketmemek için hiç konuşmuyorlardı. Karanlık suda yüzen üç kafa. Sahilden gelen sesler yok oldu. Güneş bir süre sonra gölün karşısındaki ağaçların arkasında kaybolup da alacakaranlık çökünce, ansızın başka bir gölde yüzüyor gibi oldular.

Benjamin suyun yabancılaştığını hissetti. Birden derinlerde var olan şeyler aklına düştü. Belki de aşağıda, onların orada olmasını istemeyebilecek yaratıklar vardı. Baba, ağdan balıkları toplayıp tekneye fırlatırken, kardeşleriyle teknede oturduğu onca zamanı düşündü. Turna balığının jilet gibi keskin dişlerine ve levreklerin dikenli yüzgeçlerine eğilip bakmalarını, balıklardan biri hoplayınca sıçrayıp çığlık atmalarını, ani çığlıklardan irkilen babanın telaşla onlara bağırmasını ve sonra tekrar sakinleştiğinde ağları sararken mırıldanarak, "Balıklardan korkulmaz," demesini. Benjamin bu yaratıkların o an, hemen yanında ya da altında karanlık sularda

gizlenerek yüzdüklerini düşündü. Alacakaranlıkta aniden pembeleşen beyaz şamandıra hala çok uzaktaydı.

Birkaç dakika yüzdükten sonra başlangıç sırası açılmıştı. Nils, Pierre'i geride bırakan Benjamin'in epey önündeydi. Ancak aniden karanlık çökünce ve soğuktan uylukları yanmaya başlayınca, kardeşler arasındaki mesafe tekrar kapandı. Kısa bir süre sonra yine birbirlerine yakın yüzüyorlardı. Belki bilinçli bir hareket değildi ve belki de bunu birbirlerine asla itiraf edemeyeceklerdi. Fakat suda kimseyi geride bırakmayacaklardı.

Başları yüzeye daha yakındı ve kollarının uzandığı mesafe kısalmıştı. Başlangıçta, kardeşlerin kulaçlarıyla köpüren su, artık çarşaf gibiydi. Şamandıraya ulaştıklarında, Benjamin dönüp yazlık eve baktı. Ev uzaktan kırmızı bir lego parçası gibi görünüyordu. Dönüş yolunun ne kadar uzak olduğunu ancak o an anladı. Üzerine büyük bir yorgunluk çöktü. Biriken laktik asit kollarını kaldırmasına engel oluyordu. O kadar şaşkındı ki, bacaklarını nasıl hareket ettireceğini unutmuştu. O an ne yapacağını bilmiyordu. Boynundan başının arkasına doğru soğuk bir dalga yayıldı. Kendi nefesini duyuyordu. Giderek kesik kesik nefes aldığını ve soluklanırken zorlandığını. Tüm vücudunu inanılmaz bir korku kapladı. Yakıya geri dönmeye gücü yetmezse? Ağzına su kaçmasın diye Nils'in bir turna gibi boynunu yukarı uzattığını gördü.

"Nils," dedi Benjamin.

Nils tepki vermedi. Gözleri havada, yüzmeye devam ediyordu. Benjamin abisinin yanına gitti. Birbirlerinin yüzüne doğru derin derin nefes alıp verdiler. Gözleri buluştu ve Benjamin kardeşinin gözlerinde daha önce fark etmediği bir korku gördü.

"İyi misin?" diye sordu Benjamin.

"Bilmiyorum," dedi Nils nefes nefese. "Başarıp başaramayacağımdan emin değilim."

Sonunda Nils şamandıraya ulaştı. Tutunarak yüzmek için onu iki eliyle kavradı. Ancak şamandıra onun ağırlığını taşıyamayıp altındaki karanlığa gömüldü. Oğlan karaya doğru bakakaldı.

"Yapamam," diye mırıldandı. "Çok uzak."

Benjamin yüzme okulunda öğretmenin su güvenliği hakkındaki uzun dersler sırasında anlattıklarını hatırlamaya çalıştı.

"Sakin olmalıyız," dedi Nils'e. "Daha uzun kulaç atıp, daha derin nefes almamız gerekiyor." Pierre'e baktı. "Sen nasılsın?" diye sordu.

"Korkuyorum," dedi Pierre.

"Ben de," dedi Benjamin.

"Ölmek istemiyorum!" diye bağırdı Pierre. Yaşlı gözleri suyun hemen üzerindeydi.

"Buraya gel," dedi Benjamin. "Yanıma gel."

Üç kardeş daha da yakında artık.

"Birbirimize yardım edeceğiz," dedi Benjamin. Eve doğru yan yana yüzmeye başladılar.

"Uzun kulaçlar," dedi Benjamin. "Hep birlikte uzun kulaçlar atıyoruz."

Pierre ağlamayı kesmişti. Artık kararlı bir halde ileri doğru yüzüyordu. Bir süre sonra ortak bir ritim yakaladılar. Aynı anda kulaç atıyor, aynı anda nefes alıp veriyorlardı. Uzun ve derin nefesler. Benjamin Pierre'e bakıp güldü.

"Dudakların morarmış."

"Senin de öyle."

Birbirlerine hızlıca sırıttıktan sonra tekrar dönüş yoluna yoğunlaştılar. Başlar suyun üzerinde, kulaçlar uzun.

Benjamin uzaktan yazlık evi ve Pierre'lerin her gün futbol oynadığı o engebeli küçük çim sahayı gördü. Pierre'le öğleden sonraları dışarı çıkıp ahududu ve kuş üzümü topladıkları, ardından bronzlaşmış bacaklarının her yerini kaplayan beyaz sıyrıklarla geri döndükleri soldaki meyve çalılıklarını da. Tüm bunların arkasındaysa gün batımıyla karanlığa bürünmüş ladinler yükseliyordu.

Kardeşler kıyıya yaklaşmıştı. Su kenarına sadece 15 metre kala, Nils hızlanarak çılgınca kulaç atmaya başladı. Algılarının yavaşlaması Benjamin'i öfkelendirmişti. O da hemen kardeşlerinin peşinden gitti. Kardeşlerin kıyıya ulaşmak için yaptıkları amansız savaş şiddetlenince, gölde birdenbire sessizliğini yitirdi. Pierre çok geçmeden çaresizce arkada kaldı. Kıyıya ulaştıklarında Nils, Benjamin'in bir kulaç önündeydi.

Tepeyi yan yana koşarak çıktılar. Benjamin geçmek için Nils'in kolunu tuttu ancak Nils, Benjamin'i şaşkına döndüren bir öfke ile kendini kurtarmayı başardı. Verandaya ulaştılar. Etrafa bir göz gezdirdiler. Benjamin eve doğru birkaç adım atıp, pencerelerden birinden içeri baktı. Mutfak penceresinden babasının siluetini gördü. Geniş sırtıyla bulaşıkların üzerine eğilmişti.

"İçerdeler," dedi Benjamin.

Nils, elleri dizlerinin üzerinde soluklanıyordu. Pierre de yokuşu tırmanmıştı, nefes nefeseydi. Şaşkınca boş masaya baktı. Kardeşler ne yapacaklarını bilemez halde öylece kalakaldılar. Sessizlikte üç endişeli nefes.

3. Bölüm 22:00

Nils, küllerin olduğu vazoyu tüm gücüyle kardeşine doğru itekliyor. Pierre buna hazırlıksız yakalanıyor ve vazo tam göğsüne isabet

ediyor. Benjamin gelen sesten, Pierre'in vücudunda bir yerin kırıldığını hemen anlıyor: Bir kaburga ya da bir göğüs kemiği. Benjamin, diğerlerinden farklı olarak hep üç adım ileriyi görüp, aile üyeleri arasındaki çatışmaları daha gerçekleşmeden çok önce tahmin ederdi. Henüz belirtileri çok zayıf olan, hatta varlığı bile anlaşılmayan o ilk öfke tohumundan itibaren, bir tartışmanın nasıl başlayıp nasıl biteceğini bilirdi.

Ancak bu defa farklı. O an, yani Pierre'in göğsünde bir yerin kırıldığı dakikadan itibaren, Benjamin artık hiçbir şeyi tahmin edemiyor. Bundan sonrası henüz keşfedilmemiş bölge. Pierre suyun kenarında uzanıp göğsünü tutuyor. Nils telaşla yanına gidiyor.

"İyi misin?"

Kardeşinin kalkmasına yardımcı olmak için eğiliyor. Korkmuş görünüyor. Pierre, Nils'in baldırlarını tekmelemeye başlıyor ve Nils çakıllı sahile doğru yığılıyor. Pierre abisinin üzerine atlıyor. Yuvarlanıyorlar. Yumruklar savruluyor. Birbirlerinin yüzüne, göğsüne ve omzuna vuruyorlar ve bütün bunlar olup biterken aralarındaki iletişim hep devam ediyor. Birbirlerini öldürmeye çalışırlarken bile konuşmayı sürdükleri bu sahneyi Benjamin; gerçeküstü, neredeyse fantastik buluyor.

Toprak bendin yanındaki vazoyu kaldırıp eline alıyor. Vazonun kapağı açılmış ve küllerin bir kısmı kuma dökülmüş. İskelet kalıntıları maviye çalan gri tonlarda. Kapağı tekrar kapatırken kısa bir an şaşırıyor; annesinin küllerini hiç böyle hayal etmemişti. Vazoyu iki eliyle kavrayıp birkaç adım geri gidiyor. Kardeşlerin dövüşü karşısında kaskatı kesiliyor. Geçmişte de sık sık olduğu gibi, buz kesilmiş halde bir kenarda duruyor. Kardeşlerinin tutuk yumruklaşmalarını, acemiliklerini gözlemliyor. Başka bir gün olsa Pierre kardeşini paramparça ederdi; çocukluğunda başladı o kavga etmeye. Benjamin'in aklına okul günlerinden kalma bir hikaye geliyor:

Bir gün, okul bahçesinden geçerken bir kavgayı izlemek için toplanmış çocuk kalabalığını görmüştür. Montların arasından, birinin üzerine eğilmiş kardeşini fark etti ve hızla oradan uzaklaşmaya çalıştı. Rakibi artık hareket etmese ve işi bitmiş gibi görünse de onun yumruk üstüne yumruk atmaya devam ettiğini görmek istemiyordu. Pierre normalde çok rahat karşı koyabilirdi ancak orada, suyun kenarında durumlar eşitlenmiş artık. Kaburga kemiği kırıldığı için ayakta bile zar zor duruyor. Kardeşler arasındaki darbelerin çoğu sadece havada kalıyor; ya isabet etmiyor ya da el ve kollarla savuşturuluyor. Ancak bazıları yıkıcı da olabiliyor. Pierre, Nils'in gözüne isabet ettirdiğinde, kanın anında nasıl yanından süzülerek boğazından aşağı aktığını görüyor Benjamin. Nils de Pierre'e dirsek atıyor. Pierre'in burnundan sanki kırılmış gibi bir ses geliyor. Ardından Pierre'in saçını çekmeye başlıyor ve nihayet bıraktığında parmaklarının arasında bir tutam saç kalıyor. Bir süre sonra yoruluyorlar. Bir an için ikisinin de devam edecek gücü kalmamış gibi görünüyor. Suyun kenarında, aralarında birkaç metre mesafeden birbirlerine bakarak oturuyorlar ve sonra tekrar başlıyorlar. Yavaş yavaş, zamana yayarak birbirlerini öldürmek istiyorlar; fakat bunun için hiç de acele eder gibi bir halleri yok. Bir yandan da konuşmaya devam ediyorlar.

Nils kardeşine bir tekme atıyor ama ıskalıyor ve dengesini kaybediyor. Pierre geri çekiliyor. Sahilden bir taş alarak tüm gücüyle Nils'e fırlatıyor. Taş sıyırıp geçince Pierre bir başkasını alıp tekrar deniyor. Bu seferki Nils'in çenesine isabet ediyor ve diğerlerine göre daha çok kan akıyor.

Benjamin, küllerin olduğu vazoyu parmakları bembeyaz oluncaya dek sımsıkı tutarak toprak bendin üzerinden yavaşça geri geri gidiyor. Arkasını dönüp ağır adımlarla eve yürüyor. İçeri giriyor, mutfağa. Cep telefonunu alıyor ve 112'yi arıyor:

"Kardeşlerim kavga ediyor."

"Birbirlerini öldürecekler diye korkuyorum."

"Siz müdahale edemez misiniz?"

"Hayır."

"Neden yapamıyorsunuz? Yaralı mısınız?"

"Hayır, hayır."

"Neden müdahale edemiyorsunuz peki?"

Benjamin telefonu kulağına bastırıyor. Neden müdahale edemiyor? Pencereden dışarı bakıyor. Her yer çocukluğuna ait sahnelerle dolu. Her şeyin başlayıp bittiği yer burası. Bir kere burada sıkışıp kaldığı ve o zamandan beri hareket edemediği için müdahale edemiyor; o hâlâ dokuz yaşında. Orada kavga eden adamlarsa birer yetişkin, yaşamaya devam eden kardeşler. Birbirlerini öldürmeye çalışan o ikisinin silüetini görüyor. Evet, bu makul bir son değil belki ama bir sürpriz de değil. Başka türlü nasıl sona ereceğini bekliyorlardı ki? Hayatlarını oradan kaçmaya adayarak geçirdikleri bu yere sonunda döndüklerinde ne olacağını düşünüyorlardı? Kardeşler artık dizlerine kadar suyun içindeler ve dövüşmeye orada devam ediyorlar. Benjamin, Pierre'in Nils'i suyun altına batırdığını görüyor. Nils orada kalıyor, çıkamıyor. Pierre ona yardım etmek için hiçbir şey yapmıyor. O sırada Benjamin'in aklından tek bir düşünce geçiyor: "Orada ölecekler." Telefonu bırakıp koşuyor hemen; dışarı fırlıyor, hızla taş basamaklardan iniyor. Göle giden bu yol, kas hafızasına o kadar yerleşmiş ki bu hızla giderken bile her engeli savuşturabiliyor. Toprağın üzerindeki her bir kökten kaçınıp her keskin kayayı atlıyor; çocukluğundan geçiyor. Akşam güneşinin son demleri gölün ardında henüz batmadan, anne babasının hep oturduğu yerden geçiyor. Doğuya doğru ilerleyen orman hattını geride bırakarak kayıhaneden geçiyor. Koşuyor. Bunu en son ne zaman yaptığını hatırlamıyor. Yetişkin hayatını sanki bir parantez içindeymiş gibi sürekli bir durma noktasında yaşadı ve o an göğüs kafesinde kalbinin çarptığını hissettiği için içi garip bir coşkuyla doluyor. Koşabildiğini, gücünün yettiğini ya da belki de hepsinden önemlisi bunu yapmak istediğini

fark ediyor. Sonunda bir şeyin onu tetikleyip harekete geçirmesinden güç alıyor. Çocukken kurbağaları yakaladığı küçük tümseğin üzerinden zıplayarak kendini suya atıyor. Kardeşlerini yakalayıp onları ayırmaya hazırlanıyor.

Ancak buna gerek olmadığını, kavganın bittiğini hemen fark ediyor. Üçü bellerine kadar suyun içinde, gölün birkaç metre açığında yan yana durmuş birbirlerine bakıyorlar. Saçlarının koyuluğu aynı. Gözleri aynı. Aynı kestane rengi. Konuşmuyorlar. Göl duruluyor. Sadece ağlayan üç kardeşin sesi duyuluyor. Taş basamaklarda birbirlerinin yaralarına bakıyorlar. Özür dilemiyorlar; çünkü bunun nasıl yapıldığını bilmiyorlar, çünkü kimse onlara bunu öğretmedi. Dikkatle birbirlerinin bedenlerini hissedip yaralarına dokunuyorlar. Alınlarını birbirine değdiriyorlar. Üçü sıkıca sarılıyor. O durgun ve nemli yaz sessizliğinde Benjamin, birden tam üzerlerindeki ormandan bir arabanın geldiğini duyuyor. Yamaca doğru bakıyor. Bir polis arabası, avluya inen dar traktör yolundan, turkuazımsı yeşilliklerin arasından yavaşça geçiyor. Havanın hiçbir zaman tam kararmadığı bir haziran gecesinde, burunda yapayalnız bir ev duruyor.

4. Bölüm Duman Bulutları

Verandadaki öğle yemeğinden sonra anne ve baba ayaklandı. Baba tabakları toplayıp bardakları üst üste koydu. Anne beyaz şarabı mutfağa götürüp dikkatlice buzdolabına yerleştirdi. Ardından banyoda bir hareketlilik oldu ve su borusu birkaç defa uğuldadı. Baba sertçe lavaboya tükürdü. Sonra ağır ağır merdivenleri çıktılar. Benjamin yatak odasının kapısının kapandığını duydu ve ortalık sessizleşti.

Buna siesta diyorlardı. Bunda herhangi bir tuhaflık yoktu, çocuklara böyle anlatılmıştı. İspanya'daki insanlar bunu hep yapardı. Akşamı zinde ve atik geçirmek için öğle yemeğinden sonra bir saatlik şekerleme. Ancak Benjamin için uzun bir hiçlik saatiydi. Siestayı annesiyle babasının verandaya çıkıp sessiz ve patlamaya hazır halde

plastik sandalyelerinde oturdukları o garip yarım saati izlerdi. Benjamin o sırada genellikle uzaklarında durup onları rahat bırakarak biraz kendilerine gelmelerine izin verirdi. Ancak çok geçmeden yanlarına yanaşırdı, kardeşleri de bahçenin farklı yerlerinden gelerek aynısını yaparlardı. Çünkü siestadan sonra arada bir anne çocuklara yüksek sesle kitap okurdu. Hava güzelse çimenlerin üzerindeki bir örtüye, yağmurluysa ateşin önündeki mutfak kanepesine sessizce oturur, anneleri eski klasiklerden ya da onların bilmesi gerektiğini düşündüğü kitaplardan okurken onu dinlerlerdi. Sadece annenin sesi duyulur, onun dışında çıt çıkmazdı. Anne boştaki elini çocuklardan birinin saçlarından geçirirdi ve bu süre ne kadar uzun sürerse çocuklar annelerine o kadar yakınlaşırlardı ve sonlara doğru sanki birbirleriyle iç içe geçmiş gibi olurlardı. Bir çocuğun nerede bitip diğerinin nerede başladığı söylenemezdi. Annenin bir bölümün sonuna gelerek önünde duran o üç burundan birinin hemen dibinde kitabı bir çırpıda kapatmasıyla hepsi sevinçle çığlık atardı.

Benjamin taş basamaklara oturdu. Önünde uzun bir bekleyiş vardı. Yazdan dolayı haşat olmuş bacaklarına baktı. Baldırlarındaki sivrisinek ısırıklarını fark etti. Güneşte bronzlaşmış teninin ve babasının ısırgan otu sokmalarını tedavi etmek için ayaklarına sürdüğü antiseptiğin kokusunu hissetti. Hareket etmemesine rağmen kalbi deli gibi atıyordu. Can sıkıntısı değildi hissettiği, farklı bir şeydi. Açıklaması daha zor bir şey. Nedenini bilmediği bir hüzün vardı içinde. Esintisiz yokuştan aşağı, göle, güneşten kavrulup rengi ağarmış çayıra baktı ve etrafındaki her şeyin iflas etmeye başladığını hissetti. Burnunun üzerine bir cam fanus yerleştirilmiş gibiydi. Gözleriyle masada duran bir kase kremanın üzerinde endişeli daireler çizen yaban arısını takip etti. Arı iriceydi, akılsız ve problemliydi. Kanatlarını daha fazla çaba sarf etmesine rağmen giderek daha yavaş çırpıyor gibiydi. Sosa büsbütün yaklaştı ve sonra orada sıkışıp kaldı. Benjamin onun kendini kurtarmak için verdiği mücadeleyi izledi. Hareketleri giderek yavaşlamıştı ve sonunda tamamen durdu. Kuş cıvıltılarına kulak kabarttı. Aniden garip bir şekilde, sanki daha yavaş, yarı hızlarında cıvıldamaya başladılar. Sonra da tamamen sustular. Benjamin içinden

bir dehşet dalgasının geçtiğini hissetti. Zaman mı durmuştu? Kendine gelmek için genellikle yaptığı gibi ellerini beş kere çırptı.

"Merhaba."

"Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey."

"Balık tutmaya gidelim mi?"

"Tamam."

Benjamin ayağa kalkıp koridordan çizmelerini getirdi. Sonra köşeyi dönüp duvara dayalı oltayı aldı.

"Solucanların nerede olduğunu bilmiyorum."

Bunun üzerine ambarın arka tarafına gittiler. Orada toprak oldukça nemliydi. İki kürekle toprağı ters yüz ettiler. Yerin üstü aniden solucanlarla ışıldadı. Kardeşler onları topraktan çıkarıp bir kavanoza topladılar. Solucanlar esaretlerine aldırmadan tamamen ruhsuz bir şekilde yatıyorlardı. Pierre onları uyandırmak için kavanozu ters çevirdi ama ölüm de dahil olmak üzere her şeyi olduğu gibi kabul ediyor gibi bir halleri vardı. Benjamin onları gölün kıyısında kancaya geçirdiğinde bile itiraz etmediler ve metalin kendilerini delip geçmesine izin verdiler. Makaralı oltayı sırayla tutuyorlardı. Şamandıra kırmızı beyazdı. Yansıyan güneş lekeleri arasında kaybolduğu zamanlar dışında karanlık suyun üzerinde açıkça göze çarpıyordu.

Kıyıda çiftliğin üç tavuğu Larson kardeşler yürüyordu. Grup halinde olmalarına rağmen her biri kendi havasındadı. Rastgele orayı burayı gagalıyor, yavaşça gıdaklıyorlardı. Benjamin yanına yaklaştıklarında kendini hep rahatsız hissederdi. Çünkü davranışlarının hiçbir mantığı yoktu. Geriliyordu, başına her an bir şey gelebilirdi. Sokaktaki bir sarhoşun birden yanına gelip konuşması gibi. Ayrıca baba içlerinden

birinin kör olduğunu ve tehdit altında hissederse kendini kaybedebileceğini söylemişti. Benjamin tavukların boş bakışlarını inceler, ancak hangisinin göremediğini asla çözemezdi. Aslında hepsi kör değil miydi? Etrafta gergin gergin gezinirken öyle görünüyorlardı. Tavukları birkaç yaz önce babası satın almıştı. Böylece kahvaltıda taze yumurta yeme hayalini sonunda gerçekleştirmiş oldu. Onları bizzat besliyordu. Kuru yemlerini arkalarından fırlatıp bili bili diye seslenirdi. Akşamları da ambarda hepsini bir araya toplardı. Bir tencerenin dibine vurduğu kepçesinin sesi tüm avluda yankılanırdı. Pierre'e her sabah Larson kardeşlerin kümesine gidip yumurta getirme görevi verildi. Elinde hazineyle çimlerin üzerinden koşarak eve geldiğinde babası aceleyle mutfağa girip bir tencereye biraz su koyardı. Bu, Pierre ve babasının bir geleneği haline gelmişti. Benjamin için de hoş bir şeydi çünkü onu sakinleştiriyordu. Yaşama renk katan anlardı. Rahat bir nefes almasını sağlıyordu. Tavuklar yeri gagalamayı bırakmış, ölü gözlerle kıyıda duran kardeşlere bakıyordu. Benjamin'in onlara doğru bir hamle yapmasıyla Larsonlar hemen hızlanıp gözlerini çimenlere dike dike uzun adımlarla oradan uzaklaştılar, olanları geride bırakıp gözden kayboldular.

Şamandıra hareket ettiğinde oltayı Pierre tutuyordu. Önce küçük bir titreme oldu, ardından şamandıra karanlık suya doğru tamamen yok oldu.

"Oltada balık var."

"Hadi tut şunu."

Benjamin babasının ona öğrettiği gibi yaptı. Balığı hemen bütünüyle sudan çıkarmadı. Onu yavaşça kıyıya çekmeye başladı. Benjamin'in çekiştirdiği yöne gelmeyen balık, çocuğu şaşırtan bir güçle oltayı başka tarafa çekiyordu. Yüzeyin hemen altında hayvanın silüetini ve onun kurtulmak için nasıl da çılgınca çabaladığını görünce bağırdı.

"Çabuk bir kova getir."

"Kova mı?"

"Nils! Bir balık tuttuk, bize hemen bir kova getirsenize."

Amanın hareketlendiğini fark etti. Nils telaşla eve fırladı ve elinde kırmızı bir kovayla göle koştu. Benjamin misinanın kopacağı korkusuyla fazla zorlamak istemiyordu. Ancak balık gölün ortasına doğru uzaklaşmaya çalıştığı için ona karşı koymak zorundaydı. Nils hiç tereddüt etmeden suya girdi ve kovayı göle daldırdı.

"Onu kovaya doğru yolla."

Balık suyun yüzeyine çarpa çarpa tekrar karaya yaklaştı. Nils suya doğru bir adım daha attı. Şortu ıslanmıştı ama balığı yakaladı.

"Tuttum."

Kovanın etrafına toplanıp içine baktılar.

"Bu ne balığı?"

"Levrek."

"Ama onu geri atman gerekiyor."

"Neden?"

"Çok küçük, bunu yiyemezsin."

Benjamin kovaya baktı ve balığın sağa sola çarpıp durduğunu gördü. Suda kendisiyle mücadele verdiği sırada onun daha büyük olduğunu düşünmüştü. Tarak şeklindeki pulları parıldıyordu, keskin sırt yüzgeçleri ise diken dikendi.

"Emin misin?"

"Bunu gösterirsen babam sana kesin güler."

Pierre kovayı alıp eve yürüdü. Benjamin de hemen arkasından onu takip etti.

"Ne yapıyorsun? Onu suya geri bırakmalısın."

Cevap alamayınca onlara yetişmek için koştu.

Pierre kovayı mutfak masasına koymuş balığa bakıyordu. Plastik kovanın kırmızılığı yüzüne yansımıştı, yüzü kızarmış gibi görünüyordu.

"Canlı canlı kızartalım mı?"

"Kafadan çatlaksın sen."

"Canlı canlı kızartalım mı?"

"Hayır, bunu yapamayız."

Pierre bir sandalye çekip tezgahın üzerindeki duvarda asılı duran tavalardan birini indirdi. Onu gaz ocağının üzerine koyup şaşkın şaşkın açma kapama düğmelerine baktı ve birini çevirdi, aniden hafif bir tıslama halinde gaz sesi duyuldu. Öne eğilip gaz memelerine baktı.

"Bu nasıl yakılıyor?"

Düğmeyi ileri geri çevirdi ama sadece gazın sesi duyuluyordu. Benjamin'e dönüp, "Hadi bana yardım et," dedi.

"Kibrit kullanmalısın."

"Sen bana yardımcı olabilirsin değil mi?"

"Pierre, canlı bir balığı kızartamazsın."

"Kes artık, sadece bana yardım etmeni istiyorum."

Ve mutfak belli belirsiz gaz kokuyordu. Yukarı katta bir pencere çarparak kapandı. Çatının girişine yuva yapmış kırlangıçlar, evi kaşıyormuş gibi ahşabı tırmalıyordu. Anne ve babanın önceki gece oynadıkları oyundan sonra mutfak masasının pürüzlü tahtası üzerinde

kalan sararmış iskambil kağıtları öğleden sonra güneşiyle parlıyor ve iki kardeşe yandan vuran güneş, pencere pervazındaki küçük yığınlar halinde yatan ölü sinekleri aydınlatıyordu. Benjamin pencereden dışarı, sonra tekrar Pierre'e baktı. Üç çekmecede duran kibritleri alıp birini brülöre götürdü, brülör anında tutuştu ve kırmızı alevleri parıldamaya başladı.

"Tereyağı ya da başka bir şeye ihtiyacımız var mı?"

Benjamin cevap vermedi. Pierre buzdolabını karıştırdı ama aradığı şeyi bulamadı. Ocağa geri döndü. Ateş tavayı ısıtırken hafif bir duman yükseldi, Pierre kırmızı kovayı kaldırıp içindeki balığı tavaya koydu. Balık yuvarlandı ve demirle temas eder etmez havaya fırladı. Sonra daha fazla dayanamayarak tavaya yapışıp kaldı. Solungaçları kabardı. Kuyruğu hafif hafif hareket ediyordu. Kurtulmak için birkaç hamle yaptı ama pulları erimeye başlamıştı ve yavaşça demire perçinlendi. Tavadan dumanlar yükseliyordu. Benjamin sessizce olanları izledi. Pierre balığı ters çevirmek için dikkatlice spatulayı balığın altına sokmaya çalıştı. Gözlerine duman kaçtıkça ovalayıp kısıyordu ve sonunda balığı serbest bıraktı. Az önce bulunduğu yer pullarla kaplıydı. Kendini havaya atıp ters dönmeye çalıştı, ancak yine aynı noktaya düştü. İki kardeş de geri sıçrayıp tavaya baktılar.

"Hala yaşıyor."

"Onu öldürmeliyiz."

"Sen yap, ben korkuyorum."

"Neden ben?"

Pierre Benjamin'i tavaya doğru iteklemeye çalıştı.

"Yapma."

Balık yine ters döndü.

"Bunu yapan sendin."

Pierre donmuştu. Ağzı açık tavaya bakıyordu. Benjamin hızla ocağa ilerledi ve gazı en yüksek seviyeye getirdi. Sonra geri çekilip kardeşinin yanında durdu. Dumanın içinden hafif sesler yükseliyordu. Kuyruğunu tavaya vuran balık, sıcaklık arttıkça demire şaplak atıyor gibiydi. Benjamin bacaklarının artık onu taşımadığını hissetti. Dengesini kaybetmemek için bir sandalyeye tutundu. Balık patlayıp iç organları tavadan dışarı fırlarken ani bir cızırtı duyuldu. Duman iyice yoğunlaşmıştı. Çatıya yükselen duman güneş tarafından ışıyınca Benjamin Tanrı'nın doğrudan bu olaya dahil olduğunu hissetti. Duman bulutunun bir kanal, ilahi bir geçit oluşturduğunu ve balığın onun aracılığıyla cennetin krallığına yükseldiğini düşündü ve durum birdenbire açıklığa kavuştu. Yeryüzündeki her şey bu kızartma tavasında toplanmış gibiydi. Gezegen sanki tüm ağırlığıyla bu gaz ocağının üzerine bastırıyordu. Sonra her şey sona erdi. Etraf sessizliğe büründü.

Benjamin tavanın yanına gitti, onu lavaboya koyup içine su akıttı. Az önceki cızırtı yerini farklı bir cızırtıya bıraktı. Ardından tekrar sessizlik oldu. Hala tavada duran, kömürleşmiş küçük balığa baktı. Onu çöp kutusuna atıp üzerine biraz kağıt koydu. Ocaktan birkaç adım ötede hareketsizce ayakta dikilen Pierre'e yürüdü.

"Bu yanlış bir şeydi Pierre."

Pierre ciddi bir ifadeyle kardeşine baktı. "Git buradan, ben hallederim."

Pierre ortadan kayboldu. Benjamin pencereden onun son sürat ambara doğru koşmasını izledi. Balık pullarının çıkması için kızartma tavasını sıcak suyla kazıyarak yıkadı. Dışarı çıkıp taş basamaklara oturdu. Hava o kadar parlaktı ki her şey karanlık görünüyordu. Evin içinde belli belirsiz sesler duydu. Merdivenlerde biri vardı. Öğle uykusundan yeni uyanan köpekleri aniden orada belirdi.

"Selam melam."

Annesinin köpeğe seslenirken kullandığı ifadeyi taklit ederek ve hafifçe dizlerine vurdu. Molly hemen kollarına atılıp kucağına yerleşti. Benjamin köpeği kucakladı. Sıcak vücudunu sıkıca göğsüne bastırırsa belki kalbi daha yavaş atabilirdi. Ayağa kalktı, gölün yolunu tuttu ve Molly ile büyük kayalardan birine oturdu. Dışarısı hala bir güneş tutulması gibiydi. Renkler geri geldiğinde şüphelendiği şeyi açıkça görebiliyordu. Dünya değişmişti. Yemek için savaşan bir balık sürüsünün yüzeyin hemen altında suda bıraktığı dalgaları gördü. Halkalar balıkların dışa doğru değil, içe doğru hareket ettiklerini gösteriyordu. Ardından ortaya doğru küçülerek kendi içlerinde iz bırakmadan kayboldular. Benjamin körfeze baktı ve aynı fenomeni tekrar gördü. Göldeki halkalardan biri sanki filmi tersten oynatıyormuş gibi kendi merkezlerini arıyordu. Gölün üzerinde yankılanan bir çığlık sesiyle irkildi. Nereden geldiğini anlamaya çalışarak ileri doğru bakındı ve o da bir çığlık attı. Zamanın hiç durmadığını fark etti. Geriye gidiyordu zaman. Avuçlarıyla gözlerini kapattı.

"Selam melam."

Kimdi seslenen? Parmaklarının arasından gölgeli çimenliğe doğru baktı. Yeni uyanmış ve sersemliklerini henüz atamamış anne babasını gördü. Anne köpeğin Benjamin'in kollarında olduğunu fark edince onu yanına çağırdı. Böylece dünya yavaş yavaş yeniden düzelmeye başladı. Anneye doğru hızla atılan Molly'yi serbest bıraktı ve kendisi de onun ardından çiğnenmiş patikadan koşmaya başladı. Anne ve baba çimenlere bakıyordu. Anne bir paket sigara çıkarıp masaya koydu, sonra köpeğe uzandı.

"Merhaba oğlum."

"Merhaba."

Benjamin çimenlere oturdu. Bir sessizlik oldu. Anne ona bir bakış attı. "Gel de sırtımı kaşı."

Benjamin arkasına geçip dikkatle kaşımaya başladı. Anne gözlerini kapattı, ufak bir ses çıkardı. Oğlanın elleri tişörtünün içindeydi.

"Bekle."

Sütyenini açarken parmaklarını annesinin boynunun arkasından kürek kemiklerine doğru kaydırırken tenindeki sütyen izlerini hissetti. Ve oraları onun hoşlandığını bildiği şekilde özenle kaşıdı. Çünkü bu anın bitmesini istemiyordu. Anne hızla Benjamin'e baktı.

"Neden ağlıyorsun canım?"

Benjamin cevap vermedi, sadece kaşımaya devam etti.

"Sorun ne?"

"Hiçbir şey."

"Tatlım, ağlama ama." Sonra susup başını eğdi. "Biraz daha aşağı."

Benjamin göz ucuyla Larson kardeşlerin gizlice verandaya çıktıklarını gördü. Çimenlerin üzerine dizilmiş, olan biteni izliyorlardı. Kalp atışlarını hissetti. Balığı, dumanı tüten tavayı ve demire yapışmış balık pullarını düşündü. Tavuklar ona bakıyordu. Ne yaptığını biliyor, onu sessizce yargılıyorlardı. Onlara bakarak annesini kaşımaya devam etti. Uzağa bakmaktan korktu, yukarı bakmaktan korktu. Bakışlarını masaya çevirmeye cesaret edemedi. Çünkü öğle yemeğinin masada bulacağından, yemeğin yeni bitmiş olmasından ve anne babasının birazdan siestaya çekileceklerinden korktu.

5. Bölüm

Benjamin elinde bir buket kuru düğün çiçeğiyle gölün kıyısında duruyor. Kardeşleri de hemen yanındalar. Nils küllerin olduğu vazoyu taşıyor. Vazo ağır ve sanki annesinin ağırlığı onu şaşırtıyormuşçasına

yüzünde giderek artan bir şaşkınlık ifadesiyle vazoyu tutuş şeklini sürekli değiştiriyor.

Nils, "Bir şey söylememiz gerekiyor mu acaba? Ya da nasıl yapılıyor bu iş?" diye soruyor.

"Bilmiyorum," diyor Benjamin. "Herhangi bir tören filan var mı?"

"Sanırım hemen başlayabiliriz."

"Bekleyin," diye araya giriyor Pierre. "İşemem lazım."

Birkaç adım uzaklaşıyor. Yüzünü suya çevirip fermuarını indiriyor.

Nils, "Ama lütfen," diyor. "Biraz ciddi olsak iyi olur değil mi?"

"Kesinlikle, ama işemek zorundayım."

Benjamin, Pierre'in idrarının kıyıdaki taşlara sıçrayışını dinlerken arkasından ona bakıyor. Vazoyu tutuş şeklini ayarlamaya çalışan Nils'i izliyor. "Yardıma ihtiyacın var mı? Bir süre tutayım mı?"

Nils hayır anlamında başını sallıyor. Göl sakin. Benjamin yüzeyde ormanın baş aşağı yansımasını görüyor. Pembe ve sarı renklerde parıldayan iki ayrı gökyüzü varmış gibi görünüyor. Uzakta, devasa köknar ağaçlarının ardında güneş batıyor, koyda durgun suda bir strafor şamandıra duruyor.

"Bak," diyor Pierre. "Bu bizimki değil mi?"

"İmkanı yok," diyor Benjamin.

"Buradaki son günlerimizdi. Olaydan hemen önce ağ atmış olabilir miyiz? Sonrası kaustu zaten. Müthiş bir telaşla eve döndük. Yoksa gerçekten..."

"Ayrılmadan önce ağ çekmeyi unutmuş olabilir miyiz?"

Benjamin şamandıraya bakıyor. Bir hayli uzakta ama şekli anlaşılmayacak kadar değil. Farelerin kayıhaneyi istila ettiği o kıştan beri kenarları kemirilmiş bir halde.

"Bunca zamandır orada olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet."

Benjamin ağı zihninde canlandırıyor. Beş metre derinlikte, farklı çürüme aşamalarındaki yan yana asılı duran balıklardan oluşan toplu bir mezar. Pullar, kemikler ve karanlığa bakan gözler. Her şey ince ve yosun kaplı bir ağın içinde sıkışıp kalmış. Yıllar geçiyor, yukarıda olaylar yaşanıyor, aileler pılını pırtısını toplayıp oradan yok oluyor, her yer bomboş kalıyor. Mevsimler değişiyor, onlarca yıl akıp gidiyor. Her şey sürekli bir değişime uğruyor ancak ağ hala orada, beş metre aşağıda duruyor. Sabırla bekliyor, kendine yaklaşanlara kucak açıyor.

"Belki de onu yukarı çekmeliyiz."

"Evet."

"Yarın eve dönmeden bir ara yapalım."

Birkaç adım ötede duran Pierre sanki itiraz etmek istiyor da uygun kelimeleri bulamıyormuş gibi heyecan dolu küçük bir çığlık atıyor. Kalan son damlaları eliyle akıtmaya çalışırken sırtı hala kardeşlerine dönük.

"Hayır, asla olmaz," diyor. "Şimdi yapıyoruz."

"Şu an bir tören yapıyoruz."

"O iş biraz bekleyebilir."

"Düşünsene kardeşler tekneyle yine göle açılıyor. Gün batımında son bir yolculuk. Annem bundan hoşlanırdı."

"Hayır, şimdi olmaz."

Ama Pierre kıyıdaki bir kayadan başka büyük bir kayaya atlayarak bent boyunca yürümeye başlıyor bile. "Tekne hala orada mıdır ne dersiniz?" diye bağırıyor.

Benjamin ve Nils hızla birbirlerine bakıyorlar. Nils o nazik tebessümüyle gülümsüyor. Küçük kardeşlerini kayıkhaneye kadar takip ediyorlar. Evet, eski beyaz cam elyaflı tekne hala orada duruyor. Kalın blokların üzerine dikkatlice çekilmiş. Tıpkı bıraktıkları gibi. Zeminin bazı kısımlarıyla provadaki koltuklar yosun tutmuş. Kıç kısmında toplanan su, alg ve balçıktan kendi ekosistemini oluşturmuş olsa da tekne sağlam. Kürekler her zamanki gibi yerdeki bir muşambanın altına saklanmış.

Kardeşler teknenin iki yanına diziliyorlar. Keşif gezisinin proje yöneticisi bağırıyor: "Hadi şimdi."

Ve böylece yola koyuluyorlar. Tekne karanlık suya ulaşana kadar gövdesinin altındaki çakıllardan takır tukur sesler geliyor ve göl sonra yeniden sessizliğe bürünüyor.

Küreği Benjamin çekiyor. Nils ve Pierre ise kıçta oturuyor. Bu da teknenin arka tarafını ağırlaştırıyor ve prova gökyüzünü gösteriyor. Öyle tanıdık ki her şey.

Benjamin, annelerine hürmet için siyah takım elbise ve kravatla gelmiş kardeşlerine bakıyor. Pierre, Benjamin'in çok büyük ve tuhaf bir şekilde kadınsı bulduğu bir güneş gözlüğü takıyor. Nils ıslanmamak için ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıp paçalarını kıvırmış öyle duruyor. Konuşmuyorlar. Sadece küreklerin şıpırtısıyla Benjamin'in teknenin iki yanı boyunca kürekleri kaldırmasıyla yüzeye saçılan damlaların sesini dinliyorlar.

Alacakaranlık hızla çöküyor ve sahil şeridi bulanıklaşıyor. Benjamin başını kaldırıp yukarı bakıyor. Gökyüzü hala mavi olmasına rağmen ayı ve yıldızları görüyor.

Toprak bendin üzerindeki yazlık eve bakıyor, kapı ardına kadar açık. Sanki annesiyle babası her an dışarı çıkıp içki ve sosis dolu küçük sepetleriyle göle doğru yürüyeceklermiş gibi. Kardeşleriyle bir zamanlar futbol oynadığı çim alanı görüyor. Artık yabani çiçeklerle kaplanmış halde. Gölün üzerinden soğuk bir rüzgar esiyor.

"Hey," diye sesleniyor Pierre. Şamandıraya neredeyse varmak üzereler. Hazırlanıp hep çocukken yaptıkları gibi kendi görevlerinin başına geçiyorlar. Benjamin yanaşabileceği son noktaya kadar tekneyi geri geri getiriyor ve Nils de eğilip şamandırayı yakalıyor.

"Oldukça kötü şeyler görmeye hazırlıklı olmalıyız," diyor Nils. Ardından rengi atmış sarı naylon ipi çekmeye başlıyor ve gelenleri teknede topluyor. İlk kısımlar rahat geliyor ancak sonra ipe ağın ağırlığı biniyor. Bu direnişe hazırlıksız yakalanıp dengesini kaybediyor ve oturmak zorunda kalıyor. "Tanrım," diye mırıldanıyor. "Pierre şunu çekmeme yardım et."

Pierre and Nils bacakları titreyerek ayağa kalkıp birlikte işe koyuluyorlar. Ağ hareket ederek yavaşça suyun yüzeyine yaklaşıyor.

"Ağ iplerini görebiliyorum," diye bağırıyor Pierre. Benjamin ayağa kalkıyor ve tüm gizli yükünü de beraberinde getiren ağın siluetini görüyor. Daha büyük bir karanlığın içinden geçip gelen küçük bir karanlık gibi.

Çekiştirdikçe naylonlerin ellerini kesmesiyle yüzlerini buruşturuyorlar. Ağ yüzeye ulaştığında ip kopuyor ve tekne sallanmaya başlıyor. Kardeşler yanlara tutunmak zorunda kalıyor. Korkulukların üzerinden baktıklarında o devasa şeyin nasıl tekrar derinlere doğru kaybolduğunu görüyorlar.

Pierre göle karşı kahkaha atarak gülüyor. Nils gülümseyerek kardeşine bakıyor, o da gülmeye başlıyor. Ardından bu zincir Benjamin'i de içine alıyor. O an üçü de gülüyor. Benjamin tekrar teknenin başına geçiyor ve dönüş için kürek çekmeye başlıyor.

Kardeşlerin annelerinin evinde buldukları mektupta küllerinin yazlık evin oradaki göle saçılmasını istediği yazıyordu. Tam olarak neresi olduğunu belirtmemişti. Ancak kardeşler doğru noktayı buldukları konusunda hemfikirler. Su kenarında oturup sabah gazetesi okumayı severdi. Körfezin burnunun tam uç noktasında. Akşamları güneş batmadan hemen önce de orada otururdu. Güneş o vakit yerini altın sarısı bir gün batımına bırakırdı. Ağaçların arasında dolaşan rüzgarın hışırtısını dinlerdi. Uzaktaki ağaç tepelerinden yakındakilere doğru dolanışını ve hangi ağacın dalları arasında süzüldüğüne bağlı olarak değişen sesleri. Gün boyu ne kadar rüzgarlı olursa olsun hep aynı şey olurdu. Tam güneş batarken rüzgar kesilir ve göl sakinleşirdi.

Sonunda kardeşler artık suyun kenarındalar. Dizilmiş duruyorlar. Nils vazoyu taşıyor, hemen kardeşlerinin önünde dikiliyor.

"Acaba bir işesem mi?" diyor Pierre.

Nils, "Yine mi?" diye soruyor.

"Evet."

"Ah hadi ama," diye mırıldanıyor Nils.

"Pantolonuma işememi istemezsin, değil mi?"

"Kesinlikle hayır," diyor Nils. "Daha önce olmamış bir şey de değil kaldı ki."

"Doğru," diyor Pierre.

Nils sırıtarak, "Bu konuda rekor senindi," diyor. "Çocukken pantolonlarının çoğu sidikliydi."

"Evet, hayat dolu bir çocuktum ve kendimi hep bir şeylere kaptırırdım. Tuvalete gitmek çok sıkıcı geliyordu."

Üç kardeş gülüyor. Aynı gülüş, sanki biri bir gazete parçasını buruşturuyormuş gibi bir ses.

Pierre, "İkinci sınıfta bir defa teneffüste futbol oynarken pantolonuma işemiştim," diyor. "Sadece birkaç damlaydı ama pantolonumun ıslanmasına yetmişti. Fermuarımın hemen üzerinde kuruş büyüklüğünde koyu bir nokta belirdi ve Björn bunu anında fark etti."

"Björn'ü hatırlıyorum," diyor Benjamin. "Birinin zayıf noktasını bulmakta üstüne yoktu."

"Doğru. Orayı görür görmez parmağıyla işaret edip bağıra bağıra altıma yaptığımı duyurmaya çalıştı. Herkes bana bakıyordu. Ben de onlara hemen topun tam o noktaya isabet ettiğini söyledim. Çünkü daha yeni yağmur yağmıştı ve saha ıslaktı. Elbette top da. Yani tamamen mantıklı bir açıklamaydı. Björn sesini kesti ve oynamaya devam etti. Çok mutluydum. Ne de olsa o kadar da kötü bir yalan değildi. Hatta daha iyiceydi. Pantolonuma işememe rağmen bu işten sıyrılmıştım."

Kardeşleri gülüyor.

"But sonradan daha fazla altıma kaçırdım ve leke büyüdü. Bu da Björn'ü tekrar hortlattı. Teneffüs bitmişti ve hepimiz içeri giriyorduk. Bana bakarak yanıma geldi. Gözünü pantolonundan ayırmıyordu. Sınıfa geldiğimizde bağırdı: 'Pierre'e çullanıyoruz! Altta kalanın canı çıksın vakti!'"

"Altta kalanın canı çıksın mı?" diye soruyor Benjamin.

"Evet. Sen hiç birinin üzerine çullanmadın mı? Bir isim söylenir ve herkes sırayla onun üzerine atlar."

"Peki sonra ne oldu?" diye soruyor Benjamin.

"Herkes üzerime atlamaya başladı. Ben en alttaydım ve hareket edemiyordum. Tam üstümde Björn vardı. Yüz yüzeydik. Bana sırıttığını hatırlıyorum. Sonra elini pantolonumun içine soktu. Karşı koymaya çalıştım ama tamamen sıkışıp kalmıştım. Bir süre ıslak iç çamaşırımı yokladı. Ardından elini çıkarıp kokladı ve çığlık attı: 'Sidik bu! Pierre altına işemiş!'"

Benjamin başını sallıyor. "Etrafta öğretmen filan yok muydu peki?"

"Hatırlamıyorum," diye yanıtlıyor Pierre. "En azından müdahale eden kimse olmadı."

Pierre kıyıdan bir taş alıp suya atıyor. "Orada üstümde yatıyorlardı ve herkes altıma yaptığımı haykırıyordu."

Benjamin Pierre'in boynunda kırmızı kırmızı noktacıklar belirdiğini fark ediyor. Bu noktacıklara aşina. Pierre çocukken korktuğunda ya da sinirlendiğinde onları hep görürdü.

"Orada yatarken koridoru görebiliyordum," diyor Pierre. "Ve seni kapının eşiğinde durmuş olanları izlerken gördüm." Nils'e dönüp gözlerini ayırmadan ona bakıyor.

"Yok," diyor Nils. "Asla böyle bir şey olmadı."

"Evet oldu," diyor Pierre. "Beni orada yatarken gördün ve öylece uzaklaşıp gittin."

Nils hızlı hızlı başını hayır anlamında sallıyor. Benjamin onun gergin, sıkıntılı gülümsemesini iyi biliyor.

Pierre, "Sen ne istersen söyle," diyor. "Hafızamda öyle net ki asla unutmayacağım. O zaman üzerinde pek durmadım. Ama daha sonra düşündüğümde aklım almadı. Sen çok daha büyüktün. İçeri girip buna engel olmak senin için çok kolay olurdu."

Pierre Nils'e bakıyor. "Ama sen sadece çekip gittin."

Nils ise bakışlarını kollarında taşıdığı vazoya dikmiş, bir lekeyi çıkarmaya çalışıyormuş gibi başparmağını kapağa sürtüyor. "Neden bahsettiğini bilmiyorum," diyor.

"Belki de hatırlamıyorsundur, ha?" diye soruyor Pierre. "Çoğu zaman böyle olurdu zaten. Hiçbir şey görmez ve duymazdın. İşler rayından çıkınca bir tımarhanede yaşadığını haykırır ve sonra kendini odaya kapatırdın. Ama sen görmesen de o tımarhane kapının diğer tarafünde var olmaya devam ederdi."

"Güneş gözlüklerini çıkar," diyor Nils. Ses tonu aniden keskinleşiyor. "Annene biraz saygı göster. Poz yapmayı bırak."

Pierre, "Canım ne isterse onu yaparım," diye yanıtlıyor.

Benjamin kardeşlerine odaklanıyor. Konuşmanın ne yöne gittiğini hissedebiliyor. Nils'in vazoyu tutuşunun nasıl sertleştiğini ve gözlerini Pierre'den ayırmadan nasıl baktığını görüyor.

Nils, "Şimdi dikkatlice dinlesen iyi olur. Çünkü bunu sadece bir kere söyleyeceğim," diyor. "Çocukken sana ne kadar kötü davranıldığına dair tek kelime daha duymak istemiyorum. Tek bir şey daha söyleme."

"Beni hayal kırıklığına uğrattın," diyor Pierre.

Nils Pierre'e bakıyor. "Seni hayal kırıklığına mı uğrattım?" Birden gülmeye başlıyor. "Senin için üzülmemiz gerektiğini mi düşünüyorsun? Sen ve Benjamin'in çocukken beni rahatsız etmediğiniz bir gün bile hatırlamıyorum. Beni değersiz hissettirdiniz ve şimdi de senin için üzülmemiz mi gerekiyor?"

Pierre hafifçe başını sallayarak göle bakıyor. "Hadi şu işi halledelim, sonra ağlayabilirsin."

Nils Pierre'e doğru bir adım atıp hemen onun yanında duruyor. "Bunu önemsizmiş gibi gösteremezsin."

Pierre hemen karşılık veriyor, o da Nils gibi yaparak bir adım ileri çıkıyor.

Benjamin şaşkın bir halde aralarına girmek için yaklaşıyor. O an üçü de kendilerine tamamen yabancı bir saldırganlık anının içinde dip dibeler. Aniden gözlerindeki öfke yok oluyor. Sadece şaşkınlık kalıyor geriye. Birbirlerine endişeyle bakıyorlar. Kendileri de ne yaptıklarını bilmiyor.

"Şimdi sakinleşiyoruz," diyor Benjamin.

Nils, "Sakinleşmek niyetinde değilim," diyor. "Çocukken hep çekip gittiğimi söylüyorsun, değil mi? Her ortaya çıktığımda yüzümün çirkin ve iğrenç olduğuyla ilgili imalarla karşılaştığım için kabuğumdan çıkmak istemememe şaşmamalı sanırım. Üstelik bunu bakışlarınızla yapardınız."

"Neyi?" diyor Pierre. Bir süre sessiz kaldıktan sonra gözlerini şaşı yapıp sırıtarak Nils'i taklit ediyor.

Nils tüm gücüyle vazoyu kardeşine fırlatıyor.

Pierre hazırlıksız yakalanıyor ve vazo tam göğüs kafesine isabet ediyor. Gelen sesten Benjamin, Pierre'in vücudunda bir yerlerin kırıldığını hemen anlıyor.

6. Bölüm Huş Ağacı Kralları

Verandadaki akşam yemeğinden sonra herkes bir yana dağıldı. Anne bir sigara çıkarmış, çakmağını bulmak için boş kâselerin etrafında dolanıyordu. Baba endişeli bir halde artık boşalmış tabağına baktı. Yemek onu pek tatmin etmiş gibi görünüyordu. Annenin kabuğu soyulmuş jambon bifteğine gözü kaydı sonra. Tabağındaki ince bir parmak şeklinde yanmış yağ kısmına göz ucuyla ölçüp biçerek içten içe bakıp durdu.

"Tam şurası var ya," dedi sonunda kalan yağı göstererek.

Anne hızla çatalı geçirip o kısmı babanın tabağına aktardı.

Baba, "Teşekkürler," diye mırıldanıp hemen yemeğe saldırdı. Yemek yerken onu seyrettiği sırada annenin yüzünde küçük bir tiksinti ifadesi belirdi. Onu fark edebilecek tek kişi Benjamin'di. Babasının o bitmek tükenmek bilmez iştahından annesinin duyduğu rahatsızlığın farkındaydı.

Onun diğer insanların tabaklarına göz gezdirmesinden, yemekten sonra kendine bir sandviç takviyesi yapmak için gizlice mutfağa girmesinden ve öğleden sonraları atıştıracak bir şey bulmak amacıyla umarsızca buzdolabına bakmasından nefret ediyordu. Bazen anne patlayarak onun bir hayvan gibi hareket ettiğini söylerdi. Babanın tepkisi genellikle sessiz kalmak olur ve buzdolabının kapağını çabucak kapatarak oradan uzaklaşırdı. Ancak bazen o da aynı şekilde bir öfkeyle karşılık verir, "Yediğime karışma!" derdi.

Baba çatal bıçağını bırakıp yumruğunu masaya vurdu: "Çocuklar!" Bir parça kâğıt havluyla ağzını temizledi. "Size daha önce hiçbirinizin görmediği bir yer göstermek istiyorum. Kimler gelmek ister?"

Benjamin ve Pierre hemen ayağa kalktılar. Yazlık ev yazlık evdi ve yazlık ev dünyaydı. Her tarafı orman ve suyla çevrili ve bünyesinde küçük birtakım yapıları olan bir yerdi. Onun dışında her yer keşfedilmemiş bölgeydi. Gri bir dünya haritası üzerinde titreşen, parlak yeşil bir noktacık gibi görünen bir burundu. Babanın onlara yeni bir yer göstereceğini söylemesi bu bildikleri dünyayı büyütme vaadi taşıyordu. Sanki zorlu bir sefere hazırlanıyorlardı. Baba dizlerine kadar uzanan uzun çizmelerini giydi. Sivrisineklerden korunmak için Benjamin ve Pierre'e şapkalarını takmalarını söyledi.

"Geliyor musun Nils?" diye sordu baba.

"Hayır," dedi Nils.

"Gizli bir yer, çocukların zengin olabileceği bir yer."

"Hayır," dedi Nils yine. Süt bardağına uzanıp dibinde kalanı içti. "Canım istemiyor."

Çayır boyunca yamaçtan aşağı yürüdüler. Baba uzanarak parmaklarını uzun otların arasından geçirdi. Bir saman parçası koparıp dişlerinin arasına koydu. Kendinden emin bir tavırla ilerliyordu. Benjamin ve Pierre de onu takip ediyor, tam arkasından sürükleniyordu. Bazen nereye gittiklerini görmek için babanın arkasından eğilip yola bakıyorlardı. Ağaçların arasından yürüdüler. Birden hava kararda.

"Ormandan hala korkuyor musun Benjamin?" diye sordu baba.

"Hayır, pek sayılmaz," dedi Benjamin.

"Burada geçirdiğimiz ilk yaz ormana her gelişimizde ağlamaya başlardın. Nedenini bilmiyorum bize söylemiyordun."

"Evet," dedi Benjamin. Bunu kelimelere dökemiyordu. Fakat orman korkusu uzun zaman peşini bırakmamıştı. Özellikle de yağmurdan sonra ağaçların ağırlaştığı ve bataklıkların süngerimsi bir hal aldığı zamanlar, oraya saplanıp kalma, içine çekilme ve yok olup gitme korkusu yaşıyordu.

"Ormanlar hakkında bildiğim tek şey şu ki," dedi baba, "herkesin sadece kendine ait, içini dışını bildiği ve kendini güvende hissettiği bir ormanı vardır ve kendi ormanına sahip olmak bu hayattaki en güzel şeydir. Bunun için yapman gereken tek şey ormanda yeteri kadar dolaşmak. Böylece çok geçmeden her kayayı, her alengirli yeri, devrilmiş her huş ağacını yakından tanırsın ve işte o zaman orman senin olur, sana ait olur."

Benjamin karanlık ormanın derinliklerine doğru baktı. O, babası gibi hissetmiyordu.

"Hadi hareketlenelim," dedi baba. "Neredeyse geldik."

Gölle nehir arasındaki su akışını kontrol eden bir setten geçtiler. Daha önce ne Benjamin ne de Pierre evden bu kadar uzaklaşmıştı. O andan itibaren her şey yeni ve keşfedilmemişti. Turbalık yosunundan oluşan, büyük taşlarla dolu bir bataklığı arkalarında bıraktılar. Ladin ormanından geçtiler. Birden ağaçsız bir alana geldiler. Baba bir ladin dalını geriye eğerek çocukları öne geçirdi.

"Gizemli yerime hoş geldiniz."

Önlerinde sık ve körpe huş ağaçlarından oluşan bir ağaç topluluğu uzanıyordu. Burada kendi küçük ormanlarını yaratmışlardı. Dar, ince, birbirine yakın, paslanmış elektrik direkleri gibiydiler. Gövdelerinin arasında göl parlıyordu.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu baba.

"Çok güzel," dedi Benjamin. Hayal kırıklığını göstermek istemiyordu, fakat gördükleri sadece birer ağaçtı.

"Burada kaç ağaç var?" diye sordu Pierre.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı baba. "Ama birkaç yüz vardır."

"Ne çokmuş," dedi Pierre.

"Düşünsenize, bu da bize denk gelmiş işte," dedi baba. "Ağaçlar burada var olmuş. Epey nadir bulunuyorlar aslında. İsveç'te sihirli huş, sarkık huş, ağlayan huş gibi türlü türlü ve çok sayıda huş ağacı olsa da bunlar gümüş huş ağacı çocuklar."

Elini ağaç gövdelerinden birine koyup yukarı baktı.

"Huş ağaçları arasında en güzeli. Dünyadaki hiçbir şeyin kokusu sauna da masaj için kullanılan gümüş huş ağacı yapraklarının kokusunu geçemez."

Benjamin ileri doğru yürüyerek ağaçlardan birine dokundu. Bir dal yakaladı ve onu koparmaya çalıştı. Ancak dal bir türlü kopmak bilmiyordu.

"Nasıl yapılacağını göstereyim," dedi baba. "Dalı hiçbir zaman çekiştirmeye kalkma. Onu köke yakın bir yerden kırarak kopar ki kendini sıcak taşların üzerinden suya atacağın vakit elinde tutacağın bir şeyin olsun."

Benjamin ardı ardına kopardığı dalları sol elinde bir araya getirip huş dallarından bir salkım oluşturmaya çalışırken babasını seyretti. Gayet basit görünüyordu. Baba çocuklara gülümseyerek, "Orada öyle durmayın, bana yardım edin," dedi.

Telaşsız bir sessizliğin içinde yan yana dizildiler. Baba, yankılanan bir kuş sesinin ardından bir an ormana bakıp "Guguk kuşu," diye mırıldandı. Fakat onun dışında sessizlerdi. Yaptıkları işe dalmışlardı.

"Onlara neden gümüş huş ağacı dendiğini biliyor musunuz?" diye sordu baba.

"Hayır."

"Garip bir ismi var değil mi? Gümüşü çağrıştıran hiçbir şeyleri yok aslında. Yaprakları yeşil, gövdeleri gri ama geceleri onlara bir şeyler olduğu söyleniyor."

Yere çömelip ağaçların tepesine baktı.

"Dolunay üzerlerinde parladığında renk değiştiriyorlar. Yakından bakarsanız yapraklarının gümüşten yapıldığını görürsünüz."

"Bu doğru mu?" diye sordu Pierre.

"Evet."

Pierre gözlerini fal taşı gibi açmış babasına bakıyordu.

"Kendine gel," dedi Benjamin kardeşine dönerek. "Elbette doğru değil."

Baba güldü ve Pierre'in saçlarını okşadı.

"Ama oldukça güzel bir hikaye öyle değil mi?"

Güneş ağaç gövdelerinin arasından batarken dalları toplayıp bir araya getirmeye devam ettiler. Pierre şapkasını çıkardı ve onunla sivrisinekleri uzaklaştırdı. Çılgınca başını sallıyordu. İlk bitiren baba oldu.

"Hah işte böyle bir şey," dedi topladığı huş ağacı salkımına hayran hayran bakarak. "Sauna verandasında kurumaya asmak için 10 salkıma ihtiyacım var. Eğer kışın, yani huş ağaçlarında hiç yaprak kalmadığı vakit buraya gelirsek elimizde bulunsun. Topladığınız her salkım için 5 kron vereceğim."

Benjamin ve Pierre zaten işlerine odaklanmışlardı. Para için çalışmaya dünden razı oldular. Azimle birbirlerine birer beşlik çaktılar.

Baba, "Ben şimdi geri dönüp annenizle bir şeyler içeceğim," dedi. "Göstereceksiniz hazır olduğunda hemen gelin."

Ve eve doğru gözden kayboldu.

Benjamin dalları koparıp bir araya getirerek ilk salkımını hazırlamaya başladı. Ne kadar para kazanacaklarını hesaplamaya çalışıyordu. 10 salkım 50 kron ederdi. Onu da ikiye böldü. Sonra parayı sakıza çevirdi. Sakız 50 öre olduğuna göre kazanacağı paraya 50 sakız geliyordu. Günde bir sakız çiğnerse sakızlar yaz boyu yeterdi. Onları idareli kullanmayı öğrenmişti zaten. Bir gece yatmaya gittiğinde çiğnenmiş bir sakızı komodinin üzerine yapıştırmıştı. Uyandığında ani bir dürtüyle onu tekrar ağzına açmak istedi. Sakızın tadını geri kazandığını, az çok yeni bir sakız gibi olduğunu fark etti. Sanki sistemi bir nevi oyuna getirmişti. Bu buluş her şeyi değiştirdi ve aynı sakızı tekrar tekrar çiğnemeye başladı. Bir sakızla birkaç gün

yetiniyordu. Fakat sonra dikkatsiz davranarak çiğnenmiş sakızları annesinin bulabileceği bir yere bıraktı ve annesi bu tarz her şeyi yasakladı.

İlk çalı süpürgesi hazırdı. Alt dudağı titreyerek eli boş bir halde yanında duran Pierre'e baktı.

"Yapamıyorum," dedi Pierre. "Dalları koparamıyorum."

"Sorun değil senin için de toplarım ama," dedi Benjamin.

"Peki yine de parayı alabilecek miyim?"

"Elbette paylaşacağız." Benjamin 10 dal daha toplayıp Pierre'e verdi. "Hadi fırlayıp babama gösterelim."

Alacakaranlıkta, ellerinde huş ağaçlarından salkımlarla koşmaya başladılar. Ladinlerin arasından süzülerek barajı geçtiler. Sonunda evin aşağısındaki çayıra ulaştılar. Anne babalarını taş basamakların dibinde, loş akşam ışığında, küçük bir mum odası gibi görünen masada otururken gördüler. Masada bir şişe şarap daha vardı. Baba bir de sosis getirmişti. Çocuklar salkımları babalarının kucağına koydular.

"Bravo," dedi baba.

"Ne güzeller," dedi anne.

Baba sanki kalite kontrolü yapıyormuş gibi salkımları dikkatle inceledi. Bir yığın beşlik koymuştu. Parıldayan metal paraları görünce Benjamin'in içi ürperdi. Baba masadan beşer kron alıp ciddi bir şekilde ikisine de birer tane uzattı.

"Büyüyünce huş toplayıcısı mı olacaksın?" diye sordu anne.

"Belki," diye yanıtladı Pierre.

"Belki," diye tekrarladı anne gülümseyerek.

Anne kollarını çocuklara uzattı. "Canlarım," dedi, sarıldılar. "Birlikte bir şeyler yapmanız ne güzel."

Annenin soğuk yanağıyla Benjamin'in sıcacık yanağı temas etti. Sinek kovucu ve sigara kokuyordu. Oğlanların başını göğsüne bastırdı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Bıraktığında oğlanlar sanki yeni uyanmış gibi sersemlemişlerdi. Orada öylece kalıp annelerinin gülümsemesine baktılar.

"Çocukların ilk işi," dedi baba, birden gözleri doldu. Yanan mumların alevi gözlerinde parladı. "Bu harika," diye mırıldandı cebinde mendilini ararken.

Anne elini babaya uzattı.

"Hadi artık dağılın," dedi baba. "Gidip daha fazlasını getirin," diye seslendi arkalarından.

Zaten o ana dek çocuklar çayırın yarısını çoktan geçmişlerdi bile. O yaz akşamı iki kardeş çevik bacaklarıyla koşturuyordu.

Bu defa her şey çarçabuk bitti. Benjamin dalları tek tek kırmaya başladı. Onlara bakmasına gerek bile yoktu artık. Sonra elindekileri gelişigüzel Pierre'e uzattı. Pierre de durmuş onları bir araya getirmeyi bekliyordu. Bu iki huş ağacı salkımı daha hazır olunca geldikleri yolu geri koştular. Bakışları avludaki küçük ışık gemisine çevrildi. Babaları uzaktan seslendi:

"Yine yapmışlar!"

Avluya çıkan patika yol boyunca ayaklarını vura vura daha da hızlı koştular.

"Çocuklar yenilerini hazırlamış."

Baba salkımları alıp inceledikten sonra onlara bakıp, "Siz huş ağacı krallarısınız," dedi.

Kardeşler oraya gitmek için yeniden koşmaya başladı. Hızla karanlık çöküyordu. Ormanın içinden geçen yolu görmek zorlaşmıştı. Karanlığa karışıp görünmez olan dallar yüzlerine çarpıyordu. Vardıklarında huş ağaçlarının arkasında uzanan göl artık soluk gri bir çizgi gibi görünüyordu.

"Taş sektirmek ister misin?" diye sordu Pierre.

Gümüş huş ağaçlarının arasından göle doğru yürüdüler. Yanlarından geçtikleri her ağacı sallayıp birbirlerine doğru hışırdattılar. Kıyıdaki sektirebilecekleri uygun taşlar aradılar. Pierre birini alıp göle fırlattı, taşın düştüğü yerde bir hareketlenme oldu. Yüzeyin hemen altındaki balıklar hızlıca açığa çıkıp suyun derinliklerine doğru kayboldular. Pierre gölün karşı kıyısına seslendi:

"Merhaba!"

Yankı diğer taraftaki uzun ladinlerden sekip geri geldi. Benjamin bağırdı bu defa:

"Merhaba millet!"

Pierre kıkırdadı. Pierre tüm gücüyle, "Huş ağacı kralları!" diye bağırdı.

Ormanda bunu doğrulayarak geri seslenip durumun aynen böyle olduğunu söyledi. Hafif bir sis belirmişti. Bu nedenle artık suyun diğer tarafını göremiyorlardı. Pierre kıyıdaki taşları tekmelemeye başladı. Koluna konan bir sivrisineğe vurdu.

"İyi misin?" diye sordu Benjamin.

"Evet," dedi Pierre ona merakla bakarak.

Benjamin ne diyeceğini bilemedi. Bu soruyla ne demeye çalıştığını bilmiyordu bile.

"Dal toplamaya devam edelim mi?" diye sordu Benjamin.

"Evet, yine benim için de toplar mısın?"

"Elbette."

Ve çok geçmeden salkımlarını başlarının üzerinde sallaya sallaya çayırdan koşarak eve döndüler. Babaları masada yalnızdı.

"Annem nerede?"

"Çiş yapmaya gitti," dedi baba.

Benjamin gözleriyle leylak çalısının arkasındaki gölgeyi yokladı. Eve girmeye üşendiğinde annesinin tuvalet yeriydi orası. Pantolonunu ayak bileklerine kadar sıyırarak çömelir ve göle doğru otururdu.

"Bakalım bu sefer ne getirmişsiniz," dedi baba.

Çocuklar topladıkları çalıları uzattı.

"Çok güzeller," dedi onları yakından inceleyerek. "Yarın size nasıl bağlandığını da öğreteceğim. Çünkü bu önemli. Eğer dışarıda asılı kalıp da şiddetli sonbahar rüzgarlarına dayanacaklarsa doğru şekilde düğümlenmeleri gerekiyor."

Anne loş çalıların arasından çıkarken, "Nasıl gidiyor?" diye sordu baba.

"İki salkım daha hazırlamışlar," dedi.

"Öyle mi?" dedi anne ve oturup şarap şişesine uzanarak bardağını doldurdu. Babanın kucağındaki salkımlara göz attıktan sonra birini eline aldı, evirip çevirmeye başladı.

"Bu nedir?" diye sordu. Ses tonu değişip keskinleşmişti. "Salkımlar giderek küçülüyor şuna baksana. İlk getirdiğinizin yarısı büyüklüğünde."

"Bu mu?" diye sordu Benjamin.

"Sakın açıklamaya çalışmâ," diye tersledi anne. "Ne yaptığınızın siz de pekala farkındasınız öyle değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Benjamin.

"Tek derdiniz para," dedi. "Kandırmak istiyorsunuz."

"Please," dedi baba. Anne ile özel bir şey konuşacağı zaman şifreli dil olan İngilizce konuşurdu. "Calm down."

"Hayır, sakın bana sakin olmamı söyleme" dedi anne.

"Bu korkunç bir şey!"

Çocuklara baktı. "Tüm istediğiniz para mı?" Beş kronlardan oluşan madeni para yığınını alıp Pierre'in elini yakaladı, bütün bozuklukları çarparcasına oğlunun avucuna bıraktı. "Tamam işte. Hepsini al o zaman."

Sonra ayağa kalkıp sigarasıyla çakmağını aldı. "Ben yatıyorum."

"Sevgilim!" Anne eve doğru gözden kaybolurken baba arkasından seslendi. "Come back please!"

Pierre paraları masaya hemen geri koydu. Baba gözleri masanın üzerinde, sandalyesinde oturmaya devam etti. Salkım yerde, kardeşlerin ayaklarının dibinde duruyordu.

"Onları bilinçli olarak küçük yapmaya çalışmadık" dedi Benjamin.

"Biliyorum" dedi baba. Ayağa kalkıp art arda mumları söndürdü. Masa karanlığa büründüğünde döndü ve bacaklarını ayırıp göle karşı dikildi. Benjamin ve Pierre ise kıpırdamadan öylece kaldı.

"Annenizi tekrar nasıl neşelendireceğinizi biliyorum." Onlara dönüp hemen yanlarına diz çöktü. Fısıldayarak konuşuyordu. "Onun için çiçek toplayabilirsiniz."

Pierre ve Benjamin cevap vermedi.

"Yatak odasının kapısının önüne bir buket çiçek koyduğunuzu düşünsenize. Öyle mutlu olur ki."

"Ama etraf şu an çok karanlık" dedi Benjamin.

"Büyük bir buket olmak zorunda değil. Anneniz için küçük bir tane sadece. Bunu yapabilir misiniz?"

"Evet" diye mırıldandı Benjamin.

"Düğün çiçeklerinden toplayın, onları seviyor. Hani şu küçük sarı olanlar."

Benjamin ve Pierre kıpırdamadan bir süre daha orada durdu. Babalarının yemek artıklarını bir çatalla bir tabaktan diğerine sıyırıp tabaklarla bardakları üst üste koyarak içeri taşımasını izlediler. Baba başını kaldırdığında onların hala orada olduklarını görünce şaşırdı. "Hadi canlarım, artık gidebilirsiniz" diye fısıldadı.

Çocuklar çayıra doğru yürümeye koyuldu. Her yer alacakaranlıkta donuk ışıklı fenerler gibi parlayan düğün çiçekleriyle doluydu. Serin bir yaz akşamıydı. Çimenler nemliydi. Benjamin çömelip düğün çiçeklerinden toplamaya başladı. Pierre'in varlığını unutmuştu bile. Bir süre sonra onun, elinde üç düğün çiçeğiyle çayırın ortasında, dizlerinin üzerinde oturmuş, sessizce ağladığını fark etti. Gidip hemen sarıldı, yüzünü göğsüne bastırdı. Onu kavradığında küçük kardeşinin titrediğini fark etti.

"Hadi içeri gir ve yatağına yat" diye fısıldadı. "Toplama işini ben hallederim."

"Hayır" dedi Pierre. "Annem ikimizden de bekliyor o çiçeği."

"Ben zaten ikimiz adına toplayacağım. Birlikte topladığımızı söyleriz."

Pierre hemen yokuştan koşarak karanlığın içinde gözden kaybolup gitti. Benjamin çiçekleri görebilmek için ıslak çimenlerin üzerine eğildi. Yere, toprağa ve böceklere oldukça yakındı. Nefesini yerin yüzeyinde hissediyordu. Yazlık eve baktı. Pierre'in evin içinde nasıl da birden gözden kaybolduğunu fark etti. İçeride yanan mumlar gözüne çarptı. Göle bakan iki pencere orada öylece otururken evin onu izleyen gözleri gibiydi. Taş basamaklarsa eğik bir çenede sıralanmış dişlerdi ve ev ona sırıtıyordu sanki. Ardından devasa ladin ağaçlarına baktı. Ağaç tepelerinden kendisinin nasıl görüneceğini hayal etti. Yazlık evle eski çatının, kilerin üzerindeki taşların, yerde göründüklerinden daha simetrik duran frenk üzümü çalılarının, suya doğru yuvarlanmış bir halı gibi uzanan çimenlerin ve çayırda küçük siyah bir noktacık olan kendisinin, yani orada açıklanamayan bir şeyler yapan Benjamin'in yukarıdan nasıl görüneceğini zihninde tarttı. Sonra gölü ve binlerce ladin ağacının ötesini, bilinmeyen o devasa gri alanı düşündü. Yürümeye başladı. Kendini düğün çiçeklerinin rehberliğine bırakmış uzaklaşıyordu.

Çayırın kenarında kambur bir halde ilerliyordu. Gözleri yere sabitlenmişti. Ormanın içine doğru çekiliyordu. Çiçeklerin onu nereye götürdüğünü düşünmeden onları sadece topluyordu. Aniden bir kez daha o burunda, kümelenmiş körpe huş ağaçlarının dibindeydi. Ağaç gövdelerinin ardında dolunay parlıyordu. Karanlığın içinden bir esinti geldi ve ağaçlar hışıldamaya başladı. Benjamin bir adım geri çekildi. Ağaçlar tutuştuğunda kör olmamak için gözlerini korumak zorunda kaldı. Tam uçta yer alan o karanlık kara parçasının üzerine sanki bir kıvılcım yağmuru yağıyordu. Sanki bir köz yağmuru karanlıkların üzerine iniyor, ağaçların arasından azgın, gümüşi bir ateş yayılıyordu.

7. Bölüm 18:00

Benjamin saunada Nils'in çıplak sırtını gözetliyor. Sırtı hala bir yığın ben dolu. Kürek kemiklerinin arasına rastgele dağılmış kahverengi noktacıklar gibi duruyor. Nils çocukken benleriyle ilgili sürekli endişelenir ve üzerlerine kremler, güneş koruyucular sürerdi. Annesi

de sık sık onları kaşımamasını tembihlerdi. Ancak kumsalda kitap okurken ya da güneşlenmek için yüzüstü uzandığında Pierre ve Benjamin arkadan gizlice yaklaşıp sırtını sertçe kaşımaya başlardı. Nils de bunun üzerine deliye döner, vahşi bir öfkeyle havaya yumruklar savururdu. Kardeşlerini çocukluklarından beri ilk kez çıplak görüyor. Pierre'in mahrem yerleri tamamen tıraşlı. Görünürde tek bir kıl bile yok. Benjamin böylesini pornoda görmüştü. Ancak gerçek hayatta kılsız olmak resmen göze çarpıyor. Sonra eğilip kendininkine bakıyor. O ölü şeye, etrafını çevreleyen kılların arasında uykuya dalmış kahverengi, deri görünümlü kütüğe.

Ama Pierre'inki sauna bankına serilmiş titreyerek yatıyor. Kendi başına buyruk, küçük, yapışkan bir farkındalık. Belki de Pierre Benjamin'in kendine baktığını fark etmiş olacak ki bir süre sonra havlusunu beline çekiyor.

"Bu kadar çok dövmen olduğunu bilmiordum" diyor Benjamin Pierre'e. "Bazılarını hiç görmemiştim."

"Öyle mi? Bazılarını sildirmeyi düşünüyorum."

"Hangilerini mesela?"

"Bunu örneğin." Üzerinde Borneo halkını kurtarın yazan bir yumruk resmini işaret ediyor.

"Borneo halkına ne olmuştu?" diye soruyor.

Pierre "Hiçbir şey" diyor. "İşte bana da bundan ötürü komik geldi."

Benjamin gülüyor. Nils gülümseyerek başını sallıyor, alçakta kalan bankın üzerinde duran ayaklarına bakıyor.

"Bir keresinde sarhoşken bir dövme sanatçısından aletimi işaret eden bir ok yapıp üzerine de it's not gonna suck itself yazmasını istedim."

Kardeşler birlikte gülüyor. Birbirine karışan üç nazik kıkırdama. Nils duvardaki termometreye bakıp "Doksan derece" diye mırıldanıyor.

"Biraz mola vermem gerek" diyor Benjamin ve dışarı, sauna verandasına çıkıyor. Duvarda asılı halde altı kurutulmuş huş ağacı salkımı duruyor. Benjamin pul pul olmuş ahşap duvara yaslanıp düzgünce sıralanmış salkımlara bakıyor. Eli diğerlerinden biraz daha küçük olan altıncı salkıma uzanıyor. Avucunu nazikçe keskin ve kuru yaprakların üzerinde gezdiriyor.

Nils de saunadan çıkıp "Hadi artık gidip suya girelim" diye sesleniyor. Saunanın küçük verandasından aşağı koşarken sivri bir şeye basınca tökezliyor. Gidip suyun kenarında duruyor. Orada çekingen bir halde beklerken Benjamin Nils'in çocukluğuna gittiğini, orada geçirdikleri o yaz günlerini hatırladığını düşünüyor. Babanın yukarıdan ona seslendiğini ve giderek sinirlendiğini, suya atlaması için haykırdığını, suyun iyi olduğunu söyleyip daha neyi beklediğini sorduğunu, sesinin tizleştiğini, atlayamadığını görünce çok geçmeden moral bozukluğuyla çılgına döndüğünü ve sonunda Nils'in öfkelenerek yüzmeden oradan uzaklaştığını.

Pierre saunanın kapısını çarparak açıyor. Sıcaktan sendeleyerek kıyıya iniyor. Kollarını uzatıp suya doğru bir adım atıyor ve yanlışlıkla bir çakıla basıp düşecek gibi olduğunda "Ah lanet olsun!" diye söyleniyor. Sonra suya dalıyor, kulaç atarak uzaklaşıyor. Yavaş kulaç darbeleriyle gölde ilerlerken harika bir görüntü oluşuyor.

Benjamin de kıyıya, Nils'in yanına iniyor. Su engin görünüyor. Barajı yakın bir zamanda açmış olmalılar. Nemli kayaların arasındaki ıslak çakılda yan yatmış küçük bir levrek görüyor. Balık su çekildiğinde orada kalmış belli ki. Eğilip balığı yüzgecinden yukarı kaldırıyor.

"Şuna baksana" diyor ve balığı dikkatlice suya bırakıyor. Onun suda yavaşça dönüp tepe taklak oluşunu izliyor. Beyaz karnı hemen yüzeyde sallanıp duruyor. Benjamin bir parmağıyla hafifçe dürterek onu düzeltmeye çalışıyor. Ama balık anında yan yatıyor. Benjamin

solungaçlarının hareket edip etmediğine bakıyor. Balık ölü değil fakat dengesini sağlayamayınca tekrar ters dönüyor. Zaten çocukken bile onun bir parçasıydı bu balık korkusu. Balık tutmayı severdi ancak yemekten nefret ederdi. Bir balığın yemi tutmasıyla başlayan kestirilemeyen çırpınışlardı buna neden olan. Oltanın diğer ucunda canlı bir varlığın, bilinci olan bir şeyin varlığıyla ilgiliydi. Balık yüzeyde ortaya çıkıp da suyu köpürtene kadar çırpınarak yaşam mücadelesi verdiğinde Benjamin varoluşsal bir öfke benzeri bir şey hissederdi.

Balıkları öldürüp temizleme işi babanınındı. Baba balığı tahta bankın üzerine dikine koyup da boynuna bir bıçak sapladığında Benjamin hep aynı korkuyu yaşardı. Balık elinde silkelenip titremeye devam ederken baba "Bu hareketler sadece refleks çocuklar" derdi ve bıçağı daha derinlere saplaması gerekirdi. Bir yandan da homurdanarak çocuklarla konuşurdu. "Hiçbir şey hissetmiyor, çoktan öldü." Bazen balıklar o kadar uzun süre hareket ederlerdi ki o zaman baba bile endişelenerek gözlerini kırpıştırır, ne yapacağını bilemezdi. Babanın balıkçılıkla uğraşırken barbarlık ve incelik arasında gidip gelen ani geçişleri olurdu. Acımasızca balığın bağırsaklarını çıkarıp göle atar, çocukların vakur sessizliği karşısında ellerini titizlikle kullanarak patlaması durumunda balığın etini zehirleyecek dalağı ayıklardı.

Benjamin sığ suda çömelmiş balığı tekrar dürtüyor ve bir kez daha. "Hadi küçük balık" diye fısıldıyor. "Senin için elimden geleni yapacağım." Balık artık dik durabiliyor. Suyun hareketlerine karşı hala hassas ama idare ediyor. Bir süre hareketsiz kaldıktan sonra kendini gölün derinliklerine doğru yöneltiyor ve aniden yüzerek uzaklaşıyor.

Pierre kardeşine bakıyor. "Aslında" diyor, "sadece denemelisin."

"Sanırım öyle" diyor Nils. Yaşlı adamlar gibi yan yana yüzüyorlar. Ayaklarıyla biraz su sıçratıyorlar, sonra kalkıp yan yana dikiliyorlar. Su öylece durup rahatsız olmadan bir süre oyalanacakları kadar sıcak.

"Biraz daha sauna yapalım mı?" diyor Nils.

"Kesinlikle" diyor Pierre. "Sadece önce bir bağırsaklarımı göle boşaltmam gerek."

Nils sahile doğru yürürken "Tanrı aşkına!" diye mırıldanıyor. Göl boyunca Pierre'in kahkahası yankılanıyor. "Öf sen de, şaka yaptım sadece."

Tekrar saunaya giriyorlar. Suya bakan küçük pencereden dışarıyı seyrediyorlar. "Zaman kapsülünü buralarda bir yere gömmemiş miydik?" diye soruyor Pierre.

Benjamin ayağa kalkıp dışarı bakıyor. "Evet, şu ağacın yanıydı sanırım." Babalarının onlara verdiği eski metal ekmek kutusunu ve Pierre'le ikisinin onu birtakım şeylerle doldurup toprağın derinliklerine gömdüğünü hatırlıyor. Yirminci yüzyılda insanların nasıl yaşadığını gelecek nesillere göstermek amacıyla önemli bilgilerin korunmasını içeren bilimsel bir çalışmaydı.

"Onu bulmalıyız" diyor Pierre.

"Bence bu zor olabilir" diye yanıtlıyor Benjamin.

"Neden ki? Tek yapmamız gereken sadece orayı kazmak, öyle değil mi?"

"Ama tam olarak nereye gömdüğümüzü bilmiyoruz."

"Bekle" diyor Pierre. "Onu bulacağım." Saunadan fırlıyor. Kardeşleri pencereden onun dışarıdaki o küçücük alana gittiğini görür. Ağacın yanına diz çöküp kendini kaybetmişçesine elleriyle toprağı kazmaya başlıyor. Bir miktar toprak çıkarıp onları bir kenarda topluyor ve denemeye devam ediyor. Ancak bu şekilde olmayacağı hemen anlaşılıyor. Kazıyor kazmasına fakat toprağın ilk katmanını bile zar zor geçiyor. Bir süre dizlerinin üzerinde şaşkın şaşkın oturuyor. Sonra ayağa kalkıp ambara koşuyor.

"Ne yapıyor?" diyor Nils.

"Hasta" diye yanıtlıyor Benjamin.

Nils kovaya uzanıp sobanın içindeki taşlara biraz su döküyor. Sobadan tıs diye bir ses geliyor. Benjamin Nils'in göğsünden boncuk boncuk dökülen terlere bakıyor. "Burada olmak ne hissettiriyor?" diye soruyor Nils.

"Bilmiyorum" diyor Benjamin. "Sanki bir parçam evde olduğumu söylerken diğer parçam buradan gitmem gerektiğini haykırıyor."

Nils gülüyor. "Bende de durumlar aynı."

Benjamin "Tekrar görmek garip geldi" diyor. "Zaten beynimin içinde hep buradaydım. Olayların içine tekrar tekrar girip kayboluyordum. Ve şu an..." Pencereden dışarı bakıyor. "Tuhaf hissediyorum, hepsi bu."

"Benjamin, her şey için çok üzgünüm." Birbirlerine bakıp hızla gözlerini tekrar indiriyorlar. Nils taşların üzerine biraz daha su atıyor. Sobadan gelen çıtırtılar anında kesiliyor ve böylece soba bir süre sessiz kalıyor.

Pierre ayağında takunyalar ve elinde bir kürekle pencerenin görüş alanında beliriyor yeniden. Sauna penceresine bakıp başının üstünde çılgınca el kol hareketleri yapıyor. Küreği yere doğru öyle sert itekliyor ki tıraşlı penisi havalanıp uyluğuna geri dönüyor ve kazmaya başlıyor. Terli ve kararlı. Ayağını küreğe her atışında başlayan homurdanmaları bir süre sonra yüksek sesli inlemelere dönüşüyor.

"Bulması imkansız" diye mırıldanıyor Benjamin. Kürek sapının metale karşı çıkardığı ses saunaya kadar geliyor. Benjamin ve Nils onu görebilmek için cama doğru eğiliyor. Pierre kendini yere atıp kazmaya elleriyle devam ediyor. Sonra çukurdan bir şey çıkarıyor. Benjamin onu anında tanıyor. Toprakla kaplı olmasına rağmen yer yer paslanmış metali parlayan ekmek kutusu.

Pierre ayağa kalkıp bacaklarını açarak kutuyu başının üstünde tutuyor. Ateşi yeni keşfeden bir vahşi gibi tek kelime etmeden bağırıyor. Benjamin ve Nils saunadan dışarı fırlıyor. Pierre kutuyu sauna avlusundaki küçük masaya koyuyor ve etrafında toplanıyorlar.

"Hazır mısın?" diye soruyor Pierre. "Çünkü şimdi Pierre ve Benjamin'in çocukluğuna gideceğiz."

Kutuyu açıyor. En üstte sabah gazetesinin bir sayısı duruyor. Saraybosna'da NATO bombardımanı. Onun altındaysa küçük bir zarf var. Benjamin zarfı açıyor. Önce boş olduğunu düşünüyor ama sonra dibinde bir şey olduğunu fark ediyor. Zarfın içindekileri masaya döküyor. Plastikten küçük, yarım ay gibi görünen bir şeyler. Benjamin ne olduklarını hemen anlayamıyor.

"Aman Tanrım!" diyor sonra.

"Bunlar nedir?" diye soruyor Nils.

Benjamin eğilip önündeki sarımsı küçük yığını dürtüyor. "Tırnaklarımız!"

8. Bölüm

"Ne?" diyor Nils.

"Tırnaklarımızı kesmiştik" diyor. "Hatırlıyor musun Pierre?" Pierre masaya otururken başını sallıyor. Dikkatle önlerinde duran küçük olan tırnakları dürtüyor. "Senin sol elini benimse sağ elimi kesmiştik. Gelecek nesiller kim olduğumuzu görsün diye tam on tırnak."

Benjamin başparmaklarına ait daha genişçe iki tırnağı ortaya alıp diğer dördünü de yanlara dizerek hepsini uygun sırayla yerleştirmeye çalışıyor. Sonra o küçük tırnakların hemen altına kendi elini koyuyor ve bir oğlan çocuğuyken tırnaklarının nasıl göründüğüne bakıyor.

Pierre kutundan on kronluk bir banknot çıkarıyor. "Şuna bak" diyor.

"Bunu annemden çalmıştım" diyor Benjamin.

"Hatırlıyorum" diyor Nils. "O sırada biz camdan bakıyorduk ve annemin seni nasıl yakaladığını gördük."

Benjamin kardeşleriyle kısa bir an bakıştıktan sonra parayı bir kenara bırakıyor. Kutunun altında özenle kurutulup iyi korunmuş bir buket düğün çiçeği duruyor. Sarı yaprakları loş güneşte parlıyor. Benjamin buketi Pierre'e uzatıyor. Pierre usulca tutup bakıyor. Sonra bakışlarını kaçırıyor ve bir eliyle gözlerini kapatıyor.

"Bu buketi annemize vermek için bir deneme daha yapalım mı?" diyor Benjamin. Hızlıca kurulanıp nemli vücutlarının üzerine takım elbiselerini giyiyorlar. Çayır boyunca birbirlerini takip ederek suya iniyorlar. Benjamin elinde bir buket kurumuş düğün çiçeğiyle gölün kıyısında duruyor. Kardeşleri de hemen yanındalar. Küllerin olduğu vazoyu Nils tutuyor. Vazo öyle ağır ki onu habire bir elinden diğerine alıyor. Annesinin ağırlığı karşısında hayrete düşmüş gibi yüzünde giderek daha şaşkın bir ifade beliriyor.

"Ay ne iğrenç!" dedi Nils kardeşlerinin yanından geçerken. "Buna bakamayacağım."

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu baba. Yanlarında oturmuş gazete okuyordu.

"Tırnaklarımızı kesiyoruz" diye yanıtladı Pierre. "Onları toplayıp zaman kapsülüne koyacağız."

"Tırnaklarınızı neden bir zaman kapsülüne koyuyorsunuz ki?"

"Ya insanlar bin yıl içinde tamamen farklı bir şekle bürünürlerse mesela? Böylece eski insanların tırnaklarının nasıl olduğunu görebilirler."

"Akıllıca" dedi baba.

Sabahın erken saatleriydi. Güneş henüz alçaktaydı ve garip bir açıdan parlıyordu. Çimenlerin üzerinde hala çiğ vardı. Kaselerde ise güneşte ısınmış sütün içinde yüzen şişmiş kahvaltı gevrekleri. Günün erken vakitleri olduğu için esinti normalden daha şiddetliydi ve ne zaman kuvvetli bir rüzgar esse baba günlük gazetesine sıkıca sarılıp ne olup bittiğine bakmak için başını kaldırıyordu. Gazetesinin üzerine her koyduğunda kahverengi halkalar bırakan bir kupadan kahvesini yudumluyor, ara sıra mutfağa gidip kendine çavdar ekmeğinden kalın dilimler kesiyordu. Üzerlerine öyle bol tereyağı sürüyordu ki bir ısırık aldığında ekmeğin üzerine diş izleri çıkıyordu.

Benjamin ve Pierre yıpranmış pijamalarıyla oturup pür dikkat tırnaklarını kestikten sonra verandadaki masanın üzerinde bir araya topladılar. İşlerini bitirdiklerinde onları bir zarfa koyup zarfı da babalarının onlara verdiği metal kutunun içine yerleştirdiler. Böylece ilk arkeolojik eserleri zaman kapsülünde güvendeydi.

"Baba, bugünün gazetesini de zaman kapsülüne koyabilir miyiz?"

"Elbette, okumam biter bitmez alabilirsiniz."

Benjamin iki yumurta birden yiyen babasına baktı. Annesi uyanana kadar onları bir an önce bitirmesini diledi. Çünkü annesi babasını yumurta yerken görmekten nefret ederdi.

"Hiç paran var mı?" diye sordu Benjamin. "Zaman kapsülüne bir de kağıt para koymak istiyorum."

"Dün kazandığınız beş kronluk madeni paralardan birini koyamaz mısın?"

"Kağıt para olsun ki üzerine bizden bir selam yazayım."

Baba önce ceplerini kontrol etti, sonra ayağa kalkıp cüzdanına bakmak için salona gitti. "Hiç param yok" diye seslendi. "Uyandığında

annene sor."

"Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordu Pierre. Her zaman sabırsız bir hali vardı.

"Neden kutunuza koyacak başka şeyler aramıyorsunuz?" diye önerdi baba.

"Başka bir şey yok ki!" diye yanıtladı Pierre.

Baba "O zaman Molly'yle oyna" dedi.

Ama Molly ne Pierre ne de ailedeki herhangi biri için doğru bir alternatif değildi. Çünkü oyuncu değildi. Endişeli, kırılgan ve kolay korkan bir hayvandı. Molly'nin onlara katıldığı ilk yaz aile bireyleri bu durumun geçici olduğunu, uyum sağlamak için biraz zamana ihtiyaç duyduğunu düşündüler. Ancak zamanla anladılar ki onun yapısı böyleydi. Dünyadan korkuyor gibi bir hali vardı. Asla özgür olmak istemiyor, hep yanlarında oraya buraya taşınmayı tercih ediyordu. Babanın beceriksizce de olsa birtakım şefkat girişimlerine rağmen Molly ondan uzak duruyor, kaçmaya çalışıyordu. Nils ve Pierre ise zaten fazla ilgi göstermiyordu. Belki de annelerinin ona bazen kardeşlerden daha çok ilgi gösteriyormuş gibi görünmesi yüzünden içten içe kıskançlık duyuyorlardı.

Annenin Molly'ye olan sevgisi güçlü ancak dönemseldi. Ve bu da köpeği daha tedirgin bir hale getiriyordu. Anne Molly'yi genelde kendine saklamayı tercih eder, onu kimseyle paylaşmak istemezdi. Ancak bazı zamanlarda da ona karşı soğuk dururdu. Pierre ve Nils'in ilgisizliği, babanın şefkat gösterisinde bulunmaktan vazgeçmesi ve annenin bir anda ilgisini kesmesi sonucu Benjamin Molly'yi kimi zaman terk edilmiş ve unutulmuş bir halde bulurdu.

Ama Benjamin kendini Molly'ye hep yakın hissediyordu. Birbirlerine bir nevi sığınıyorlardı. Yazın o uzun öğle saatlerinde anne ve baba siestadayken yavaş yavaş başladı ilişkileri. Benjamin onu gizlice

kendinin yaptı. Birlikte göle inip taş attılar. Ormanda yürüyüşlere çıktılar. Birbirlerine arkadaşlık ettiler.

"Git Molly'yle oyna" dedi baba.

"Ama o bizimle oynamak istemiyor" dedi Pierre.

Baba "Evet biliyorum" dedi. "Ona biraz zaman tanımalıyız."

Pierre çizgi romanlarını koyduğu ambara doğru yola koyuldu. Benjamin ise köpeğin yanına gitti. Onu kaldırıp kucağına aldı, sonra mutfağa yürüdü ve pencerenin yanındaki masaya oturdu. Eski cam bölmeden baktığı sırada dışarıdaki dünyanın değişmeye başladığını fark etti. Yavaşça başını öne arkaya eğerken yapraklar sallandı. Baba eski ambarın yanındaki patikadan geçiyordu. Nils'in yalnız kalarak huzur içinde kitabını okumak istediği zamanlar oturduğu o noktada, aşağıda suyun kenarında yani perçemleri görünüyordu ve Benjamin'in oturduye yerin hemen üzerinde anne uyuyordu. Uyandığında atacağı her adıma aşinaydı Benjamin. Ne duyacağını biliyordu. Önce çıplak ayakla yatak odasının zeminine değen o ürkek adımlar, hemen ardından da panjurun çekilip perdenin kornişe çarpmasıyla çıkan kırbaç darbesine benzer bir ses. Bir pencere açılacak ve ardından geceleri alt kata inip çişini yapmaya üşendiği zamanlarda kullandığı lazımlığı boşalttığı sırada mutfak penceresinin önünden altın rengi bir yağmur yağacaktı. Yatak odasının kapısı açıldığında küçük bir gıcırtı duyulacaktı. Merdivenlerdeki ani, hızlı adımlardan sonraysa mutfakta olacaktı.

Benjamin riskleri ve birine yakalanmasının ne gibi sonuçlar doğuracağını düşündü ancak onu uyaracak oldukça çok işaret ve oradan tüymek için epeyce bir zaman vardı. Ayağa kalkıp gizlice bir kancada annenin çantasının asılı durduğu koridora doğru süzüldü. Cüzdanı bulup çıkardı ve önce yetişkin dünyasına bir göz attı. Cüzdanın gözlerinde birçok banka kartı vardı. Zengin bir hayatın göstergesi olan makbuzlar, park fişleri ve işindeyken ailesinden ayrı geçirdiği zaman diliminde parçası olduğu tüm o harika şeylere dair

ipuçları. Banknot bölmesinde yan yana dizilmiş yüzlük, ellilik ve onluklardan oluşan inanılmaz çok para vardı. Başparmağı ile işaret parmağı arasında tutarak içinden dikkatlice bir on kron çekip çıkardı ve cüzdanı tekrar yerine koymak için çantaya uzandı.

"Ne yapıyorsun?"

Anne merdivenlerin yarısına kadar gelmiş ona bakıyordu. Bornozu açık, saçları diken diken. Yanağında yastık izleri vardı. Benjamin inanamıyordu. Bu gerçek olamazdı. Nasıl olur da geldiğini hiç belli etmeden birden orada dikiliverirdi? Sanki dün gece yatağına hiç gitmemiş de geceyi karanlıkta merdivenlerde oturarak geçirmiş gibiydi. Sessizce şafak vaktini, bu anı beklemişti.

"Cevap ver Benjamin, ne yapıyorsun?"

"Zaman kapsülü için senden on kron ödünç almak istedim ama uyuyordun ve..."

Anne sessiz kaldı. Ardından merdivenlerden inerek Molly'yi Benjamin'in kollarından alıp nazikçe yere bıraktı ve Benjamin'in yanına dönmesine fırsat vermeden onu oradan uzaklaştırdı. Bir süre sessizce Benjamin'e baktı. Yüzünü hızla buruşturmasıyla dişleri belirdi.

"Hırsızlık yapamazsın!" diye bağırdı.

"Özür dilerim anne" dedi Benjamin. "Çok üzgünüm."

"Parayı bana ver."

Benjamin parayı uzattı.

"Şurada bir dakika oturalım" dedi.

Koridordaki banka çöktü. Benjamin de yanına oturdu. Pencerenin diğer tarafında aniden iki siluet belirdi. Annelerinin bağırdığını duyan

kardeşleri ne olup bittiğine bakmak için gelmiş, burunlarını cama dayamışlardı. Benjamin'le göz göze geldiler. Benjamin babasının da geleceğini umarak kapıdan dışarı baktı. Annesinin sinirlenip onu yanında tutmak istemesinin tehlikeli olduğunu biliyordu.

"On ya da sanırım dokuz yaşındaydım" diye başladı anne. Başını kaldırdı, gözleriyle tavanı inceledi. Sanki anlatacağı hikayede komik bir ayrıntı aklına gelmiş gibi küçük bir kahkaha attı. "Doğru, tam dokuz yaşındaydım.

Bir gün babamın ceketinin cebinden bir kron bozuk para çaldım. Hemen bisiklete atladığım gibi markete gitmek için son hız yola koyuldum. Parayla lolipop almayı planlamıştım. Ancak yolun yarısına geldiğimde pişman olup durdum. "Ben ne yaptım?" diye düşündüm. Uzun süre orada ıstırap içinde kalakaldım. Sonra bisikletime atlayıp çabucak geri döndüm ve eve geldiğim gibi gizlice koridora girip parayı tekrar ceketin cebine koydum."

Bunu izleyen sessizlikte Benjamin başını kaldırıp annesine baktı. Hikaye bitmişti. Bu gayet açıktı. Ama o hiçbir şey anlamadı. Ortada ders falan yoktu. Anlattıkları üstü kapalıydı. Sadece kafa karıştırıcıydı. Ne demek istemişti? Parayı cüzdana geri koymasını mı istiyordu? Ama bunun adı... parayı kaldırıp tam önünde tuttu... para çalmaktı. Ve işte bu olmazdı.

"Özür dilerim."

"Niye yaptın?"

"Çünkü vermeyeceğini biliyordum."

Anne Benjamin'e baktı.

"Şimdi git ve kilerde otur. Bir süre ne yaptığını düşün."

"Kiler mi?"

Bu yeni bir ceza türüydü. Önceden böyle durumlarda, o sırada işler halde değilse hep saunaya gönderilirdi. Orada tek başına, en üstteki bankta oturup hatalarını düşünmek zorunda kalırdı. Annenin çocuk yetiştirme yöntemi katı ve kurallara dayalıydı. Ancak aynı zamanda tutarsızdı da. Sertti ama kuralları net değildi. Saunada ne zamana kadar oturacağını, dışarı çıkmaya tekrar ne zaman izni olduğunu hiç bilmezdi Benjamin. Bunu bizzat çözmesi gerekirdi. Bu da daha sonra saunadan erken çıkıp çıkmadığını sorgulayarak etrafta suçluluk duygusuyla dolaşmasına yol açıyordu. Ama kiler tamamen başka bir şeydi. Oranın soğuğundan ve nemli karanlığından nefret ediyordu. Babasının ondan bir bira getirmesini istediği zamanlar hem iç hem de dış kapının sonuna kadar açık olduğundan emin olup kendini hazırlar, karanlığın içine hızla girip hemen geri çıkardı.

"Kapıları açık bırakabilir miyim?" diye sordu.

"Tamam olur," dedi anne.

Benjamin ayağa kalkıp dışarı çıktı. Pierre ve Nils, o yanlarından geçerken başka tarafa baktılar. Kilerin kapısında durdu. Üzerinde yükselen, ağaçtan örülü duvara bakarken eli çürüyen kapının tokmağındaydı. Arkasını döndü, annesinin verandadaki sandalyelerden birinden onu izlediğini gördü. Anne bir sigara çıkarıp rüzgarda yakabilmek için masanın altına eğildi. Benjamin de o an karanlığa adım attı. İçeri girer girmez odanın soğuğu yüzüne çarptı. Toprağın kokusunu hissetti. Gözleri karanlığa alıştıkça, az çok odayı görmeye başladı. Duvarlardan birine yaslanır şekilde konmuş altılı bira kasasıyla bir karton kesik süt vardı. Sonra geçmiş yazlardan kalma birtakım ıvır zıvır, plastik bir torba ve uzun zaman önce annelerinin doğum günü için aldıkları pastanın kutusu. Kilerin hemen ortasında oturmak için ters çevirdiği boş bira kasası duruyordu. Çakıllı zemine doğru uzanan çıplak ayaklarına baktı. Uyluklarındaki tüylerin diken diken olduğunu gördü. Mont giymediğine pişman oldu. Üşümek üzereydi. Küçük kapının aralığından dışarıdaki yaz ortamını görüyordu. Birbirine karışmış ahududu çalılarını, futbol sahasının bir bölümünü ve balık ağlarının asıldığı saunanın arkasını. Sonra köpeğin

uzun otlar arasından çıkıp geldiğini, kapının ağzına yaklaşıp içeri bakmak için girişte durduğunu gördü.

"Gel Molly," diye fısıldadı.

Molly gözleriyle Benjamin'i arayarak karanlığa doğru bir adım attı.

"Molly!" diye bağırdı anne verandadan. "Buraya gel."

Molly bakışlarını önce anneye, sonra Benjamin'e çevirdi.

Anne "Selam kelam," diye seslendi. "Hadi gel de bir şeyler ye."

Köpek koşarak gitti ve kısa sürede gözden kayboldu. Benjamin avlunun üzerinden esmeye başlayan ani bir rüzgarın ağaç tepelerinden aşağıya, su kenarına ve oradan yukarıya, eve doğru ilerleyişini izledi. Kilere ulaştığındaysa kapıyı çarparak kapattı. Her şey birden karanlığa bürününce Benjamin bir çığlık attı. El yordamıyla ilerlemeye çalışıp parmak uçlarıyla bir duvarı hissedene kadar sendeleyerek yürüdü. Duvarı takip ederek kapıya ulaşacağını düşündü. Elleriyle pürüzlü yüzeyi yoklayarak ilerlemeye başladı. Ancak sanki giderek daha derin bir karanlığa gömülüyordu. Dönüş yolunu hemen bulamayacakmış gibi hissetti. Sonunda ahşap bir şeye dokunduğunu fark etti ve ayağıyla ona şiddetlice bir tekme savurdu. Böylece kapı ardına kadar açıldı. Her ne kadar ağlamamaya kararlıysa da o an bunu kontrol etmesi imkansızdı. Annesinin onu tekrar buraya göndereceğini bilmesine rağmen dışarı çıkmak istiyordu.

Sonra yine o dengesini kaybetme, gerçeklikten uzaklaşma hissine kapıldı. Bu durum başına günbegün daha sık geliyordu ve ne zaman olacağını asla tahmin edemiyordu. Müzik dersinde davul çalıyorlardı ve öğretmen zilin nasıl daha yumuşak çalınacağını gösteriyordu. Sonra birden sesler giderek azalıp ondan uzaklaşmaya başladı. Sessizlik bir şekilde onun sonunu getiren bir tehditti. Sınıfta çılgınca bir çığlık attı. Uyandığında başka bir yerdeydi. Anne babasının yüzleri de hemen yanı başındaydı. Orada varlığını bildiği şeyleri görüp

kendini güvende hissedebilmek için kapı aralığından baktı. Belki bu onun ruh halinden kaynaklanıyordu. Gözyaşlarından veya belki de içerinin mutlak karanlığı ve dışarının mutlak parlaklığıyla ilgiliydi. Fakat renkler daha net ve güzel görünüyordu. Loş bir sinemada oturmuş, kilerin giriş kapısının karşısına yansıtılan eski bir filmi izliyor gibiydi. Gri elektrik direği gözlerinin önünde beyaza döndü, su kararıp kuzguni mavi bir renge büründü. Çimenlik alansa kızararak alev aldı sanki. Ambardan dönen babasını gördü. Etrafı bir ışıltıyla çevriliydi.

Bir peri masalı karakteri, ışık saçıp geçen bir figür gibiydi. Babası kiler kapısının açık olduğunu gördü.

"Ama lanet olsun. Ben bu konuda ne demiştim" diyerek kapıya yöneldi. "Bu kapı her zaman kapalı kalmak zorunda."

Anne sandalyesinden sakince, "Hayır, kapatma" dedi.

"Neden" diye sordu baba. "Benjamin içeride."

"Nasıl yani?"

Anne cevap vermedi. Benjamin babanın şaşkınlıkla kilere baktığını ve sonra bakışlarını anneye çevirdiğini gördü.

"Orada ne yapıyor?"

"Benden para çaldı."

"Para mı çaldı?"

"Evet. O yüzden bir süre orada oturması gerekiyor."

Baba kilere doğru bir adım attı. Tam kapısındaydı. Gözlerini kısıp içeriyi görmeye çalıştı. Sadece üç metre uzağında olmasına rağmen oğlanı fark etmedi. Ama Benjamin kasanın üzerinde oturduğu yerden, üzerindeki tüm o renkler ve bütün hatlarıyla babasını görüyor, onun tüm girişi nasıl aydınlattığını izliyordu. Altın sarısı

muhteşem bir parıltıyla çevrili devasa bir figürdü. Baba balıkçı şapkasını çıkarıp kapının eşiğinde durdu, kafasını kaşıyarak bir an düşündü. Önce anneye, sonra tekrar karanlığa baktı ve ardından dönüp yoluna gitti.

Benjamin orada ne kadar oturduğunu bilmiyordu. Bir saat? Belki iki? Güneşin hareketini, yeni gölgeler oluşturmasını ve bulutların bir görünüp bir yok olmasını seyretti. O sessizlik ve karanlığın içinde her şeyi görüp duydu. Süper işitme gücüyle pencerelere vuran rüzgarın, tahtalara sürtünen kırlangıçların ve sifonun çekilmesiyle tuvaletten yankılanan pompanın sesini duydu.

Anne sonunda kilerin kapısına gelip çıkabileceğini söylediğinde kulakları ağrıyor, sesler çınlıyordu.

Benjamin, Pierre'in çizgi romanlarıyla yere kurulduğu ambara doğru yürüdü.

Pierre başını kaldırıp baktı.

"Merhaba" dedi. "Çıktın öyle mi? Zaman kapsülünü bitirelim mi? Ne dersin?"

Benjamin başıyla onayladı.

Kardeşler annenin gazetesini alıp tekrar kurulduğu verandanın önünden geçtiler. Anne başını kaldırmadan, masanın üzerinde duran lekeli bardağın içine konmuş bir buket düğün çiçeğini işaret ederek, "Bu arada bunu da alabilirsiniz" dedi.

Benjamin ekmek kutusuyla birlikte çiçekleri de aldı. Kardeşiyle gölün oraya indiler. Saunanın hemen yanına diz çöküp oturdular ve zaman kapsülleri için bir çukur kazmaya başladılar. Baba kısa süre önce saunanın hemen yanına bir ağaç dikmişti. Yani toprak yeni sürülmüştü ve kazması rahattı.

Pierre kazı işine bir süre yardım etti. Ancak iş zaman alacak gibiydi. Sıkılıp hemen yakındaki kayıkhaneye yürüyüp oradan taş atmaya başladı.

Kapsülün kazara istenilenden daha erken bulunmaması için Benjamin çukurun derin olmasını istiyordu. Alnındaki teri sildi. O an babasının dar patikadan geldiğini gördü. Fakat onu görmemiş gibi yaparak kazmaya devam etti. Babasının orada durup kendisine baktığını fark etti.

"Nasılsın oğlum?"

Benjamin cevap vermedi. Malasını saplayarak çukuru daha da derinleştirdi.

"Kazı mı yapıyorsun?" diye sordu baba.

"Evet."

"Zaman kapsülün için bir şeyim var."

Benjamin başını kaldırdı. Babası bir onluk uzatmıştı.

"Ama bu annemin parası."

"Ona bundan bahsetmemize gerek yok."

Baba da yere çömeldi. Benjamin ekmek kutusunu açıp parayı içine koydu. Ve sonra birlikte çukuru kapattılar.

9. Bölüm 16:00

Ormanda tek sıra halinde yürüyüp, ağır adımlarla çocukken koştukları ağaçsız alanlardan geçiyorlar. Tepenin tam bitimindeki kısa yokuştan inerken iyice yavaşlıyorlar ve yazlık evi ambara bağlayan patikada kendilerini yakıcı güneşin altında buluyorlar.

Evin hemen dışında duran küçük masaya oturuyorlar. Pierre gidip bir süre arabayı kurcaladıktan sonra birkaç kutu birayla dönüyor.

"Arabanın içi kıyma kokuyor" diyor. "Kim getirdi bunu yahu?"

Nils, "Annenizin dondurucusundan çıkan börekler. Buzları çözülmüş" diyor. "Bir tane ister misin?"

Pierre gülüyor. Cevap vermiyor. Nils'in bu alaycı tavrını bastırmaya çalışıyor. Bira sıcak. Açılırken tıss diye bir ses çıkıyor. Sonra köpürüyor. Kardeşler göle bakarak sessizce biralarını içiyorlar.

Benjamin'in telefonu çalıyor. Bilinmeyen numara. Aramayı sessize alıyor ve telefon sessizde çalmaya devam ediyor. Sonra yine çalmaya başlıyor, Benjamin tekrar susturuyor.

Nils, "Cevap vermeyecek misin?" diye soruyor.

"Yok hayır" diye mırıldanıyor Benjamin.

Bir mesaj geliyor. Benjamin önce sessizce, sonra kardeşleri de duysun diye yüksek sesle okuyor.

"Merhaba. Ben patolog Johan Dalberry. Annenizin organlarını ben açtım. Ölüm nedeni hakkında bilgi almak isterseniz lütfen beni arayın."

"Yoo hayır, teşekkürler" diyor Pierre. "Ben almayayım."

"Kes bunu" diyor Nils. "Elbette arayacağız."

Benjamin hafifçe ellerini kaldırarak ne yapacağına kardeşlerinin karar vermesini beklediğini belirtiyor.

"Hadi ara" diyor Nils.

Benjamin numarayı çevirip telefonunu masaya, kardeşlerinin arasına koyuyor. Adını söyleyerek kendini tanıtıyor. Telefonun diğer ucundaki

kişinin hoparlörü kapatıp telefonu eline almasıyla açığa çıkan o bilindik yankılı ses duyuluyor hemen ve ardından iletişimin kurulduğuna dair memnuniyet içeren, "Evet, güzel" diyen bir ses.

"Pekala" diyor patolog. "Annenizin ölüm nedeniyle ilgili biraz şey, nasıl desem?"

Benjamin arka planda sanki patolog aynı anda bulaşık makinesini boşaltıyormuş gibi hafif bir takırtı duyuyor.

"Net olmayan bazı şeyler vardı, deyim yerindeyse."

"Evet, bunun farkındayız" diyor Benjamin.

Patolog dalgın bir halde, "Doğru haklısınız" diyor ve susuyor. Benjamin onun belgeleri karıştırdığını duyuyor.

"Bir saniye lütfen" diyor adam.

"Açmak." Bir insan hakkında nasıl böyle bir şey denir ki? Benjamin annesini birden organlara açılmış bir halde gözünün önüne getiriyor. Orada steril bir tablanın üzerinde, hastanenin üç kat altında, soğukta bir başına yatıyor. Annesinin karnı deriden bir güle benziyor ve yapışkan iç organlarının bir yerlerinde, işte bu gizemin yanıtı saklı duruyor.

İncelemeyi yapan patolog tarafından kağıda not edilmiş. İlgili taraflara, yani her şeyin neden bu kadar hızlı geliştiğini, ne olup bittiğini öğrenmek isteyen oğullara aktarılacak bilgiler.

Bir gün önce Akdeniz seyahati planlayan birinin ertesi gün ıstırap çekerek ölmesinin nasıl mümkün olduğunu açığa çıkaracak şeyler.

"Şöyle ki, bizi şaşırtan esas şey olayların bu denli hızlı gelişmesi oldu. Bu nedenle de ölümünden hemen sonra ne olduğunu anlamak için bir göz atmaya karar verdik."

"Peki ne sonuca vardınız?"

"Annenizin tiroid bezinde önceden kalma bir tümör varmış. Biliyor muydunuz bunu?"

"Evet" dedi Benjamin.

"Ayrıca karın boşluğunda da iltihap vardı. Mide duvarında bir deliğe rastladık. Mide asidinin dışarı sızması, karnının giderek daha büyük bir bölümünün iltihaplanmasına neden olmuş. Söyleyebilirim ki bu oldukça ağrılı bir durumdur."

Kardeşler veranda masasının etrafında birbirlerine bakıyorlar. O an zaten orada olduklarından bahsedilen bu ağrının nasıl bir şey olduğunu biliyorlar. Hayatının son bir saatinde annelerinin yüzüne nasıl yansıdığını gördüler. İlk önce kaşlarında ve gergin, büzülmüş dudaklarında bir bükülme olarak ortaya çıktı ve sonra durum giderek kötüleşti. Anneleri inlemeye başladı, ağlamaklı oldu. Personeli yakalayıp onlara kaba saba laflar etti. Hemşireleri çağırmak için düğmeye bastı. Midesinin ağrıdığını söylediğinde bir hemşire antiasit ilaç isteyip istemediğini sorunca, "Antiasit mi?" dedi. "Bunun bir mide ekşimesi falan olduğunu mu düşünüyorsun?" Ağzı açık bir halde ve gözlerinden fışkıran bir küçümsemeyle hemşireye baktı. "Midem yanıyor, anlamıyor musun? Ateş gibi yanıyor." İyice ufalmış ve çaresiz olmasına rağmen Benjamin annesinin sesinin çatallaşıp inceldiğini duymanın getirdiği dehşeti hissetti. Bir şeylere ateş püskürdüğünde ortaya çıkan çocukluğunun o tanıdık cırtlak sesi.

Saatlerce feryat etti. Ardından sustu. Bilinci hala tamamen açıktı. Bakışlarını yatağın karşısındaki duvara sabitlemişti ve artık tek kelime etmiyordu. Oğlanlar yüzünün hemen önünde el kol işaretleri yapıp adıyla seslenerek onunla iletişim kurmaya çalıştılar. Ancak artık o konuşmak istemiyordu. Sanki acısını protesto etmek için konuşmayı reddediyordu. Sonra yüzünde bir şeyler oldu. Ağzı kurumuş olmalıydı. Üst dudağı diş etlerine yapıştı. Suratını ekşitip öylece kaldı. Yüzüne, ön dişlerinin duruşuyla Benjamin'in şimdiye dek sadece

diğer insanlara yönelik anlarda, günde birkaç kez gözünün önüne getirdiği gibi bir küçümseme ifadesi oturdu.

Bu sessizlik ona o kadar yabancıydı ki, hayatı öfke dolu yaşadı. Ancak son iki saat hiç sesi çıkmadı. Odanın köşesindeki yatakta, loş akşamüstü güneşinde dişleri parlar bir halde sakin sakin yattı. Kardeşlerden biri doktora bilincinin açık olup olmadığını, onları duyup duymadığını sordu. Sonuçta gözleri açıktı. Fakat doktorlar buna net bir cevap veremedi. Sonunda anne gözlerini kapattı. Durumu kötüleşince içeri daha çok insan doluşmaya başladı. Ancak artık hiçbir şey yapılamayacağına karar verildiğinde odayı tekrar boşalttılar. Acısını hafifletmek için morfinin dozu artırıldı. Belki de böylece son dakikalarını daha rahat geçirdi. Ama kimse bundan emin olamadı. Çünkü o yüz buruşturması ta şapele gidene kadar yüzünde öylece asılı kaldı.

Ve o an patolog onun hissetmiş olabileceği acıyı tarif ederken, Benjamin'in hafızasında annesinin hastane yatağındaki o sessiz vedası canlandı yine. Arama için patoloğa teşekkür edip telefonu kapatırken ve beraberce konuşmadan oturup bira kutularına bakarlarken bile, Benjamin'in aklında hala bu sahne vardı. Onu rahat bırakmayan o sessiz, alaycı sırıtış.

"Sauna hazır mıdır sence?" diye soruyor Pierre Benjamin'e.

"Bir saat önce açtım" diye yanıtlıyor Benjamin saatine bakıyor. "Isınmış olmalı."

Nils telefonunu Pierre'e uzatıyor.

"Aslında çektiğim fotoğraflardan bazıları gerçekten iyi çıkmış" diyor. "Sağa kaydırıp devam edebilirsin."

Nils'in telefonunda, annenin ölüm döşeğindeyken çekilmiş bir fotoğrafı duruyor. Pierre homurdanarak telefonu Nils'e geri uzatıyor.

"Bunu neden görmemiz gerekiyor?" diye soruyor Pierre.

"Bence güzel" diye yanıtlıyor Nils. "Resmen huzur içinde olduğunu görüyorsun."

"Huzur mu?" diyor Pierre. "Acı çektiği apaçık ortada."

"Hayır, burada ölü" diyor. "Öldüğünde acıyı hissetmezsin."

"Bir kere neden böyle fotoğraflar çekiyorsun ki?" diye soruyor Pierre.

"Sapıkça bir şey bu. Ölmüş birinin fotoğraflarını çekip onları sergilemek. Babam öldüğünde de aynısını yaptın. Ailemin ölüm döşeğindeki fotoğraflarını görmek istemiyorum."

"Ölümün çirkin bir tarafı yok. Belki bunu anlamanın zamanı geldi."

"Lütfen görmek istemememe saygı duyar mısın? İstemiyorum. O kadar" diyor Pierre.

Yas tutan bir oğul, anne ve babasının tam da öldükleri an çekilmiş fotoğraflarına bakmak istemez. "Yas tutmak" diye mırıldanıp birasından bir yudum alıyor Nils.

"Ne diyorsun?" diyor Pierre. "Ne demek istiyorsun?"

"Gerçekten derin bir üzüntü içinde görünüyorsun."

"Kapa çeneni. Herkes başka türlü yas tutar."

Masanın etrafı sessizleşiyor.

"Bunu kabul edemiyor musun?" diye soruyor Pierre. "Annemin öldükten sonra çekilmiş fotoğraflarına bakmak istemiyorum. Kaldır şunu."

Nils cevap vermiyor. Alıp telefonuna bakınmaya başlıyor. Benjamin birasının geri kalan kısmını içiyor. Yıllar boyunca kardeşler arasında yaşanan birçok durumda olduğu gibi bu da Benjamin'i rahatsız ediyor. İkisinden birinin tarafını tutması ve diğerine haksızlık etmesi

gerekiyor. Yine aynı şey oluyor. Herkesin kendini rahat hissedeceği bir hava yaratmaya çalışan kardeş o işte. Bu bir arabulucu rolü.

Ortamın giderek rahatsız edici bir hal aldığını fark eden Benjamin her zaman yaptığı gibi gülümsemeye çalışıyor. İkisinin de gerginliğini azaltmak için çabalıyor. İkisinin de gönlünü alarak bir denge kurmak istiyor. Nils sessizce telefonunda çeşitli uygulamalar arasında geziniyor. İçinden yavaş yavaş haksızlığa uğramışlık duygusu taşıyor. Pierre bunu hiç fark etmiyor ama Benjamin Nils'in uyarılıp küçük düşmesinin yarattığı içerlemenin, o an sessizce mücadele etmeye çalıştığı bir öfke durumuna dönüştüğünü kesinlikle hissedebiliyor.

Nils masadan kalkıp içeri giriyor.

"Bu neydi şimdi?" diye fısıldıyor Benjamin. "Bunun hiç gereği yoktu, öyle değil mi?"

"Kafayı mı sıyırmış nedir? Daha hastanede fotoğraflarını çekmeye başladığında bunu ona söylemek istedim. Ama bir de onlara bakmam için zorlaması yok mu? Beni çıldırtıyor."

"Annemin son dileğini yerine getirebilmemiz için bunu göz ardı etmeye çalışmalıyız. Birbirimizle kavga edemeyiz yani."

Pierre cevap vermiyor. Nils'in cips koyduğu küçük kaseyi yana yatırıyor ama içinde hiçbir şey kalmamış. Bir süre masaya baktıktan sonra kalkıp içeri giriyor.

Benjamin açık mutfak penceresinden onun sırtını görüyor. Kararlı bir tonla konuşurken duyuyor.

"Üzgünüm. Fotoğraflarla ilgili gereksiz yere sert davrandım."

Mutfak masasında oturan Nils başını kaldırıyor.

"Önemli değil" diye cevap veriyor. "Onları göstermek için doğru bir zaman değildi."

Pierre kardeşine doğru kollarını açıyor. Nils de ayağa kalkıyor. Sarılıp birbirlerinin sırtına vurduklarında alkışlar gibi bir ses geliyor. Benjamin yüzünün gerildiğini hissediyor. Gülümsediğini fark ediyor. Sarılmaları kısa sürse de önemli değil. Nihayetinde yaşanıyor.

Benjamin mutlak bir tatmin duygusuyla birkaç dakika verandada oturuyor. Bu sanki, kuvvetli rüzgarların estiği ve bol avlanmalı bir gecenin ardından, birbirine dolanmış balık ağlarını açmaya çalışırken durum umutsuz göründüğü için ağı tamamen atmak zorunda kalacakken, bir ilmeği beklenmedik bir yöne çevirirsin de neredeyse hiç kuvvet kullanmana gerek kalmadan ağ bir hışırtıyla gevşer, elinden süzülerek açılır ve nihayet kendini duvardaki kancalarda düzgün bir şekilde asılı olarak bulur ya. Onun gibi bir şeydi.

Pierre ve Nils taş basamaklarda beliriyor. Pierre elinde üç kutu bira tutuyor.

Kardeşler için sauna zamanı. Göle inen dar patikadan yürüyorlar. Saunanın küçük verandasında birbirlerinin önünde durup, yavaşça ve hatta daha çok isteksizce kıyafetlerini çıkarıyorlar. Artık çıplaklar. Benjamin kardeşlerinin baldırlarında, bir keresinde birbirlerinin derisini silgiyle sildikten sonra vücutlarında oluşan yanık izlerine benzer izler görüyor. Çığlık çığlığa bağırıp, etraf yanık saç ve et gibi kokana kadar buna devam etmişlerdi. Ardından babaları ne yaptıklarını fark edip gelmiş, silgileri ellerinden almıştı. Pierre'in ayak mantarını görüyor. Parmaklarının arasındaki o kırmızımsı deriyi. Saunada Nils'in çıplak sırtını inceliyor. Gelişigüzel serpiştirilmiş kahverengi noktacıklar gibi hala kürek kemiklerinin arasında duruyor.

10. Bölüm Hayalet El

Pierre ve Benjamin avaz avaz bağırarak sineklikle birbirlerinin eline vuruyordu. Parmakları artık kıpkırmızı olmuştu. Çok geçmeden anne ve baba tarafından susturulup mutfaktan hızla uzaklaştırıldılar. Mutfağın huzurlu ve sessiz olması gerekiyordu. Çünkü mutfak masasının etrafında çok önemli şeyler dönmekteydi.

Benjamin ve Pierre masada duran kenarları yıpranmış evrakları, makbuz koçanlarını ve formları iyi görecek şekilde merdivene oturdular. Baba bir kağıdı alıp dikkatle inceledikten sonra yerine bıraktı. Nils masanın kısa kenarında oturmuş, önüne konan bir belgeyi imzalıyordu. Anne imzalanmış kağıdı alıp hemen bir kenara koydu ve sonra ona yenisini uzattı.

Anne ve baba uzun zamandır bu işle meşguldü. Nils'le oturup stratejiler yapıyor, ciddiyetle mırıl mırıl konuşuyor ve birbirlerine bazı kağıtlar gösterip onları aralarında değiş tokuş ediyorlardı. O gün liseye başvurmak için son gündü. Mesele buydu. Bütün bu evrakın gönderilmesi gerekiyordu ve böylelikle en büyük oğlan akademik dünyaya adım atabilecekti.

Nils'in yıllardır okulda gösterdiği çaba anne babasının gözünde ona özel bir pozisyon kazandırmıştı. Ailenin umuduydu. Hayatıyla ilgili bir şeyler yapabilecek nitelikte bir çocuktu. Bu her zaman böyle olmuştu. Birinci sınıftaki performansı o kadar olağanüstüydü ki ikinci sınıfı atlayıp doğrudan üçüncü sınıfa geçmişti. Okuldan eve her döndüğünde sırt çantasında gösterebileceği bir şey olurdu. Bir tür başarı örneği. Ebeveynlerinin birbirine hevesle yüksek sesle okuduğu kompozisyonlar veya incelenip tartışılan okul ödevleri.

Nils önemli bir sınavın sonucuyla eve geldiğinde anne aileyi bir araya toplar, herkes gelene kadar da o kahverengi zarfı açmazdı. Sonra okuma gözlüklerini çıkarır, Nils yanında bir eli belinde diğer eli kalçasında gergin bir vaziyette beklerken tam bir sessizlik ve konsantrasyon içinde sınav sonuçlarını okurdu. Sonunda Nils'in başarısının büyüklüğünü anlayarak başını iki yana sallar ve tebessümle gözlüklerinin üzerinden ona bakarak "Sen gerçekten delisin" derdi. Sonra hep yaptığı gibi sınav sonucunu Benjamin ve Pierre'e uzatır ve şunu söylerdi: "İşte görün ve ders alın."

Dışarıda yağmur yağıyordu. Nils'in masanın üzerindeki geleceğini aydınlayan sarı ışıklı tavan armatürü dışında içeride başka bir ışık yanmıyordu. Benjamin ve Pierre merdivenlerin loş karanlığında

oturmuş, sessizce olan biteni gözlemliyor, bir taraftan da bütün bu önemli konuşmalara kulak kabartıyorlardı.

Anne önündeki bir belgeye bakarak "Almanca seçmek istediğinden emin misin?" diye sordu.

"Evet, öyle düşünüyorum" diye yanıtladı Nils.

"Peki" dedi anne. "Fransızcaya yazık oldu öyleyse. O dili severdin halbuki. Çok zarif ve güzel bir dil."

"Müfredat dışında bir dil eklenip eklenmeyeceğine bakacağım. Böylece belki hem Fransızca hem de Almanca okuyabilirim. Sadece okuluma gidip işime gücüme bakmak istiyorum."

Gururlu ebeveynler bakıştılar. Benjamin de aynı anda Pierre'e baktı. Onun orta parmağını kaldırıp yavaşça Nils'e doğrulttuğunu gördü. Kıkırdayarak o da aynısını yaptı.

"Yürü git" diye fısıldadı Pierre. Benjamin de fısıldadı: "Yürü git."

"Sonsuza dek" dedi Pierre sessizce. Benjamin Pierre'i yana doğru ittirdi ve orta parmağına bakarak "Aa, bu olamaz" dedi.

"Ne oldu?" diye sordu Pierre.

"Görmüyor musun? Hayalet el!"

Pierre Benjamin'in elindeki değişimi, parmaklarının ölü bir ağacın çarpık dalları gibi açılmaya başlayıp aniden kendisine doğru yöneldiğini gördü. Fırlayıp merdivenlerden aşağı atladı. Benjamin de koşarak peşinden gitti. Kardeşini mutfak boyunca kovaladı ve yakalayıp yere itti.

"Hayalet el!" diye bağırıyordu. "Ellerimi kontrol eden ben değilim. Başka biri resmen."

Benjamin Pierre'i sırtüstü yatırıp dizleriyle kollarını yere bastırdı ve karnını, göğsünü ve koltuk altlarını gıdıklamaya başladı. Pierre kaçmaya çalışıyor, "Dur, yapma!" diye bağırıyordu. "Nasıl durabilirim? Yapan ben değilim ki!" Benjamin kardeşini öldüresiye gıdıklıyordu. Pierre nefes alamıyordu, yüzü mutlu bir sırıtışla buruştu.

Mutfak masasından yükselen yapmamasına dair çıkışlara, Nils'in haykırışlarına ve babasının o korkutucu sesine rağmen devam etti. Çünkü Pierre'in coşkun kahkahasında ışık ve hava vardı. Pierre ses çıkarmadan gülüyordu. Önce başını sağdan sola çevirdi, sonra tekrar sağa çevirip ağlamaya başladı. Benjamin gıdıklamayı bıraktı.

"Ne oldu?" "Acıdı mı?"

Pierre cevap vermedi. Yana dönüp yüzünü ellerinin arasına gömdü. Benjamin hemen ayağa kalktı ve ahşap zeminde parıldayan idrar birikintisini gördü. Pierre'in fermuarındaki koyu lekeyi fark etti. Birikintinin yanında ilk soluğu alan Molly oldu. Üstünkörü bakıp çekip gitti.

"Anne" diye seslendi Benjamin başiyla birikintiyi işaret ederek.

"Tanrım" dedi anne ve hemen doğruldu. Bir bulaşık bezini idrar birikintisinin içine bastırdı. Sonra bezi sıkmak için lavaboya gitti. Sıkarken parmaklarından idrar akıyordu ama bunu hiç umursamadı. Vücuttan salgılanan sıvılardan etkilenmezdi. Her zaman öyleydi.

Baba klozetin oturağını kaldırmayı unutup oturağa çiş damlattığı zaman tepesi atar ve ona bağırırdı. Ama silmeye asla zahmet etmezdi. Klozete oturup uyluk arkasının oturakta kalan sıvıyı emmesine göz yumardı. Anne bulaşık beziyle çişli yerin üzerinden bir kez daha geçti. Benjamin yerde ağlayan Pierre'in yanına gitti.

"Büyütülecek bir şey yok" dedi Benjamin. Elini kardeşinin sırtına koydu. "Bu bana hep oluyor."

"Hayır, hiç de olmuyor" dedi Pierre ağlayarak.

"Tabii ki de oluyor" dedi Benjamin. "Bekle şimdi." Sanki kendini kontrol ediyormuş gibi yaptı. Bir taraftan da tavana bakıyordu. Pierre de avuçlarının arasından başını kaldırdı.

"Bak işte altıma yaptım" dedi Benjamin.

Pierre gözyaşları içinde gülüyordu. Anne lavaboda bezi son bir kez daha sıktı.

"Git üstünü değiştir" dedi Pierre'e. Gazetesini ve sigara paketini yanına alıp oturma odasına geçti. Baba mutfak masasındaki merasimi bitirerek kalın bir deste kağıdı zarfa koydu. Gevşek ve hayvani dilini ağzından sarkıtıp bir pul sırasının üzerinde gezdirdikten sonra pulları zarfa yapıştırdı. Epeyce pul vardı. Postayı Nils'e teslim etti.

"Bugün büyük gün" dedi. Birden sesi kısıldı. "Benim koca oğlum." Gözyaşlarıyla oğluna sarıldı. Nils de beceriksizce sarılmasına karşılık vermeye çalıştı. Şakaklarını babasınınkine doğru uzatmıştı. Kolları gevşekti. Babanın belini etten kemikten yapılmış birer boru sarıyor gibiydi.

"Artık gitme vakti" dedi baba. Nils üstünü değiştirmek için merdivenlerden yukarı koştu.

Benjamin dışarı çıkıp taş basamaklara oturdu. Tepeye ve Nils'in birazdan gözden kaybolacağı dar patikaya bakıyordu. Hem buraya gelmenin hem de buradan çıkmanın tek yoluydu traktör yolu. Yaz evini gerçekliğe bağlayan çakıllı ince bir bağırsak gibiydi. Gün gelir de otlarla kaplanırsa bu yer çıldırır, aklını kaybederdi. Bazen Benjamin orada oturup yolun hala en son gördüğü yerde olduğundan emin olmak için gözünü dikip yola bakardı. Babaları her yaz birkaç kez tırpanla dışarı çıkar, geçişin kapanmaması için lastik izleri arasında büyüyen otları budardı. Çocuklar da hep peşinden giderdi. Ama yanında değil de arkasında durmaları koşuluyla. Çok yaklaştıklarında tiz bir çığlık atarak tırpanın bıçağını işaret ederdi.

"Bu siz hiç hissetmeden bile bacağınızı kesebilir."

Kardeşleri sıkılıp kaçarken Benjamin babasını sonuna kadar takip eder, arkasında durup onu gözetlerdi. İşi bitirdiklerinde ne yaptıklarına bir göz atarlardı.

"İşte tam böyle olmalı" derdi baba. "Saçları uzun bir çim adam gibi." Sonra güler, Benjamin'in saçlarını karıştırır ve birlikte patikadan geri dönerlerdi.

Benjamin gözlerini Nils'in merdivenin önüne park edilmiş mopedine çevirdi. Henüz on beş yaşında olmamasına rağmen anne babası Nils'e güveniyordu. Onun dikkatli bir sürücü olduğunu biliyorlardı. Oysa Benjamin'in moped kullanmasına izin verilmiyordu. Yine de Nils onu ilk aldığında bir defa Benjamin'in mopedin yanında durup motoru rölantide çalıştırmasına izin vermişti. O an Benjamin onun gücünü hissetmiş ve gerçekte kapasitesinin ne olduğunu anlamıştı. Diğer tarafa giden bir çıkış yoluydu. Artık Nils'in kaçmak için yepyeni fırsatları vardı. Bir yerlere sıvışmaya zaten dünden razıydı ve birden her zamankinden daha hızlı ortadan kaybolma ve daha uzağa gitme olanağına sahip oldu. Nils dikkatle aracını izlerken Benjamin mopedin yanında durup sağ eliyle onu hızlandırmıştı. Mopedin her şeyi değiştirip onu neticede bir başına bırakacağını fark etmişti. Umutsuzluğunu bastırmak için gazı körükleyip motoru kükretti.

Nils her sabah bir markette yaz için işe girdiği kasabaya doğru yola çıkar, akşamları da şehrin lezzetleriyle geri dönerdi. Vardiyasının sonunda açıkta satılan şeker raflarının önünü süpürüp müşterilerin yere düşürdüğü şekerleri atmak yerine bir poşete doldurur, Benjamin ve Pierre'e getirirdi. Poşettekileri mutfak masasına döker, şeker yığınının üzerindeki tüy ve kıl yumaklarını toplayarak tozu kiri ovalayıp temizlerlerdi. Ancak içlerinde en ağır cezayı almış şekerleri; üzerlerindeki ayak izleriyle çiğnenmiş muzlu jelibonları ve yassılaşıp beş kron şeklini almış fıstıklı pralinleri ayıklayıp çıkarırlardı. Ardından huzur içinde yiyebilmek için ganimetleriyle sahile koşarlardı. Bu bir gelenek haline gelmişti. Nils eve kirli şekerlerle gelir, Benjamin ve Pierre de gölün kıyısında oturup suya karşı şekerleri ağızlarına tıkıştırırdı. Bazen ağızlarına kum tanecikleri de girdiği olurdu. O

zaman şekerlemeler dişlerinin arasında gıcırdayıp takır tukur ederdi. Öyle olduğunda homurdanarak ağzındakileri hemen kayaların üzerine tükürür, sonra da kıkır kıkır gülerlerdi.

Pierre üstünü değiştirmiş, Nils'in yola koyuluşunu izlemek için Benjamin'in yanına taş basamaklara oturmuştu. Nils gitmeye hazırlanıyordu. Büyük boy kaskını takıp lastiklerde yeterli hava olup olmadığını görmek için seleye bastırdı. Zarfı plastik bir poşete koyup bisikletin arkasındaki taşıma yerine sabitledi. Baba da her şeyin tam olup olmadığını kontrol etti. Ve Nils dünyaya açılmak üzere yola koyuldu. Önce geleceğini garantiye almak için bir posta kutusuna, sonra da işe. Benjamin sonunda rüzgarda boğulan motorun sesini dinleyerek Nils'in yokuşta gözden kayboluşunu izledi. Nils'in bedeninde neler hissettiğini biliyordu çünkü o sırada çakıllı yolun diğer tarafına gitmek üzere yoldaydı. Anne babasının markete giderken onlara eşlik etmesine izin verdikleri zamanlar kendi de oradan geçerdi. Bir çeşit çekim gücü vardı o yolun. Başka bir boyuta açılan bir geçiş kapısıydı sanki o çakıl dizisi. Sonunda diğer taraftaki bakımlı asfalta adım atıncaya ve yolun iki yanında evlerin uzandığı kasabamsı yere gelinceye kadar kontrolden çıkmışçasına hızla geçilirdi bu yoldan.

Bazen kendi yalnızlığı içinde çakıllı yolun öteki ucunu, hayatın başladığı yeri düşünürdü. Baba Benjamin ve Pierre'in yanına oturdu.

"Eee çocuklar" dedi bahçeye bakarak. "Ne lanet bir hava böyle."

Molly sessiz sedasız basamaklara yaklaşıp Benjamin'in kucağına kıvrıldı. Baba onu kıskıvrak yakaladı ve kendi vücuduna bastırarak bir nevi kapana kıstırdı. Nazikçe başını okşamaya başladı. Köpeğin korkusunu yatıştırmaya, sevgisini kabul etmesi için onu zorlamaya karar vermişti. Her gün onu birkaç kez şefkat gösterisi için kovalıyordu.

"Sen de biraz sarılsana" dedi Pierre'e.

Pierre elini Molly'nin başında gezdirdi. Benjamin o an köpeği saran korku dalgasını hissetti. Kaskatıydı. Korkuyordu ve tetikteydi. Fırsatını bulur bulmaz kaçmaya hazırdı.

"Bugün bu lanet havada ne yapacağız?" dedi baba.

"Bilmiyorum," dedi Benjamin.

"Neden ormanda bir maceraya atılmıyorsunuz?"

Pierre ve Benjamin cevap vermedi.

"Molly'yi de yanınıza alabilirsiniz."

"Bizimle hiçbir yere gelmek istemiyor ki," dedi Pierre.

"Doğru, öyle. Ama Benjamin onunla ilgilenebilir."

Baba, Molly'yi tutmayı bıraktığı an köpek anında kaçmaya yeltendi. Baba bir küfür savurdu, köpeğin eve doğru gözden kaybolmasını seyretti. Hırlaması duyuluyordu. İçerinin kasvetli karanlığından, oturma odasından yükselen sigara dumanı bulutlarının arasından annenin şımarık ve çocuksu sesi geldi. Ona sesleniyordu:

"Selam melam."

Molly sisin içinde kayboldu.

Pierre ve Benjamin yağmurluklarını ve çizmelerini giyip dışarı çıktılar. Evin oradan başlayıp ladin ağaçlarının arasından geçen elektrik hattını takip ediyorlardı. Benjamin havadaki siyah teli görebildikleri sürece dönüş yolunu bulabileceğini düşündü. Hafif bir yağmur yağıyordu. Ormanda basık bir hava hakimdi. Kaygan taşların arasından atladılar. Eskisine göre daha uzağa gittiler. Baraja giden otlarla kaplı patikanın arkasından, devasa bataklığın içindeki dağılmış halde duran büyük, aşınmış kaya parçalarının yanından geçtiler. Ormanın giderek sıklaştığı yerlere doğru yürümeye devam ettiler.

"Şuraya bak," dedi Pierre küçük bir yükseltiyi işaret ederek.

Uzun ağaçların arasında bir elektrik trafosu duruyordu. Sıra sıra direklerle çevrili trafo binası ve üzerinde göğe nişan almış havai fişek roketleri gibi görünen beyaz uçlu siyah sargılar göze çarpıyordu. Onların dışında iki büyük yapı daha vardı. İki yanı da örümcek ağları gibi çelik saclarla sarılı kule benzeri direklerden ormanın üç tarafına siyah kablolar uzanıyordu.

"Bu da ne?" diye sordu Pierre.

"Bütün elektrik buradan geliyor," diye yanıtladı Benjamin. Trafo binasına doğru birkaç adım attı. "Hadi gidip bir bakalım."

Trafo binasını ve bulunduğu arsayı uzun bir güvenlik çiti çevreliyordu. Çitin üzerinde kırmızı şimşek işareti olan sarı levhalar vardı. Benjamin başını kaldırdığında siyah kabloların elektrik direkleriyle alçak gri gökyüzünü nasıl mükemmel bir şekilde ayırdığını gördü. Trafoya baktı; binanın lekeli dış cephesine... Dökülmüş sıvası hemen dibinde küçük yığınlar oluşturmuştu. Arka taraftaki iki küçük pencere burayı bir ev gibi gösteriyordu. Ön tarafa geldiklerinde kapının ardına kadar açık olduğunu gördüler.

"Rüzgardan mı açılmış?"

"Öyle durmuyor," dedi Benjamin. "Kapı kırılmış."

"Buraya neden girmek istesinler ki?"

"Bilmiyorum."

Benjamin ve Pierre, parmakları tel örgülerin üzerinde, yan yana durup açık kapıdan içeri bakmaya çalıştılarsa da hiçbir şey göremediler. İçeriden yalnızca elektriğin sesi geliyordu. Benjamin'in daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemeyen boğuk, adeta mistik bir uğultu... Sanki sesin sadece bir kısmını algılayabiliyormuş da duyamadığı frekanslar varmış gibiydi. "Belki de gerçekten öyledir,"

diye düşündü. Elektriğin sesi aslında çok daha yüksektir; hiç durmayan, uzun süreli bir çığlık gibidir ve bu gürültü orman yaratıkları için dayanılmazdır. Ancak o, insan kulağıyla sadece alçak bir uğultuyu algılayabiliyordu. Elektrik orada olduğunu bir nevi hatırlatmak istiyor ve uyarıyordu: Yaklaşmayın.

Ormanın içine doğru yürümeye devam ettiler. Yaban mersini toplayıp, sanki ağır yaralanmışlar da bir yerleri kanıyormuş gibi görünmek için meyveleri ezerek yüzlerine sürdüler. Ölü bir ağaç gövdesine taş attılar. Hedeflerini her vurduklarında ormanın içinden garip ve boş bir ses yankılandı. Bir dalla karınca yuvasını dürttüler ve tümseğin nasıl hayatla kaynamaya başladığını seyrettiler. O kadar derin bir bataklıktan geçtiler ki su neredeyse çizmelerinin üzerine kadar çıkıyordu. Suyun etkisiyle lastik çizmeleri sımsıkı, ince bacaklarına yapıştı. Bir hayvan dışkısı buldular ve babalarının hep yaptığı gibi yapıp onu bir çubukla dürttüler. Hayvanın nereye gittiğini görmek için gözlerini kısıp baktılar. Ormanın daha da derinlerine doğru ilerlemeye devam ediyorlardı.

Benjamin yönünü bulmak için yine yukarı baktığında elektrik kablolarının artık olmadığını fark etti. Onları hiçbir yerde göremiyordu. Etrafında dönüp durdu. Her taraf birbirinin kopyası gibiydi. Aynı engebeli orman, aynı gür çamlar... Hepsi aynı yağmurlu gökyüzünün altındaydı. Birden paniğe kapıldı.

"Hadi!" diye bağırdı Pierre'e. "Geri dönmemiz gerekiyor."

Koşmaya başladı. Pierre de hemen ardından koşuyordu. Benjamin kendi solumasını ve ayaklarının altında çatırdayan dalların sesini duyuyordu. Gözleri yerde bir ipucu arıyordu. Sonra durdu ve arkasını dönüp baktı; yavaş yavaş emin oldu. Yanlış yöne koşmuştu. Geri dönüp aynı hızla diğer yöne koşmaya başladı. Pierre de onu izliyordu. Ayağı bir bataklığa girdi; çizmesinin içi suyla doldu, bacağı ağırlaştı. Her adımda vıcık vıcık bir zeminin içine batıyordu. Ama koşmaya devam etti. Gözleri onları eve götürecek elektrik hatlarını arıyordu. Nefes nefese kalmış bir halde durdu. Elleri dizlerindeydi. Pierre de

yetişmişti. Kafa kafaya soluklandılar. Benjamin başını yukarı kaldırdığında kardeşinin kızardığını fark etti. Korktuğunda hep olduğu gibi, boynunda kırmızı lekeler belirmişti.

"Nerede olduğumuzu bilmiyor muyuz şimdi?" diye sordu Pierre.

"Evet, öyle," dedi Benjamin.

"Peki o zaman eve nasıl gideceğiz?"

Benjamin, babasıyla ormanda yürüyüş yaptığı bir zamanı hatırladı. Eğer kaybolursa güneşe doğru yürümesi gerektiğini söylemişti babası. "Bu yol sonunda seni hep göle götürür." Başını yukarı kaldırıp gri gökyüzünde bir nokta, parlayan bir şey bulmaya çalıştı. Fakat her yer boz bulanık ve şekilsizdi. Yavaş yavaş yürüdüler. Benjamin, ormanın giderek genişleyip ağaçların uzadığını hissetti. Ya da kendileri küçülmüştü. Sanki yavaş yavaş içine gömüleceklermiş ve bataklık beş santim daha yükselirse boğulacaklarmış gibiydi. Büyük bir kayanın üzerine oturdular. Bulut tabakaları dağılmaya başladı. Ladin tepelerinin, havanın bir an aydınlanmasıyla güneş ışığının son demlerini yakalamasına rağmen alacakaranlık çöküyor, hava kararıyordu. Pierre ağlamaya başladı. Benjamin öfkelendi.

"Neden ağlıyorsun?"

"Asla eve dönemeyeceğiz."

"Kes şunu, sadece kes."

Benjamin, anne babasının önünde sonunda nerede olduklarını merak edip ormana onları aramaya geleceklerini hayal etti. Ama zaman geçiyordu. Işık giderek azalmaya başlamıştı. Uzun zamandır orada oturuyorlardı. Benjamin birden ormanın derinliklerinden gelen bir ses duyduğunda, aradan iki belki de üç saat geçmiş gibiydi. Duyar duymaz tanıdığı, bariz bir kükreme... Başka zamanlar umutsuzluk ve yalnızlık çağrıştıran ama o an umut kıvılcımları çakan bir sesti: Nils'in

mopedinin sesi. Ağabeyinin eve dönüş yolunda olduğunu, yazlık evin üzerindeki çakıllı yoldan hızla aşağı indiğini fark etti.

"Koş!" diye bağırdı Pierre'e.

Motor sesine doğru koştular. Nils'in sert bir şekilde hızını artırdığını, motorun yokuş yukarı çıkarken bağırmaya başladığını duydular. Yükseltilerin ve tepelerin üzerinden, çalılıkların ve ağaçların arasından koştular. Aniden etrafındaki her şey yerli yerine oturdu. Daha önce üzerinde dengede durmaya çalıştıkları kazma makinesinin içi su dolu tekerlek izlerini, kereste yığınlarını ve eğilmiş köknarları gördüler. Siyah kablolarıyla ormanın içinden geçen aşınmış elektrik direkleri de nihayet yine üzerlerindeydi. Traktör yolundan telaşla aşağı koştular. Ve ağaç gövdelerinin arasından yazlık ev göründü. Nils'in mopedi, verandanın yanında hala motoru sıcak bir halde duruyordu. Benjamin, anne babasının göl kenarında oturduklarını gördü. Saunanın hemen dışındaydılar. Masalarındaki yanan mumları ve şişeleri fark etti. Nils oturma odasındaydı, marketten getirdiği poşeti boşaltıyordu. Hala soğuk olduğu için şişesi boncuk boncuk terleyen bir kola ve tüm paketi bir kaseye boşalttığı peynirli krakerler almıştı kendine. Benjamin'i fark edince ona bir poşet fırlattı.

"Ezilmiş şekerler gelmiş!" diye seslendi Benjamin, Pierre'e. Pierre oturma odasına girdi.

"Annemle babamın yanına gidip onlara olanları anlatmamız gerekmez mi?" diye sordu Pierre.

"Hayır, bunu neden yapalım ki?"

"Çünkü kaybolduk, hem de uzun bir süre."

"Ama şimdi buradayız," diye yanıtladı Benjamin. "Şeker ister misin?"

Nils pencereye doğru birkaç adım atıp aşağı, göle baktı. Anne babasının orada oturduğundan emin olduktan sonra televizyonun yanına gitti ve bir an bile tereddüt etmeden fişi prize takarak onu

çalıştırdı. Benjamin, Nils'in televizyonunun kısık sesini duyabilmek için hemen yanına rahat bir koltuk çekip peynirli krakerlerini de kucağına alarak oturmasını sessizce seyretti. Nils, hayal bile edilemeyecek şeyleri Benjamin'in anlayamadığı bir güven duygusuyla hallederdi. Pierre ve Benjamin ise ortalarına şekerleri dökmüş, Nils'in arkasındaki halıda oturuyorlardı.

"Posta işini ne yaptın?" diye sordu Benjamin. "Yolladın mı?"

"Evet," dedi Nils.

"İyi bakalım."

Benjamin kırmızı bir yarış arabası çiğniyordu. Şeker önce dişlerinin arasına, sonra damağına yapıştı; itekleyince de dili acıdı. "O zarfı göndermen çok önemli," dedi Benjamin. Nils, Benjamin'e bakıp sonra tekrar televizyona döndü. Benjamin, "Artık tüm aile rahatlayabilir," dedi. "Doğru," diye yanıtladı Nils. "Çünkü ikinizin de herhangi bir okula girmesi pek olası değil, siz aptallar."

Benjamin ve Pierre arkadan onun, kafasını televizyona doğru eğerken açığa çıkan kambur duruşunu seyrettiler. Benjamin ses çıkarmadan ayağa kalktı. Ağabeyinin zayıf noktalarını biliyordu; en hassas noktasını bile... Nils'in tam başının tepesindeki saçlar oldukça seyrekti. O seyrek tellerin arasından, kafa derisinin solgun tenini açığa çıkaran, enfiye kutusu büyüklüğünde bir açıklık vardı. Anne, güneş yanığı olmasın diye oranın üzerine güneş kremi sürerdi. Ancak kremi çoğunlukla abartarak kullandığı için Nils ortalıkta kafasında yapış yapış bir yamayla dolaşırdı. Benjamin ve Pierre o kel bölgeyle ilgili bazen onunla dalga geçerlerdi; ama sadece annelerinin duymayacağından emin olduklarında. Benjamin sinsice yaklaşıp açıkta kalan bölgenin üzerinde parmağıyla dairesel bir hareket yaparak Nils'in tam tepesinde duran seyrek saçları dikkatlice bir araya getirdi. Nils irkilerek arkasını döndü.

"Kes şunu!" diye bağırdı.

"Sen çok başarılı bir öğrencisin tatlım," dedi Benjamin. Kıkırdayarak yerine oturdu. Pierre ve Benjamin bir süre beklediler. Bu defa da Pierre doğrulup sessizce yaklaştı ve aynısını yaptı. Bunun üzerine Nils yumruğunu çılgınca arkaya savurdu; ancak ıskaladı. Ayağa kalkıp elinde peynirli kraker kasesiyle orada dikildi. Sonra, akşamları yorgun düştüğünde hep olduğu gibi, bakışları hafifçe şaşılaştı. Kardeşleri bunu hemen fark etti; gözlerini şaşılaştırıp onu taklit ettiler.

"Yemin ederim ikinizi de öldüreceğim," dedi Nils tekrar yerine otururken. Ebeveynlerinin arasında çıkacak kavgaları onlar daha fark etmeden çok önce sezebilen Benjamin, kendi başına geleceklere karşı kördü. Pierre ağzını kapatarak kıkırdamasını susturmaya çalışırken Benjamin, tek parmağı yukarıda, sessizce bir kez daha Nils'e yaklaştı. Daha parmağını onun kafasına koyamadan Nils hızla dönüp omzuna sert bir darbe indirdi. Öyle şiddetli dönmüştü ki kraker dolu kase kucağından düşüp yere saçıldı. Nils yerdeki döküntüye bakarak, "Lanet olsun!" diye bağırdı.

Benjamin durumu kontrol etme şanslarının artık kalmadığını fark etti. Mutfağa doğru birkaç adım attı ancak Nils onu çabucak yakalayarak kollarının arasına aldı. Benjamin'den hem daha büyük hem de daha güçlüydü. Onu yere itekledi. Sol eliyle Benjamin'in iki elini birden tuttu, sağ eliyle de şakağına bir yumruk geçirdi. Benjamin'in kulakları çınlıyordu. Bir an bilincini kaybetti. Kendine daha yeni gelmeye başlamıştı ki Nils ikinci darbeyi indirdi ve sonra bir daha, bir daha... Benjamin'in kafasına bir yumruk daha geldiğinde artık hiçbir şey göremiyordu. Sadece kafasının içinde boğuk birtakım sesler dolanıyordu ve arka planda Pierre'in çaresiz sesini duyuyordu:

"Dur, vurmayı kes!"

Darbeler kesildi. Nils'in kendisini serbest bıraktığını fark etti. Orada kıpırdamadan yatıyordu. Nils'in pencereden dışarı baktığını, sonra koşarak merdivenlerden yukarı çıktığını gördü. Birkaç saniye sonra ön kapı açıldı. Anne ve baba kumsaldan dönüp şişeler, tabaklar ve bardaklarla içeri girdiler. Benjamin ayağa kalkmaya çalıştı; çünkü onu

orada yatarken görmelerini ve ne olduğunu anlamalarını istemiyordu. Pierre, "Nils, Benjamin'in kafasını yumrukladı!" diye bağırdı. Anne kapıda durup Benjamin'e baktı. "Siz ikiniz bu sefer Nils'e ne yaptınız acaba?" dedi. Benjamin, "Nils televizyon izliyordu," dedi. "Sen neden bahsediyorsun?" dedi anne. "Nasıl bir kardeş kardeşini ispiyonlar?" Benjamin bir yerinin kanayıp kanamadığını kontrol etmek için dikkatlice yüzüne dokundu. "Ona ne yaptığınızı söylesenize. Bu sefer ne gibi kaba sözler sarf ettiniz?" Cevap alamayınca odaya doğru bir adım atarak bağırdı: "Bana cevap verin! Nils'e ne yaptığınızı çabuk anlatın!" Ardından Pierre'e döndü. "Evet, ne oldu?"

"Ormanda oynuyorduk ve sonra kaybolduk."

"Hayır, kaybolmadık," dedi Benjamin.

"Bal gibi de kaybolduk, hem de saatlerce ve ben ağladım."

Anne, ağzı yarı açık, şaşkınlık ve tiksinti içinde oğullarına baktı. "Pis veletler," dedi. Ardından arkasını dönüp koridora doğru yürüdü. Benjamin, annesinin ağır adımlarla merdivenlerden çıktığını duydu. O sırada kendisi hala yerde oturuyordu. Nils'in odasının kapısından gelen açılıp kapanma sesini ve annesine anlattığı yalanların boğuk mırıltılarını duyarken hala yerdeydi. Sonra usulca ayağa kalktı. Pierre, şeker yığınıyla oturma odasının zemininde oturuyordu. Poşette kalan on öre madeni parayı bir kenara koydu ve içlerinden hasarsız gibi görünen ahududu aromalı bir sakızı seçerek ağzına attı. Benjamin kardeşinin üzerine atlayıp sırtüstü onu yere devirdi.

"Hayır, hayır, hayalet el oynamak yok!" diye bağırdı Pierre. Benjamin, Pierre'in ellerini dizlerinin altına sıkıştırıp göğsünü, karnını ve kollarının altını gıdıklamaya başladı. Pierre gülüyordu. Elinden kurtulmayı denedi. Durması için bağırmaya çalıştı ancak yüzü kıpkırmızı buruşmuş halde tek kelime edemedi. Birkaç saniye yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Gerçekten dur Benjamin, altıma işeyeceğim." Benjamin dizleriyle daha sıkı bastırıp onu daha fazla gıdıklamaya başladı. Pierre gülmeyi kesti. Kaçıp kurtulmaya çalıştı,

tüm vücuduyla kendini çekip ondan sıyrılmayı denedi. Ancak Benjamin, bütün bunların üstesinden gelemeyeceği kadar ağırdı. Bir elini kurtarıp Benjamin'in göğsüne ve yüzüne birer darbe indirdi. Boş yere savurduğu yumrukların ardından çaresiz kaldı. Altında bir çiş birikintisi oluşurken gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

11. Bölüm 14:00

Son virajı da döndükten sonra çok geçmeden kırmızı ahşap ev beliriyor ağaçların arasında. Arazinin otlarla kaplandığını görüyor; başını kaldırıp yazlık evi olduğundan çok daha küçük gösteren etkileyici ladinlere bakıyor. Arabanın altında uzun çimenler hışırdıyor. Arabayı kilere kadar sürüp motoru durduruyor. Kardeşler bir süre inmeden oturup dışarıyı seyrediyor. Ve yine oradalar. Kapıları açıp serin, klimalı arabadan çıktıklarında kendilerini doğrudan bir yaz havasının içinde buluyorlar. Kulaklarına yazlık evin sesleri çalınıyor: Gelip geçen kırlangıçların, sabırlı yaban arılarının ve stresli bal arılarının ıslığımsı sesleri... Etraf böceklerle dolu, her çiçeğin üzerinde mutlaka bir tane var. Sonra tüm avlu boyunca ağaç tepelerini sarmalayıp ladinlerin arasında uğuldayan ve uzun bir yolculuğun ardından çatırdayıp gıcırdayan arabayı yelpazeleyen rüzgar varlığını hissettiriyor.

"E, öyleyse gidelim mi?" diye soruyor.

"Önce eve girmemiz gerekmez mi?" diyor Pierre. "Her şeyin yolunda olup olmadığına bakmamız..."

"Hayır," diyor Benjamin. "Şimdi yapalım istiyorum."

Ne Nils ne de Pierre karşılık veriyor; ancak bavullarını yere bırakıp Benjamin'e doğru birkaç adım atıyorlar. Üçü yan yana, evle ambar arasındaki küçük patikadan aşağı inip ormana süzülüyor. Burası Benjamin'in ormanı. Onu hep içinde tuttu, bunca yıl hep yanında taşıdı. Her kayayı, her zorlu yolu, her devrik huş ağacını ezbere biliyor. Mesafeler, hatırladığından daha yakın. Bir zamanlar ürkütücü

ve sonsuz olan bataklık yedi adımda geçiliyor; dev, esrarengiz kayalarsa artık tamamen sıradan. Ancak ladinler hala akılalmaz görünüyor. Ağaçların tepesine bakarken başı dönüyor, aralarından geçerken baş aşağı düşecekmiş gibi hissediyor.

"Doğru mu gidiyoruz?" diye soruyor Pierre.

"Evet," diye yanıtlıyor Benjamin. "Dümdüz yürümeye devam ediyoruz, şu tepenin arkası."

Benjamin en arkadan yürüyor. Kardeşleri bastıkları yerleri görmek için aşağı bakarken o kardeşlerinin ensesine bakıyor. Artık daha yavaş yürüyorlar. Tıpkı kurak bir ormanda, büyük bir hayvana temkinli adımlarla yaklaşıyor gibi... Her şeyin yok olduğuna dair bir umudu vardı aslında. Parmaklıkların sökülüp trafo binasının yıkılarak bir zamanlar temelinin bulunduğu yerde çalı çırpı bittiğine dair bir umut. Ama öyle değil elbette. Trafo binası hala orada, çam ağaçlarının arasında. Parmaklıklar ve direkler de yerinde. Sanki hep oradaymış ve sonsuza dek de orada kalacakmış gibi.

Kardeşler biraz uzakta duruyor. Pierre, "Daha fazla yaklaşmamıza gerek yok," diyor.

"Yo, elbette var," diyor Benjamin.

Bu defa Benjamin önde yürüyor, kardeşleri onu takip ediyor. Pencereler kırılmış ve binanın dış cephesindeki tuğlalar arasında yabani otlar büyümüş. Uzun direklerden uzanan ve hanelere enerji sağlayan siyah kablolarsa yok artık. Benjamin, "Zannediyorum artık kullanımda değil burası," diyor.

"Evet, öyle duruyor," diyor Nils. "Trafo çok eski, günümüz standartlarını karşılayamaz."

Benjamin elektrik binasına bakıp soruyor: "Sesi hatırlıyor musunuz?" Kardeşleri cevap vermiyor, sadece binanın dış cephesine bakıyorlar. "Elektriğin o hüzünlü sesini... Onu hatırlamıyor musunuz?"

"Yo," diye mırıldanıyor Nils.

Benjamin, isteksizce uzun parmaklıklara doğru ilerleyen kardeşlerine bakıyor. Karanlık kapı aralığına dikkat kesiliyor. Kapı ardına kadar açık. Kırılmış kilidi sakat bir uzuv gibi hala asılı duruyor. Benjamin, "Belli ki biri içeri girmiş," diyor. "Anlamıyorum, orada değerli bir şey bulunuyor olamaz değil mi?"

"Bakır," diyor Nils. "Elektriği bakır kadar iyi ileten neredeyse hiçbir şey yoktur. Ve bakır da çok para eder."

Benjamin gözleriyle parmaklıkları takip ediyor; küçük binayı nasıl da çevrelediğine bakıyor. Ve orada duran demir kapıyla giriş yoluna gözü kayıyor. Kendini bir çocuk olarak görüyor: Kardeşlerinden ayrılıp giriş kapısına doğru yürüyen küçük bir oğlan... Alnını metal kafese dayıyor. Kardeşlerinin nefes alışlarını duyuyor. Yan yana duruyorlar.

"Ne oldu?" diyor Benjamin.

Nils ve Pierre başlarını eğerek tellerin arasından geçirdikleri ellerine bakıyorlar. Benjamin, tavırlarından onların burada olmak istemediklerini anıyor; fakat başka seçenekleri yok.

"Hayatım boyunca kendimi suçladım," diyor Benjamin. "Fakat iki erkek kardeşim de benimle birlikteydi."

Pierre, "Çocuktuk," diyor.

"Evet," diye yanıtlıyor Benjamin. "Ve kardeştik de. Babam hep ne derdi hatırlıyor musunuz? Kardeş olduğumuz için mutlu olmamız gerekir çünkü kardeşlik en güçlü bağdır."

Benjamin bakışlarını Pierre ve Nils'e çevirmiyor; gözleri sadece karanlık kapı aralığına odaklanıp kalıyor. Göz ucuyla Pierre'in ceplerini kurcalayıp bir sigara çıkardığını, elini çanak gibi açıp siper yaparak onu yaktığını görüyor. Nils, "Hep o günü düşünüyorum," diyor.

Güneş gökyüzünde artık alçalıyor. Çamların gölgesi, trafo binasının etrafındaki parlak yeşil yaban mersini çalılarının üzerinde siyah karartılar oluşturuyor.

"O öğleden sonra eve döndüğümde..." Nils gülüyor. "Hamakta uzanıp müzik dinledim. Her zaman yaptığım şeyleri yaparsam hiçbir şey olmamış gibi olur diye düşündüm. Öldüğünü zannettim. Çünkü ne olduğunu görmüştüm. Tam burada duruyordum işte ve her şeyi gördüm. Pişmanlık duyacağımı ya da bir korku hissedeceğimi düşündüm. Belki hissettim de... Ama en güçlü duygu neydi biliyor musun?"

Benjamin cevap vermiyor, sadece sessizce Nils'e bakıyor.

"Rahatlama," diyor Nils.

"Tanrı aşkına," diyor Pierre. "Saçmalamayı kes." Gözüne ilişen bir taşı tekmeliyor.

"Konuşacaksak madem, başka şeyleri de konuşmalıyız değil mi?" diyor Nils ve tekrar Benjamin'e dönüyor. "Yaptıklarım için üzgünüm. Şoktaydım ve bu bir mazeret değil. Bunun için de kendimden nefret ediyorum. Fakat ilişkimizin nasıl olduğunu unuttun mu? Pierre ile bir olup bana nasıl işkence ettiğinizi hatırlamıyor musun? Günlüklerim hala duruyor, bazen açıp açıp okuyorum. Her gün ölmeni diliyordum. Ve sonunda oldu."

Benjamin, Nils'i inceliyor. Gözlerindeki hafif şaşılığı... Çocukken havuz kenarında düştüğünde şakağıyla gözü arasında açılan yaranın izini, pürüzsüz çocuksu tenini ve güneş vurduğunda öyle güzel parlayan koyu kahverengi gözlerini...

Benjamin birden ağabeyine özlem duyuyor. Nils'i yakınında hissetmek istiyor; ağaç tepelerine sürüklenmekten ve gökyüzünde oradan buraya savrulmaktan korunmak için onun kendisini sıkıca tutmasına ihtiyaç duyuyor. Elini ağabeyinin omzuna koyuyor. Onun ne kadar zayıf olduğunu hissediyor; tişörtünden omurgalarının kıvrımları bile

belli oluyor. Kendini tuhaf hissediyor, garip bir yabancılık duyuyor ama yine de elini çekmiyor.

Nils de elini götürüp Benjamin'inkinin üzerine koyuyor ve acemice onu okşuyor. Birbirlerine bakıp başlarını sallıyorlar. Nils hafifçe gülümsüyor.

Tek sıra halinde ormanın içinde yürümeye koyuluyorlar. Çocukken koştukları ağaçsız alanlardan bu defa ağır adımlarla geçiyorlar. Tepenin bitimindeki son küçük bayırda yavaşlayıp dengelerini kaybetmemek ve yakıcı güneş ışınlarına maruz kalmamak için kendilerini ağaçların arasına atıyorlar.

12. Bölüm Ark Lambası

Yaz dönümü arifesiydi. İnce ve uzun ayaklı masaların arkasında kahve ve çörek satan iri yapılı kadınları hatırlıyordu. Ne zaman bir çocuğun parmağı yaklaşsa takırtılı piyango davulunun kapağını çarparak kapatıyormuş gibi yapan yaşlı adamı hatırlıyordu; çocukların adamın bu hareketiyle çığlık çığlığa bağırıp dağıldıktan hemen sonra masaya tekrar yaklaştıklarını da... Her biletin 5 kron olduğu bir loto tahtasını hatırlıyordu. Birincilik ödülünü kazandığını ve karşılığında bir çikolatalı gofret aldığını... Erimiş çikolata, ambalaj kağıdının içinde nasıl da yüzüyordu.

Ailelerin termoslarını açıp rahatsız bir halde oturdukları kahve lekeli piknik örtülerini hatırlıyordu. Yaz dönümü bayram direğini kadınların süsleyip erkeklerin diktiğini hatırlıyordu. Sonunda direk yerine yerleştirildiğinde büyük bir coşku dalgası kopmuştu. Yayılan alkışlar rüzgara karışıp kaybolmuştu. Hava her zamankinden daha esintiliydi. Hoparlör sistemi sallanıyor, akordeonun sesi uzaktan ve ürkütücü geliyordu. Rüzgarın ağaç tepelerini sarıp çayırın üzerindeki yaprakları hışırdatmasıyla Molly'nin endişelendiğini hatırlıyordu.

Kalabalığın geri kalanından ayrı bir köşeye oturduklarını hatırlıyordu. Aile, başka insanlarla bir aradayken hep olduğu üzere, grubun yine

gerçek anlamda bir parçası gibi görünmüyordu. Kardeşler kirli fakat şıktı. Anne, Pierre'in saçını tükürüğüyle yatıştırmaya çalışmıştı. Baba, içecek almaya koşan kardeşlere ağırdan alarak birkaç banknot bölüştürdü. Oğlanların hiçbiri direğin etrafında kurulan dans çemberine katılmak istememişti. Ama anne çemberden el sallayarak onları yanına çağırdı. "Minik Kurbağalar" şarkısıyla dans ettiler; ancak çok geçmeden birer birer ayrılıp oturdukları piknik örtüsüne geri döndüler. Anneyse kollarında Molly ile orada tek başına durmaya devam etti. O sırada çalan bir rap şarkısı eşliğinde köpeği ileri geri sallıyordu. Bir süre sonra bitkin ama enerji dolu bir halde yanlarına döndü. Otururken tiz bir ses çıkardı:

"Ne dersiniz, artık gidelim mi?"

Baba hemen ayağa kalktı:

"Evet, hadi gidelim."

Ailenin yaz dönümü bayram arifesinde bir geleneği vardı. Her yıl arabayla Avrupa E-yolu'na gider ve öğle yemeği için bir yol kenarı lokantasında dururlardı. Bu, bütün bir yaz boyunca dışarıda yedikleri tek zamandı. Hep aynı yeri tercih ederlerdi. Herkes ailesiyle evde ringa balığı yerken, orası arife günü hep boş olurdu. Anne ve baba ana yola bakan pencerenin yanındaki, hep oturdukları masaya oturdular.

"Şarküteri tabağınız var mı?" diye sordu baba garsona.

"Hayır, maalesef."

"Salamlı bir şeyler peki?"

"Salamlı, evet; pizzalarımız salamlı."

"O halde küçük bir tabak da o salamlardan alabilir miyim?"

Garson kafası karışmış bir halde babaya baktı. "Tamam," dedi. "Olur tabii."

"Ne güzel. İşte böylece bir şarküteri tabağımız oldu. Buz gibi bir votkanız var mı?"

"Elbette," diye yanıtladı garson.

Bir süre sonra dibinde votka olan iki kadehle döndü. Anne ve baba içkilerini yudumladı. Baba yüzünü ekşitti.

"Oda sıcaklığında resmen," dedi garsona el ederek. "Bir kase buz alabilir miyiz?"

"Yeterince soğuk değil miydi?" diye sordu garson.

"Evet, biraz daha soğuk olmasını istiyoruz."

Garson gözden kaybolurken anne ve baba birbirine bakıp gülümsedi. Amatörlerin beceriksizce girişimlerini görmezden gelebilen deneyimli birer içici havasındaydılar. İçkiye koydukları buz küpleri çatır çutur etti. Kadehlerini birbirine kaldırıp içkilerini yudumladılar.

Yavaş yavaş sessizliğe bürünülen bir öğle yemeğiydi. Konuşmalar ağırlaşmıştı. Anne ve baba miskin bir halde yemeklerini yiyordu. Biraz daha içki söylediler. Baba garsonla göz teması kurmaya çalışırken endişeliydi. Sadece bir votka daha alacakları zaman kısaca bir "Bakar mısınız?" diyor, onun dışında aralarında konuşma geçmiyordu. Baba içki içerken genellikle kayıtsızlaşırdı, mesafeli dururdu ama zararsızdı. Ancak bu sefer farklı bir şeyler vardı. Benjamin onun alışılmadık bir halde yüzünün asılmaya başladığını fark etti. Garson kendisine el edildiğini anlamayınca sertçe, "Pardon!" diye seslendi.

Benjamin pipetiyle içeceğinden kabarcıklar çıkarıyordu. Babası ona durmasını söyledi. Benjamin bir süre sonra tekrar yapmaya başlayınca baba pipeti alıp parçalamaya çalıştı ancak başaramadı. Plastik sert ve dayanıklıydı. Baba dişlerini göstere göstere, büyük bir

çabayla tekrar denedi. Pipetin hala sağlam olduğunu anlayınca onu yere attı. Anne kucağında oturan Molly'den başını kaldırdı; çalkantılı havayı fark etmişti. Sonna bakışlarını tekrar indirdi.

Benjamin hareketsizce oturuyor, babasına bakmaya cesaret edemiyordu. Anlamadığı şeyler vardı. Bir şeylerin eskisi gibi olmadığı fark ediliyordu. O andan itibaren gözünü dört açacaktı.

Daha sonra arabaya bindiler. Benjamin arabadayken hep ekstra tetikteydi; çünkü dramların en kötüsü hep burada, aile bu küçük alanda kapalıyken yaşanıyordu. Anne ve baba arasındaki en fırtınalı kavgaların olduğu yerdi burası. Babanın radyoyu ayarlamaya çalışırken arabanın hakimiyetini kaybederek yoldan çıkmasıyla veya diyelim annenin dönmeleri gereken yeri kaçırdığı bir vakit, babanın dönüp sapağın arkasında kayboluşunu seyrederken öfkeyle bağırmaya başlamasıyla fitillenen kavgalar...

"Arabayı cidden kullanacak mısın?" diye mırıldandı anne, baba otoparktan çıkarken.

"Evet, evet," diye yanıtladı baba.

Benjamin arka koltukta, kardeşlerinin arasında oturuyordu. Orası onun yeriydi; çünkü oradan anne babasını, yolu ve her iki tarafında oturan kardeşlerini gözetleyebiliyordu. Olayları merkezden kontrol eden, ailenin sessiz komuta merkeziydi. Baba köy yoluna girmek üzereyken sapakta direksiyonu fazla çevirince araba yolun kenarındaki bir korunun içine giriverdi ve ön cam sertçe dallara, çalılara sürtündü.

"Hop!" diye bağırdı anne.

"Tamam, tamam," dedi baba.

Düşük viteste, uzun süre ayağını gazdan çekmeyerek yola çıkmayı başardı ve sonunda vitesi yükselttiğinde araba sarsılmaya başladı. Çocukların kafası soldan sağa sallanıp durdu. Benjamin dikiz

aynasından babasının gözlerine odaklanmıştı. Araba bir o tarafa bir bu tarafa yalpalarken onun gözlerini kırpıştırdığını gördü. Hiçbir şey söylemeye cesareti yoktu. Tek yapabildiği oturmak ve arabayı süren kendisiymiş gibi konsantre olmaktı. Yan camdan arabanın hendeğe yaklaştığını fark etti.

Pierre kayıtsızca, yerde bulduğu bir çizgi romanı okuyordu. Ama Nils başını cama dayamış, araba tehlikeli bir şekilde yolun bir tarafından diğerine savrulurken dikkatle onu takip ediyordu. Kasaba yolu daralıp çakıla dönmüştü. Arabanın iki yanında ağaçlar yükseliyordu. Baba hızla ormanın içinden geçti. Artık yaklaşmışlardı. Yazlık eve doğru inişe geçecekleri traktör yoluna sapmadan hemen önceki sarp tepeyi tırmanıyorlarken Benjamin, nihayet başarabileceklerini hissetti.

Son virajı dönerlerken baba gözenekli çakıl yolda kontrolünü kaybetti. Araba elinden kayıp gitti; tekerlekler kilitlenmiş halde, serbestçe kaymaya başladı. Baba savrulmaya karşı koymaya çalıştıysa da araba yolun diğer tarafına geçip hendeğe savruldu. Benjamin öne fırlayarak vites kutusunun üzerine uçtu. Kardeşleri de ayak boşluğunda buldular kendilerini. Baba şaşkınlıkla etrafına bakındı. Anne yoldan çıkarken Molly'yi sımsıkı göğsüne bastırmıştı. Yaralanmadığından emin olmak için onu hemen kontrol etti, sonra arkasına döndü:

"Herkes iyi mi?"

Kardeşler oldukları yerden doğrulup yerlerine geçtiler. Araba yan yatmıştı. Üç kardeş art arda sağa doğru istiflendi. Baba motoru çalıştırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu anne.

"Buradan çıkmamız lazım," dedi baba.

"Mümkün değil, birini aramalıyız."

"Saçmalama."

Motor bas bas bağırana kadar gaza basıp yola çıkmaya çalıştı. Bu sırada arabanın şasisine habire çamur ve taş çarpıyor ama araba bir türlü hareket edemiyordu. Baba gaza tekrar basarak, "Kahretsin!" diye bağırdı.

Pierre kapısını açtı. Baba bağırdı:

"Kapıyı kapat! Kapat şu lanet şeyi!"

Benjamin hızla Pierre'e uzanıp kapıyı kapattı. O sırada motor çılgınca kükrüyordu. Anne motorun sesini bastırmak için bağırdı:

"İşe yaramayacak!"

Baba geri vitese takıp tekrar gaza bastı. Bu defa araba çekiş gücünü kazanıp hendekten çıkmayı başarmıştı.

Baba vitesi bire almak için çakıllı yolun ortasında durakladığında Pierre kapısını tekrar açtı:

"Eve yürüyerek gitmek istiyorum."

"Ben de," dedi Benjamin.

Benjamin aynada babasının sırıtışını gördü. "Bak şu işe. Az önce kapı hakkında ne dedim ben?" Yarı beline kadar döndü ve oğlanları gelişigüzel tokatlamaya başladı. Molly kendini annenin elinden kurtarıp arabadan çıkmanın bir yolunu bulmaya çabaladı.

"Motor çalıştığı sürece kapı kapalı kalacak!"

Yumruklar havada uçuşurken kardeşler başlarını korumaya çalışıyordu. Baba, Benjamin'in omuzlarına birkaç darbe indirdi. Pierre de uyluğuna bir darbe aldı. Fakat en kötü durumda olan Nils'ti; çünkü o, babanın ileri geri salınım hareketlerinin tam ortasında yer alıyordu ve yumruklar gidip gelirken onlardan kaçamıyordu. Yüzü darbe üstüne darbe aldı.

Anne, babanın kolunu tutmaya çalışarak, "Dur!" diye bağırdı. Fakat baba orada değil gibiydi, artık ona ulaşılamıyordu. Pierre'in ilk içgüdüsü kaçmak oldu. Kapıyı aralayıp çıkmaya çalıştı. Benjamin'inki ise tam tersiydi. Pierre'e doğru sokulup kapıyı çekip kapattı. Kendini ve kardeşlerini darbelere hapsetti.

"Kapalı baba!" diye bağırdı. "Kapı kapalı!"

Baba birkaç yumruk daha salladı. Bir homurtu duyuldu ve ardından her şey sessizliğe büründü. Darbeler sona erince Benjamin ancak parmaklarının arasından bakmaya cesaret edebildi. Baba sakindi, direksiyona bakıyordu. Sonra arabayı birinci vitese takıp yola koyuldu. Kardeşler doğruldular; yolu izleyip babanın direksiyon üzerindeki gevşek ellerini takip ettiler. Arabayı traktör yolundan aşağı sürüp evin önüne park ederken her hareketini gözlediler. Kardeşlerin hiçbiri kapıyı açmaya cesaret edemedi.

"Ben yatacağım," dedi baba arabadan inerken.

Benjamin ön koltukların arasındaki camdan onu seyretti. Garajı çevreleyen ağaçlara dayanıp destek aldığını gördü. Sonra geniş ve dengesiz adımlarla taş basamaklardan çıkıp gözden kayboldu.

Ardından anne indi arabadan. Nils'in tarafındaki kapıyı açıp kardeşlere çıkmalarını işaret etti. Arabanın etrafında toplandılar. Benjamin annesine baktı; onun baygın gözlerine, çok içtiğinde ve ona aniden anlaşılmaz hale gelen dünyada bazı şeyleri anlamlandırmaya çalışırken takındığı çarpık gülümsemeye...

"Hepiniz iyi misiniz?" Nazikçe Nils'in yüzünü okşadı. "Tatlım," dedi çenesindeki bir sıyrığı inceleyerek. "Babanızla bu konuyu konuşacağım. Sizden özür dileyecek. Ama önce biraz uyuması gerektiğini düşünüyorum. Anlıyor musunuz?"

Oğlanlar başlarını salladı. Anne dengesini kaybetmemek için elini arabanın kaportasına koydu. Hafif bir gülümsemeyle yüzünü Pierre'e çevirip yanağını okşadı. Ona uzunca baktı ama yine de gözlerinin

yaşlarla dolu olduğunu görmedi, nasıl titrediğini fark etmedi. "Babanızla ben biraz kestireceğiz," dedi. "Ardından da bu konuyla ilgili adamakıllı bir aile toplantısı yapacağız." Molly'yi Benjamin'e uzattı. "Bir süre onunla ilgilenir misiniz?"

Ve yavaş yavaş patikadan aşağı yürüdü. Sanki aklına bir şey gelmiş gibi bir an durdu ama sonra yürümeye devam etti. Kilerin yanından geçp taş basamaklardan eve çıktı. Pierre onun gitmesiyle kendini bırakıp ağlamaya başladı. Benjamin ve Nils iki taraftan ona sarıldılar. Nils, Benjamin'i de kavradı ve arabanın yanında üçü birbirine sarılırken Benjamin uzun zamandır ilk kez kardeşlerin bir arada olduğunu hissetti.

Ve işte o sırada Molly ortadan kayboldu. Araba yolculuğundan sonra kendinde değildi, huzursuzca inliyordu. Önce gergin bir halde patikada ileri geri yürüyüp sonra sanki kaçmaya karar vermiş gibi aniden ağaçların arasına koştu. Benjamin başta yüreklendirici şekilde arkasından seslendi:

"Selam selam!"

Ardından da sertçe bağırdı:

"Hemen buraya gel!"

Üç kardeş de arkasından sesleniyordu ama o hiç aldırış etmeden tepeyi tırmanmaya devam etti. Artık onların bir parçası olmak istemiyordu.

Böylece kardeşler, o öğleden sonra korkmuş haldeki Molly'yi takip etmek için ormana doğru yola koyuldular ve sonunda onu yakaladılar. Benjamin köpeği kollarına alıp kaldırdığında, gözlerindeki korkuyu gördü. Kalbinin göğüs kafesinde küt küt attığını hissetti. Ormanın derinliklerine doğru yürümeye devam ettiler. Pierre'in üzerinde, annenin dikkatle pantolonunun içine soktuğu ama o sırada beline kadar sarkmış beyaz bir tişört olduğunu hatırlıyordu. Tıpkı yaşlı bir adamın parmaklarına benzeyen ağaç köklerinin üzerinden geçtiklerini

hatırlıyordu. Çam ağaçlarının arasında bir yerde bir guguk kuşu sesi duyduklarını ve onu taklit ettiklerini hatırlıyordu. Bir ağaçtan bir parça ağaç kabuğu koparıp onu ormanlık yamaçtan göle akan dereye bıraktıklarını hatırlıyordu.

Tepeyi tırmanmaya devam ettiler. Aslında bu hiçbirinin gerçek anlamda yapmak istediği bir şey değildi. Ama bunu dillendirmediler bile ve bir şekilde orada, trafo binasına giden dar yolda buldular kendilerini. Oldukları yerden elektriğin sesi uzakta çalan bir org sesi gibi geliyordu. Yaklaştıkça artıp keskinleşen hafif bir uğultu... Çok geçmeden güneşte parıldayan o devasa metal yapının tepesini gördüler. Oraya vardıklarında kauçuk kaplı sıra sıra direklerin yanından geçerek parmaklıklara doğru yürüdüler. Açık kapıdan trafoya baktılar.

"İçerinin nasıl göründüğünü merak ediyorum," dedi Benjamin.

Niels, "Muhtemelen çok fazla kablo vardır," diye yanıtladı.

"İçeri girmeyi deneyelim mi?"

"Hayır," dedi Niels, "tehlikeli olabilir."

Elleri parmaklıklarda, yan yana dizilip tel örgünün yanında durdular.

"Bir keresinde bana elektrik çarptı," dedi Benjamin. "Babama elektrik çarpmasının nasıl bir şey olduğunu sordum. O da gidip dikdörtgen biçimindeki pillerden getirdi ve onu yalamamı söyledi."

"Nasıl bir histi?" diye sordu Pierre.

"Dilimde batmalar oldu. Bir süre konuşamadım ama sonra geçti."

Niels, "Fakat bu söylediğinden daha kötü elektrik şokları da olabiliyor," dedi. "Örneğin bir elektrik prizine çatal sokarsan ölebilirsin."

Benjamin kapı kolunu test etti. Dokunmasıyla kapı hemen açıldı.

"Buraya biri girmiş!" diye bağırdı.

Kapıdan içeri girip trafo binasının hemen önünde uzanan küçük çimenlik alanı geçti. Kardeşlerinin karşısında durup bir eliyle tel örgüyü tuttu. Ağlıyormuş gibi yaparak bağırdı:

"Çıkarın beni buradan! Size yalvarıyorum!"

Hala kollarında olan Molly'ye baktı. Elini nazikçe onun başına koydu. Kardeşlerine dönüp yüzünü buruşturarak köpeği onlara uzattı. "En azından Molly'yi alın!" diye inledi. "Bırakın gitsin, bunu hak etmiyor o!"

Pierre kıkırdadı. Niels, "Artık geri dönelim," dedi.

"Bekle biraz," dedi Benjamin. "İçerinin nasıl olduğunu gidip bir görmem lazım."

Trafo binasına doğru birkaç adım atıp kapının eşiğinde durdu. İçeriye baktı ama sadece belli belirsiz şekiller görünüyordu. Elini binanın içindeki duvarlarda gezdirirken bir düğme bulup çevirdi ve tüm oda aniden tavanda asılı bir lambayla aydınlandı. Oda düşündüğünden daha küçücüktü; ayakta durulacak küçük bir alan vardı. Arka duvarda ise zeminden tavana doğru kalın ve siyah bir yığın kablo uzanıyordu. Tüm oda, duvarlardan akan yoğun ve sürekli bir akımla titriyor gibiydi. Ona şehirdeki apartmanlarının bodrum katındaki üç büyük kurutma makinesinin çıkardığı sesi hatırlattı bu.

"Sizce içlerinde akım var mıdır?" diye dışarı, kardeşlerine doğru seslendi.

"Evet," dedi Niels. "Sakın bir şeye dokunma!"

Benjamin bir taş alıp onu dikkatle kablolara fırlattı. Taş yere düştü ve hiçbir şey olmadı. Bu defa daha büyük bir taş alarak ona attı.

"Akım yok gibi sanki," diye bağırdı. "Taşları attığımda hiçbir şey olmuyor."

"Taşlar elektriği iletmez," diye seslendi Niels. "Bu kablolarda elektrik olmadığı anlamına gelmez."

Benjamin yavaşça hatların geçtiği yere yaklaştı. Artık onlardan sadece yarım metre uzaktaydı. Elini siyah duvara doğru kaldırdı.

"Onlara dokunma!" diye bağırdı Niels. "Ciddiyim, ölebilirsin!"

"Hayır, hayır," diye seslendi Benjamin. "Hiçbir şeye dokunmayacağım."

Elini daha da yaklaştırdığında kablolardan cızırtılı bir çatırdama geldi ama Benjamin elini indirdiği an ses kayboldu. Sonra elini tekrar kaldırdı. Eliyle kablo arasında küçücük, neredeyse görünmez kıvılcımlar belirdi. Yaklaştıkça çatırdamalar artıyordu. Hayatında hiç böyle bir ses duymamıştı. Filmlerde büyük bir kazadan sonra radyoaktivite ölçerlerken duyduğu o sesi hatırlattı. Sesi eliyle kontrol ediyor, yaklaştırıp uzaklaştırabiliyordu. Artık buradaki gücü anlamıştı. Niels'in muhtemelen haklı olduğunu fark etti. Kablolara dokunursa ciddi şekilde yaralanır ve aklından şu düşünce geçerdi: "Ölüme hiç bu kadar yakın olmamıştım." Dönüp kardeşlerine baktı.

"Şunu görüyor musunuz?" diye seslendi. Başını kaldırıp küçük ateş parçacıklarının odaya nasıl fırladıklarını izledi. "Kıvılcımlar! Sihir gibi!"

"Dur!" diye bağırdı Niels. "Kes şunu bir an önce!"

Benjamin gelip giden sesleri dinleyip etrafında uçuşan kıvılcımları takip ederek elini kaldırıp indirmeye devam etti. Bir yandan da gülümseyerek kardeşlerinin gözlerinin içine bakıyordu. Ardından tüm oda masmavi oldu.

Ayıldığında kendinde değildi. İlk birkaç saniye ağırlığını yitirdiğini, bedeninden bağımsız bir halde olduğunu hissetti. Nerede olduğunu

anlamaya çalışarak oturdu. Ardından sırtında ve kolunda, sanki bir kibrit çakmışlarcasına bir acı duydu ve hakikat kafasına dank etti. Parmaklıklardan tarafa baktı. Aklında tek soru vardı:

Kardeşlerim nerede?

Başını gökyüzüne çevirdiğinde güneşin alçaldığını fark etti. Ne zamandır buradaydı? Ayağa kalkmaya çalıştı ama bacakları tutmuyordu. Denemekten vazgeçip tekrar oturdu ve tüm vücudunu saran bir ürpertiyle birden farkına vardı: Molly. Kendisinden sadece birkaç metre uzakta yatıyordu. Yanılıyor olamazdı; derisi kavrulmuştu ve anormal bir pozisyona bürünmüştü. Ona doğru emekledi. Harap olmuş bedenini kaldırıp kucağına aldı. Cansız yüzüne ve sanki derin bir uykudaymış da biraz sallasalar uyanacakmış gibi duran yarı açık ağzına baktı. Ama dokunmaya cesareti yoktu; acı vermekten korktuğu için yaralarına temas etmek istemiyordu. Onu göğsüne bastırdı. Nefesi hızlanıp ağırlaştı. Tanıdık olmayan sesler duyuyordu: Hıçkırıklar, iniltiler... Bu seslerin kendisinden geldiğini anladı ve dünya yavaş yavaş tekrar yok oldu.

Hayatı boyunca gerçekle olan bağını yitirme hissiyatıyla mücadele etmişti. Her zaman sımsıkı tutunacağı gerçek yerlerin ya da şeylerin peşinden koşmuştu. Ama o an ilk kez tam tersini istiyordu: Onu orada tutan her şeyden kurtulmak. Oturduğu karanlıktan dışarıya, yeşil bir dikdörtgen şeklinde karşısında uzanan gerçek dünyaya baktı. Gözlerini sımsıkı kapattı; görüntünün az sonra ulaşılmaz hale gelip karanlığa karışacağını umarak bakışlarını tekrar kapı aralığına çevirdi. Böylece yok olacaktı. Gerçeklikten kurtulup sonsuza dek karanlığa hapsolacaktı.

Kendinden geçmiş olmalıydı çünkü dışarı tekrar baktığında güneşin daha da alçaldığını fark etti. Ayağa kalkıp sendeleyerek kapıya yürüdü. Gün ışığına doğru ilk adımlarını attı.

Parmaklıkların yanından geçti. Yine aynı düşünce sardı zihnini:

"Kardeşlerim nerede?"

Kucağında köpekle orman boyunca yürüdü. Bunu nasıl yaptığını, eve nasıl geldiğini hatırlamıyordu ama gölü gördüğünü hatırlıyordu.

Gölün karanlık, suyun çarşaf gibi ve havanın rüzgarsız olduğunu hatırlıyordu. Bacaklarının onu zar zor taşıdığını, annenin üstü başı dağınık bir halde bornozuyla taş basamaklarda durduğunu hatırlıyordu.

Evin etrafındaki yeşilliklerin kendinden süzülen gözyaşlarıyla buğulandığını hatırlıyordu. Annenin çimenlere doğru birkaç adım atıp ona bir tür şaşkınlıkla baktığını hatırlıyordu ve sonra çimenlere yığıldığını, umutsuzluk içinde bir çığlık attığını ve gölün de ona karşılık verdiğini hatırlıyordu.

13. Bölüm 12:00

Geyik Gölü burada sona eriyor, kasaba yolu daralıp giderek kötüleşiyor. Yamalı asfaltlar, beklenmedik tümsekler başlıyor. Hendek boyunca ölü hayvanlar, yola yapışmış kanlı postlar ve etler göze çarpıyor. Gümüş renkli römorklarda kereste taşıyan birkaç traktör dışında karşı yönden bir araba geçmiyor. Radyo kanallarının tek tek bağlantıları kesiliyor. İsveç'in diğer tarafındalar artık. Ormanın derinliklerine doğru ilerliyorlar. Giderek daha az konuşuyor ve sonunda köy yoluna döndüklerinde tamamen sessizleşiyorlar.

Yine o solucan deliğinden geçiyorlar. Yine o çakıllı yoldalar. Önlerinde ormanın içinden geçecekleri 5 kilometrelik bir yol daha var ve sonra ordalar. Dikiz aynası titriyor ve Benjamin arkalarındaki tozun bir Bengal ateşinden çıkan duman gibi yükselip arabanın her iki tarafında uzanan ağaçlara doğru yayıldığını görüyor. Ladinler yazlık eve yaklaştıkça uzuyor.

Gözlerini dört açıp eski çakıllı yoldan aşağı iniyor. Arka koltukta oturan Nils'in aniden öne eğilerek tüm dikkatiyle gözlerini yola diktiğini görüyor. Bu sanki ailenin geri dönme ihtimaline karşı her

şeyin aynı kalmasını sağlamak için var gücüyle uğraşmış gizli bir hayırseverin koruması altındaki bir yeri ziyaret etmeye benziyor.

Çakıllı yola girmeleriyle araba her zamanki gibi aynı yerde titremeye başlıyor. Yol kenarındaki acil toplanma merkezini gösteren tabela eskiden olduğu gibi yine aynı tarafa doğru eğik. Günler ve yıllar geçti mi sahi burada? Yoksa her şey aynı mı kaldı? Belki de ormanda zamana bir haller oluyor, olması gerektiği gibi davranmıyor. Zaman işte bu çakıllı yol. Sağda durursan kendini diğer taraftan geçerken seyredebiliyorsun. Birden eski Volvo 245'in ona yaklaştığını görüyor. Anne ve baba gün dönümü kutlamaları için giyinip kuşanmış önde oturuyorlar. Ve sonra kendini fark ediyor; arka koltuğun ortasında oturmuş, dikkatli bakışlarla her şeyin yolunda olduğundan emin olmaya çalışan Benjamin'i.

Şimdi de açık camdan bir motor sesi duyuyor ve birden benzin deposu güneşte parlayan moped'iyle tepede Nils beliriyor. Marketteki vardiyası bitmiş, eve dönüyor. Yalnız ve üzgün. Hızla yazlık evi gerçekliğe bağlayan dar çakıllı şeritten geçiyor. Ve dip dibe ağaçların arasından koşan Benjamin ve Pierre'e baksana. Ormanda kaybolmuşlar, korkuyorlar ve evi bulmak için dikkatle moped'in sesini takip ediyorlar.

Araba akşamları güneş ışığının görüşü hep zorlaştırdığı tepeye yaklaşıyor. Tepeyi çıkar çıkmaz kendini bir kez daha görüyor. Yolun tam kenarındaki sıska bacaklı, kısa şortlu ve üstü çıplak küçük çocuğu. İşinden ötürü birkaç günlüğüne şehirde olan annesini karşılamak için tek başına çakıllı yola çıkmış Benjamin'i. Çocuğun berrak bakışları yanından geçerken Benjamin'inkilerle buluşuyor. Çocuk yabancının yüzüne ilgisizce bakıyor ve sonra gözlerini tekrar tepeye çevirip annesini gözlemlemeye devam ediyor.

Yanlarından tek tek oğlanlar geçiyor. Hepsi o, kendisi. Benjamin ve kardeşleri artık yaklaşıyor. Küçük traktör yoluna dönüyorlar. Burada geçirdikleri son sabahı hatırlıyor. Kazadan bir hafta sonrasını.

Haber kahvaltıda oğlanlara aniden verilmişti: "Eve dönüyoruz." Her şey alelacele oldu. Oturma odasının zeminine büyük valizler açıldı. Baba etrafta dolanıp tek tek ışıkları ve radyatörleri kapattı. Arabaya son birkaç şey daha yerleştirip kilitli olduklarından emin olmak için kapıları kontrol etti. Anne elinde bir sigarayla kaportaya yaslanmıştı. Dalgın dalgın sigarasını içiyor, göle bakıyordu. Benjamin onun yanına gidip ayağının dibindeki çantayı almaya yeltendi. Fakat o elini sallayıp Benjamin'i savuşturdu. Benjamin yine de orada, onun hemen yanında dikilmeye devam etti.

Anne ona hızlıca bir bakıp gözlerini göle geri çevirdi. "Olayın olduğu gün," dedi işaret parmağıyla sigarasının külünü silkerken. "Öğleden sonra uyandım, sonra bir daha uyku tutmadı. Yatağa uzanmış bulmaca çözüyordum."

Bir hareket yapıp gökyüzünü işaret etti. "Birden ışıklar söndü. Şaşkınlıkla başımı yukarı kaldırdım. Ne oluyordu? Ve sadece birkaç saniye sonra geri geldi."

Yavaşça başını salladı. "O zaman ne olduğunu anlamamıştım ama artık anlıyorum."

Güldü. "Buna güzel bir açıdan bakabiliriz. Küçük bir selamlama, bir veda gibiydi. Işıklar söndü ve o sonsuzluğa gitti."

Anne kilere doğru yürüdü, duvarda sigarasını söndürüp yarı içilmiş sigarayı pakete geri koydu. Ardından arabaya bindi. Belli ki uzun süredir buradan hiç araba geçmiyor. Tekerlekler arasında kalan otlar uzamış. Şasiye habire çalılar çarpıyor ve dallar her iki yandan arabayı sarıyor.

Benjamin dar yokuşta diğer arabayla yan yana geliyor. Yine o eski Volvo 245. Tıpkı ailenin yazlık evden ayrıldığı o son gün olduğu gibi araba yine ağzına kadar dolu. Baba direksiyonda, anne yanında oturuyor; ikisi de boş boş önlerindeki yola bakıyor. Arkadaysa birbirinin pestilini çıkarırcasına omuz omuza oturan üç erkek kardeşi görüyor.

Benjamin arabaya geçebilsin diye yol vermek için sağa çekiliyor. Bir an kendini görüyor. Koltuğun ortasında oturan o çocuğa kısa bir bakış atıyor. Çocuk hüzünlü ve dikkatli gözleriyle içeride ve dışarıda olan her şeyi yakından izliyor.

Volvo, Benjamin'in yanından geçip tepeyi tırmanıyor; gözden kaybolunca kadar Benjamin dikiz aynasından ona bakıyor. Son virajı da döndükten az sonra ağaçların arasından karşılarına kırmızı ahşap ev çıkıyor. Otlarla kaplanmış araziyi görüyor. Evi olduğundan çok küçük gösteren ladinlere bakıyor. Arabanın altında uzun çimenler hışırdıyor. Arabayı kilere kadar sürüp motoru durduruyor. Kardeşler bir süre inmiyor, oturup dışarıyı seyrediyorlar. Ve işte yine oradalar.

2 Çakıllı yolun diğer tarafı

14. Bölüm 10:00

Avrupa E yolu boyunca uzanan kocaman elektrik direklerine bakıyor. Siyah kabloları yavaşça sıcak yaz göğüne doğru alçalıp sonra tekrar yukarı kıvrılıyor ve yol boyunca 100 metrede bir sıralanmış devasa çelik yapıların tepelerine bağlandıklarında en yüksek noktalarına ulaşıyor, ardından tekrar alçalıp aşağıdaki çayırlara referans yapıyorlar.

Elektrik direklerine bakıyor. Bir defasında Benjamin'in sigorta kutusu alev almıştı. Yangını söndürmeyi başardı ancak bir elektrikçinin gelip kısa devreyi tamir etmesi gerekti. Adam koridorda durmuş, kutuya erişebilmek için paneli söküyordu. Yetenekli biriydi. Birkaç saniye içinde ilk kapağı çıkarıp vidaları iri yumruğunda topladı. Bir sonraki kapaktan devam edecekti ki birden mutfak kapısına doğru yandan bir rüzgar esti. Tam arkasından geldi. Elektrikçi buna ani bir tepki göstererek elindeki her şeyi bırakıp sanki kafasına bir silah dayanmış gibi ellerini kaldırdı.

Benjamin şaşırmıştı. Elektrikçi koridorun zeminine dağılmış vidalarla aletleri toplarken Benjamin ona ne olduğunu sordu.

"İş kazası," dedi adam. "Bir elektrikçi ani bir ses duydu mu elindeki her şeyi bırakır. Çarpılma korkusu."

Çocukken bunun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Kazadan önce elektrik hep ilgisini çekmişti. Yüzme havuzunun arkasında bir at çiftliği vardı. Bir gün yüzme dersinden sonra diğer çocuklar okula geçerken o, otlaktaki atları çevreleyen elektrikli çitlere doğru yürüdü. Uzun süre orada durup ince tele ve sarı lamine uyarı işaretine baktı. Tele dokunan bir elle her yöne dağılan kırmızı şimşekler vardı üzerinde. Sanki cesaret edecekmiş gibi iki elini de tele yaklaştırdı. Dokunmadan sadece ellerini çanak şeklinde açıp bekledi ama sonra aniden kavrayıverdi.

Elinden hızlı bir elektrik dalgası geçti ve dalga yok oluncaya dek ta koltuk altlarına kadar yayıldı. Sonra garip bir şekilde neşelendiğini hatırlıyordu. Sanki akım bir an için onun o tuhaf enerji yoksunluğuna karşı bir şey yapmıştı, sarsılmıştı ve akım içinden geçerken sanki bir sesin fısıldadığını duymuştu: "Kıpırda."

Pierre otoyolda hızla ilerliyor, hep sol şeritte. Ne zaman öndeki bir araba için yavaşlamak zorunda kalsa –ki otoyolu kullanan tatilciler hep kendi hallerinde giderler– hemen arkalarından onları takip ediyor, uzunlarını yakıp korkutarak aslında olmaları gereken şeride geçmelerini sağlıyor ve böylelikle tekrar hızlanabiliyor. Hızlandıkça motorun devri yükseliyor, kulağa gür ve canlı bir ses geliyor.

Pierre uzakta görünen bir levhayı işaret ederek "Yemek!" diye bağırdı aniden.

Nils arkadan "Sonunda," diye mırıldandı.

Benzerleri gibi görünen bir hazır yemek restoranı. Çalışanların göğsünde altın yıldızlar takılı. Bazılarında birkaç tane, bazılarındaysa hiç yok. Böylece kimin başarılı, kimin kötü olduğu anlaşılabiliyor.

Kasaların arkasında hep tetikte ve tavuk gibi dolaşıp tembel çalışanlarından utanan genç, tuhaf yönetici dışında herkesin bir isim etiketi var. Gergin bir halde etrafta geziniyor, işleri bazen kendisi devralıp yoluna koyuyor, bazense durup boş bir gülümsemeyle misafirlere bakıyor.

Hamburger ve patates kızartması sipariş edip çıkışa en yakın masalardan birine oturuyorlar. Nils telefonunu çıkarıyor. "Şu ikinizin yaptığı boku halletmem gerek," dedi. "Sanırım polis peşimizde."

"Eyvah," dedi Pierre gülerek.

Nils, "Eyvahı meyvahı bırak," dedi. "Ciddi bir durumdan bahsediyorum."

Ardından dışarı çıkıyor. Benjamin onu sert bir rüzgarın arasından otoparka yürürken görüyor. Otoyoldan gelen sesleri engellemek için bir kulağına telefonu, diğerine de avucunu bastırıyor.

Pierre patates kızartmasını hamburger ekmeğinin üzerine serpiştiriyor, küçük beyaz ketçap kutularını düzgün bir sırayla yerleştiriyor. Böylece biri bittiğinde diğeri hemen yanı başında bekliyor. "Dürüst olmak gerekirse geri döneceğimizi hiç düşünmemiştim," dedi sonra.

"Öyle," diye yanıt verdi Benjamin. Sonra birden aklına takılarak yemekten kafasını kaldırıp sordu: "Neden peki?"

"Kaza yüzünden demek istiyorum," dedi Pierre. "Senin için oldukça ağır bir durumdu."

Benjamin, Pierre'in hızlı hızlı yemeğini yemesini izliyor. Üç patates kızartması alıp ketçaba batırıyor. Patatesler ağırlaşıp ağza götürülürken lale gibi bükülüyor. "Hala anlamıyorum," dedi Pierre. "Seni nasıl elektrik çarptı? Çarpması için bir kabloya dokunman gerekmiyor mu? Ama sen hiçbir şeye dokunmadın, öyle değil mi?"

"Ben de başta bir şey anlamadım," diye yanıtladı Benjamin. "On yıl boyunca ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadan etrafta dolanıp durdum. Ama sonra olayı çözdüm."

"Peki neymiş?" diye sordu Pierre.

Benjamin, Pierre'e elektrik arkından bahsediyor. Voltajın çok yüksek olduğu yerler var. Düşün, hava bile elektrik yüklü olabiliyor. Kablolar birkaç bin dereceye kadar ısınıyor ve ısı sonunda öyle bir artıyor ki enerji boşalırken resmen yıldırım çarpmasını andıran bir durum ortaya çıkıyor.

"Senin kazanda böyle mi oldu?"

"Evet, konuştuğum elektrikçilere bakılırsa hayatta olduğum için şanslıyım."

"Elektrikçilerle mi konuştun?"

"Evet, birçok elektrikçiyle."

"Neden?"

"Başıma gelen şeyi anlamak istedim."

Pierre başını sallıyor ve bir süre gezindikten sonra telefonuyla artık sekiz şeritli otoyolun karşısındaki çimenlik tümseğin üstünde duran Nils'e bakıyor. "Elektrik Güvenlik Kurulu'na her yıl kaç tane elektrik çarpması rapor edildiğini biliyor musun?" diye soruyor Benjamin. "50. Peki gerçekte kaç kişiye elektrik çarptığını biliyor musun? 200 binden fazla. Ama kimse bunları rapor etmiyor. Neden biliyor musun?"

"Utançtan mı?"

"Aynen öyle, utanıyorlar. Çünkü onlar elektrikçi. Ne yaptıklarını bilmeleri gerekiyor."

"İnanılmaz," diyor Pierre kenarları bir fare tarafından ısırılmış gibi duran hamburgerini masaya bırakırken. Ardından bir patates kızartması alıp çubuk kraker gibi kemirmeye başlıyor ve uç kısmına gelince masanın üzerindeki peçeteye bırakıyor.

Benjamin onun yan yana bu şekilde birkaç küçük patates parçası daha bıraktığını fark ediyor. "Son kısımlarını neden yemiyorsun?" diye soruyor.

"Tiksindirici geliyor da ondan," diyor Pierre. "Parmaklarım kirli, her an her yerdeler."

Benjamin kızartmaların uç kısımlarını tek tek bir köşeye ayıran Pierre'i izliyor. Aniden içini kardeşine karşı bir şefkat dalgası sarıyor. Çünkü masanın üzerindeki küçük yığın büyüdükçe Pierre'in de sırtında birtakım yükler taşıdığına dair bir işaret görüyor. Böylesine tuhaf bir davranışın mutlaka bir hikayesi vardır.

Benjamin, Pierre'in çocukluktan en ufak bir sıyrık bile almamış gibi görünmesine her zaman şaşırmıştır. O hiç etkilenmemiş görünür. Sanki olan biten her şeyi silip atmış ya da yaşananlar onu belki de güçlendirmiştir. Ancak Benjamin kardeşinin patatesleri istiflemesini izlerken bunun ilk defa başka şeylerin belirtisi olabileceğini hissediyor. Çünkü kendi eliyle dokunduğu bir şeyi ağzına almak istemeyen bir insan hiçbir şekilde kendiyle bağ kurmak istemez.

Çöken sessizlikle restoranın gürültüsü daha da güçleniyor. Kağıt bardakların içine buz boşaltan makinelerin düzensiz ve gergin takırtısı, tuvaletteki açılıp kapanan bir el kurutucu ve her yeni konuğun içeri girmesiyle beliren otoyol gürültüsü. Bir müşterinin dondurma siparişi vermesiyle küçük bir makine çalışmaya başlıyor. Piyanonun en alçak tonu gibi derin bir ses.

Ve bir kez daha trafo istasyonuna doğru savruluyor. Akımın geçtiği duvarın önünde duruyor, hemen bu görüntülerden kurtulmaya çalışıyor. Belki bir an için başarılı da oluyor. Ancak tekrar geleceklerini biliyor. Ne zaman yüksek ve beklenmedik bir ses duysa patlamayı

düşüneceğini... Uçak tuvaletinde sifonu çektiğinde hava vanasının büyük bir gürültüyle kapandığı vakit mesela.

Parlak ışıklar da üzerinde aynı etkiyi yaratıyor. Kış karanlığında bir otoyolda araba sürerken birden uzunlarını yakmış gelen bir arabayla karşılaştığında bir an için korkudan eli kolu bağlanıyor. Odanın patlamadan hemen önce beyaza döndüğü o son saniyeyi hatırlıyor. Rutubetli karanlıkta serin zeminin üzerinde uyandığı an nerede olduğunu anlamaya çalışıp gözlerini kısıp ışığa baktığını.

Konuşmaları sırasında Benjamin ilk defa Pierre kendisine bakarken gözlerini kaçırmıyor. "Gerçekten anlamadığım bir şey var," diyor Benjamin. "Beni orada nasıl bırakabildiniz?"

Pierre kola bardağını masaya koyup parmak uçlarını peçeteye bastırıyor. Gülümseyerek başını sallıyor. "Böyle mi düşünüyorsun?" diyor. "Seni bırakmadım ki ben."

"Uyandığımda yoktun, başka türlü nasıl yorumlamalıymışım?"

"Yani hala ne olduğunu bilmiyorsun, öyle mi? Evet, söylediğim gibi bırakıp bir yere gitmedim. Hemen yanına koşup seni kavradım ama sana dokunduğum an beni de elektrik çarptı."

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Bu doğru olamaz," diyor Benjamin.

"Bayılmıştın, hiçbir şeyin farkında değildin. Çarpıldığında cereyan yüklü bir tele dönüştün. Sana dokunduğumda ben de elektrik şokuna maruz kaldım, anında bayılmışım. Uyandığımda Nils'in ormana doğru uzaklaştığını gördüm. Seni kendine getirmeye çalıştım ancak olmadı. Nils'in yardım çağıracağını zannettim. Ben de onun peşinden yola koyuldum. Tam yazlık eve ulaştığımda ona yetiştim. Gidip hamağa uzandı. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Ee," diye soruyor Benjamin. "Sen ne yaptın?"

"Ona geri dönmeliyiz diye bağırdım ama reddetti. Panikleyerek annemle babamı aramaya başladım ama hiçbir yerde yoklardı. Ben de tek başıma geri koştum."

"Hayır, bu doğru değil. Trafo binasında uyandığımda yalnızdım. Kayboldum. Oradan oraya koşup durdum. Seni bulmaya çalıştım. Sonunda kafam allak bullak oldu. Ne seni bulabildim ne de evin yolunu."

Benjamin yumruğunu alnına dayıyor. "Hatırlamıyor musun?" diye soruyor Pierre. "Molly ile eve döndüğünde ben orada değildim. Ormanda seni arıyordum çünkü."

Benjamin gözlerini kapatıyor. Yaz dönümü arifesi. Molly'yi eve taşıyor. Köpek cansız bir halde taş basamakların önündeki çimenlikte yatıyor. Anne onu kaldırıp kucağına alıyor ve sonra çimenlerin üzerine yığılıyor. Ona sarılıp feryat ediyor. Nils... İşte orada. Göle inen yokuşta uzaktan sessizce olanları izliyor.

Anne bakışlarını Benjamin'e çeviriyor. En küçük ayrıntıları bile hatırlıyor Benjamin. Annesinin dudakları arasında asılı kalan bir miktar salyayı, açık bornozunun arkasından görünen beyaz memelerini. "Sen ne yaptın?" Öfke ve umutsuzluk arasında gidip gelerek Benjamin'e defalarca bağırıyor: "Sen ne yaptın?"

Peki ama Pierre nerede? Onu görmeye çalışıyor ancak hiçbir yerde bulamıyor. "Orada değildin," diyor Benjamin.

"Evet, ormanda koşturup duruyordum. Sonunda pes edip bir kayanın üzerine oturdum. Sonra annemin bağırışlarını duydum. Hiç böyle bağırdığını hatırlamıyorum. 'Sen ne yaptın?' diye bağırıyordu. 'Ne yaptın?' Çığlıkların geldiği tarafa doğru yürüdüm. Eve geldiğimde her şey altüst olmuştu. Tam bir..." Başını sallıyor. "Tam bir kabustu."

"Evet," diyor Benjamin masaya bakarak. "Sonra ne yaptın?"

"Tam hatırlamıyorum. Elimi yüzümü yıkamak istediğimi hatırlıyorum ama. Annemle babamın olan biteni anlamalarını istemedim. Ellerimde ve kollarımda yanıklar vardı. Haftalarca süren yanık izlerimi hatırlamıyor musun?"

"Hayır."

"Banyoya gittim, ellerimi yıkarken derim resmen pul pul döküldü. Orada öylece durup fayansın üzerindeki küçük deri parçacıklarına baktım. Annemin dışarıdan gelen çığlıklarını duyuyordum. Kulaklarımda çınlıyordu. Sanki bir savaştaydım."

"Bunu bilmiyordum," diyor Benjamin. "Beni kurtarmaya çalıştığını, beni aradığını bilmiyordum."

Pierre omuz silkiyor. "Bunu neden hiç söylemedin?" diye soruyor Benjamin.

Pierre, "Bildiğini sanıyordum," diyor. "Ayrıca annemle babam kendini iyi hissetmediğini ve bu olanlar hakkında seninle konuşmamamız gerektiğini söyledi."

Hafızasındaki görüntüler onu tekrar ele geçiriyor. Kucağında Molly ile sendeleyerek ormandan geçip yazlık eve geliyor. Hemen karşıda durgun göl uzanıyor. Annesinin taş basamaklarda olduğunu görüyor. Yarı açık ağzını, boş boş bakan gözlerini... Olan biteni fark etmeden hemen önce.

Ve şimdi de küçük kardeşi beliriyor. Onu ormandayken hayal ediyor. Kaybolmuş ve pes etmiş. Ama sonra çamların arasından annesinin çığlıklarını duyuyor. İşte orada küçük oğlan, iki yanından sarkan yanmış kollarıyla hızla ilerliyor. 7 yaşında. Hızla koşuyor, annesinin feryatları onu eve ulaştırıyor.

Benjamin ve Pierre kalkıp ceketlerini giyiyor. Pierre, Nils'in hamburgerini arabaya götürüyor. Masadan kalkarlarken Benjamin orada Pierre'den arta kalan patates yığınını görüyor. Üst üste düzgün

bir piramit biçiminde istiflediği patates artıkları, kendinden nefretin küçük bir tezahürü gibi.

Arabaya biniyorlar. Nils'in getirdiği donmuş hazır yiyeceklerin buzu çözüldüğünden arabanın içi belli belirsiz kıymalı börek kokuyor. Otoyola çıkıyorlar. Kasaba yoluna geldiklerinde yol daralıyor ve Aalborg burada sona eriyor. Yol giderek kötüleşiyor. Yamalı asfaltlar, beklenmedik tümsekler başlıyor. Hendek boyunca ölü hayvanlar, yola yapışmış kanlı postlar ve etler beliriyor. Gümüş renkli römorklarında kereste taşıyan birkaç traktör dışında karşı yönden hiç araba geçmiyor. Radyo kanallarının art arda bağlantıları kesiliyor. İsveç'in diğer tarafındalar. Ormanın derinliklerine doğru ilerliyorlar. Giderek daha az konuşuyor ve sonunda köy yoluna döndüklerinde tamamen sessizleşiyorlar. Yine o solucan deliğinden geçiyorlar.

15. bölüm Mezuniyet Partisi

Baba meydana bakan pencerede durmuş aşağıyı izliyordu. Saatini kontrol etti. Mutfak masasının sandalyelerinden birine geçip oturdu. Bakışlarını kucağına doğru indirdi. Giyinip süslenmişti. Taba rengi makosen ayakkabıları kaval kemikleriyle bütünleşmişti. Takım elbisesinin pantolonu, ütü çizgileri bozulmasın diye her zaman olduğu gibi yine son anına kadar mutfakta asılı bekliyordu.

Bir kutlamaya daha saatler varken evde iç çamaşırlarıyla dolaşması hem Nils'i hem de anneyi sık sık öfkelendiren bir durumdu. Başında yıpranmış ve biçimsiz görünen, kendi öğrenciliğinden kalma bir kep vardı. Kafasının üzerinde sararmış kumaştan bir bez parçası gibi duruyordu. "Kahretsin," diye fısıldadı pencereye dönerken. Aşağıdaki sokağı görebilmek için yüzünü cama dayamak zorunda kaldı.

Benjamin meydandan bakıldığında babasının diğer taraftan nasıl görüneceğini düşündü. Elleri camın üzerinde, yanağı büzüşmüş, fal taşı gibi açılmış araştırmacı gözlerle mekanı tarayan bir adam. Esaretinin yeni farkına varmış, hayvanat bahçesindeki bir hayvan gibi.

Baba, "Bu gerçekten inanılmaz," diye mırıldandı. "Kendi mezuniyet partisine insan nasıl geç kalabilir?"

Aile o sabah öğrenciler binadan çıkarken yeni mezun Nils'i karşılamak için okul bahçesinde bir araya gelmişti. Baba, Pierre ve Benjamin'in de katılmaları için okulu asmalarına izin verdi. Bu önemli bir şeydi. Nils'in 3 yaşındayken bir lazımlığa oturduğu ve gülümseyerek kameraya baktığı fotoğraf baskılı bir posteri Pierre'in taşıması gerekti.

Fotoğraf, annesinin anlatmaktan hep zevk aldığı bir aile anısını hatırlattı Benjamin'e. Bir keresinde Nils tuvaletini yaptıktan sonra Benjamin gidip onun lazımlığını boşaltmış ve anne Benjamin'i banyoda elinde Nils'e ait bir miktar kakayla yakalamıştı. Anne sonrasında, sanki bir tavuk kebap gibi onu yandan nasıl kemirdiğini uzun ve sessiz bir kahkaha eşliğinde anlatıp durdu. Benjamin bu hikaye her anlatıldığında odayı terk etti.

Okul bahçesine yağmur düşmeye başlayınca aile büyük bir şemsiyenin altına toplandı. Sonra coşkulu bir adam –müdür olabilir– eline bir megafon alarak ondan geriye saymaya başladı. Ardından kapılar açıldı ve öğrenciler küçük asfalt bahçeye akın etti. Hepsi şaşkınlık içinde koşuşup ailesini aradı. Nils hariç herkes... Benjamin onu anında fark etti. Gülümseyerek lazımlığın üzerinde çekilen fotoğrafına doğru sakin ve kararlı adımlarla yürüyordu.

"Bravo!" diye bağırdı anne. O yaklaşırken belli belirsiz yumruğunu kaldırdı. Babayla birlikte Nils'i kucakladılar. Boynundaki mavi sarı bantta çiçek dalları, oyuncak ayılar ve minik şampanya şişeleri asılıydı. Başkalarının sevgisiyle boynu ağırlaşmıştı. Bütün ilişkilerine dair kanıtlar göğsünün üzerinde asılıydı; Benjamin'in evde, apartman dairelerinde şöyle bir gözüne ilişen arkadaşlıklar.

Nils öğleden sonraları eve geldiğinde, yanında genellikle sınıf arkadaşları olurdu. Bazı günler dört ya da beş oğlan kapıdan yuvarlanarak içeri girer, koridor boyunca gürültü patırtı ederlerdi. Nils onları çabucak odasına alır ve hemen kapısını kapatırdı. Ama

Benjamin yanından geçerlerken durup onları dikkatle incelerdi: Yüzlerinden sivilceler fışkıran, sessiz ve uzun bacaklı bu devasa insanları.

Nils içinde notlarının yazılı olduğu kahverengi bir zarf taşıyordu. Baba zarfı yırtıp hızla sonuçlara baktığında, okul bahçesinde hayalleri yerle bir eden sessiz bir atom bombası patladı. Sonra belgeyi anneye uzattı, onun omzunun üzerinden bir kez daha okudu. Sanki az çok beklediği bir sonuçmuş gibi başını sallıyordu. Kağıdı katlayıp iç cebine soktu. Ama Benjamin onların gözlerindeki hayal kırıklığını görmüştü.

Nils çabucak onlara veda etti. Çünkü mezunlar için yapılan geçit törenine katılacak, arkadaşlarıyla bir kamyonun arkasında şehri dolaşacaktı. Mümkün olan en kısa sürede eve geleceğine söz verdi. Ardından hafif bir kargaşa oldu. Bir arkadaşıyla karşılaştı, sarıldılar ve boyunlarındaki şampanya şişeleri takırdadı. Kollarını birbirlerinin omzuna dolayıp, huş ağacı dallarıyla süslenmiş, yanlarından sprey boyayla sert mesajlar yazılı çarşaflar sarkan boş kamyonların önündeki uzun kuyruğa doğru ilerlediler.

Oğlu kalabalığın içinde gözden kaybolurken baba seslendi: "Evde bekliyoruz seni." Anne bir sigara yaktı ve eve doğru yürümeye koyuldular. Hepsi şemsiyenin altına dizilmişti. Banliyö tren raylarının altındaki tünelden ana caddeye ilerlediler. Havada taşıdıkları posterleriyle aile, meydandan geçen küçük bir gösteri topluluğu gibiydi. İki saat olmuştu ve baba o zamandan beri bir türlü dönmeyen oğlunu görebilme umuduyla pencereye gidip geliyordu.

Büfeye geçip yemekleri kontrol etti. Bazı tabaklara birkaç dilim mortadella ve tuzlanmış turp konmuştu. Üstlerinde ise havyarlı dört baharatlı yumurta vardı. Ve tamamen ayrı bir tabakta da Finlandiya Emmental peyniri duruyordu. Bu Nils'in en sevdiği şeydi. Partinin gözbebeğiydi yani. Peynirden bir dilim kesip üzerine de kalın bir tabaka tereyağı sürerdi. Sonra rulo yapar, akşamları televizyon karşısında tek lokmada yerdi.

Pierre ve Benjamin, yağlı peynirin üzerindeki tereyağına bakmaya dayanamazdı. O yemeye başladığında öğürüyormuş gibi yapıp oturma odasını terk ederlerdi. Nils orada, karanlıkta, televizyonun o soğuk mavi ışığında oturur, peynirleri bitirinceye kadar dilimler dururdu.

Anne kanepede kıvrılmış sigara içiyordu. Kül tablası kucağındaydı. Böylece masaya eğilmek zorunda kalmıyordu. Bir dergi okuyordu. Baba çatal bıçakları dizmeye uğraşırken yere bir çatal düşürdü. Anne başını kaldırdı.

"Şampanyayı buzdolabına koy. Şimdiye ısınmıştır o," dedi, sonra yine dergisine döndü.

Öğrencilerle dolu kamyonlardan biri yavaşça meydanın aşağısından geçerken aniden bir müzik sesi geldi. Baba koşup pencereye yaklaştı. Kamyonun giderek görüş alanından çıkmasına sinirlenip "Kahretsin," diye söylendi ve pozisyonunu kamyonun geçtiği yere göre değiştirdi. Benjamin, katlarında duran asansörün sesini, kapıların açıldığını ve kapıya yaklaşan anahtarlığın şıngırdamasını duydu.

"İşte geliyor," dedi Benjamin.

"Hayır, hayır," dedi baba dışarı bakarak. "Bu onun kamyoneti değil."

Kapı açıldı.

"Merhaba," diye seslendi Nils.

Baba kapıya koştu. "Hoş geldin," diye seslendi ve etrafına bakındı. "Benjamin," diye fısıldadı. Gelip kardeşini karşılamasını işaret etti. Sonra arkasına dönüp hemen odanın kapısında duran oğluna, "Pierre!" diye bağırdı.

"Kusura bakmayın," dedi Nils. "Kamyon şehrin içini turladı, inemedim."

"Sorun değil," dedi baba. Şampanya şişesinde parmaklarını gezdirip bir gül gibi folyosunu sıyırdı. Mantarı, yüzünü buruşturarak büküp tavana fırlaması ihtimaline karşı kendisinden uzak tuttu. "Roze şampanya!" diye seslendi.

Beşi oturma odasının ortasında toplandı. Baba, üçü için şampanya kadehlerini doldururken hep beraber onu izlediler. Gözlüğünü çıkarıp onunla hafifçe kadehin kenarına vurdu. Boğazını temizledi.

"Muhteşem mezunumuza," dedi kadehini kaldırarak. "Seninle gurur duyuyoruz."

Anne, baba ve Nils kadehlerini tokuşturup içkilerini yudumladılar. Anne Benjamin'e dönerek, "Sıcakmış," dedi. "Bize biraz buz çıkarır mısın?"

Pierre kendisi için bir tabak aldı, baharatlı yumurtalardan koyacaktı ki baba öfkelenerek, "Ama lütfen," dedi. "Tanrı aşkına izin ver de ilk Nils alsın."

"Sorun değil," dedi Nils. Dostane ses tonu alışılmadık ve yapaydı. "Önce o alabilir."

On beş dakika sonra Nils evden tekrar ayrılmak için hazırlanmaya başladı. Bazı arkadaşlarıyla buluşup akşamki mezuniyet partilerine katılacaktı. Koridorda durup ayakkabılarının üzerine eğildi. Baba da mutfağın girişindeydi. "Nils!" diye seslendi. Emmental peynirini salladı. "Bak ne kaçırıyorsun."

"Of," dedi Nils. "Harika görünüyor."

"Gece sen eve gelince de yiyebiliriz. Ne de olsa bu senin son gecen."

"Anlaştık."

Kapı çarparak kapandı ve Nils gitti. Baba bir süre orada durup kapıya baktı. Öğrenci kepini başından çıkarıp koridordaki masanın üzerine

koydu, odasına geçti. Böylece Nils'in eve tekrar gelmesi için yeni bir bekleme süreci başladı. Artık her saat önemliydi. Çünkü yarın dokuz aylığına Orta Amerika yolculuğuna çıkacaktı. Benjamin, mezuniyetinden hemen sonra bu kadar hızla yolculuğunu planlamasını anne ve babaya yönelik tehlikeli bir kışkırtma, evde gereğinden fazla bir gün bile geçirmek istemediğini göstermenin bir yolu olarak algıladı. Oysa her şeye biraz ara vermesi gerektiğini, zihnini boşaltmak ve dünyayı görmek istediğini söylediğinde ona inanmış gibiydiler.

Benjamin yatak odalarına giden koridorda yürüyüp temkinli bir şekilde Nils'in odasının kapısını açtı. Çantaları çoktan toplanmış, üç bavul üst üste konmuştu. Tıpkı kitaplığı gibi, CD rafı da boştu. Duvarlarda kalan tek şey bir zamanlar Nils'in film afişlerini tutan yapışkan macundan kalma simetrik yağ lekeleriydi. Teknik olarak her şey hazırdı yani. Nils ilkbaharda eve döneceğini söylemişti. Ancak Benjamin, bir odayı böyle boşaltıp bırakmış birinin geri dönmemek üzere gittiğini biliyordu.

Kendi odasına yürüdü. Öğleden sonraydı ama hava sanki akşam gibiydi. Anne kanepede kıvrılmış sigara içiyordu. Kül tablası kucağındaydı. Bir dergi okuyordu. Baba odasında rahat bir koltukta kitap okuyordu. Benjamin yatağına uzanıp bir süre gözlerini kapadı ve uykuya daldı. Uyandığında hava kararmıştı. Saatli radyo 22:12'yi gösteriyordu. Pencere açık olduğundan oda soğuktu. Kalkmayı düşündü ama bir türlü kendini toparlayamıyordu. Evdeki sesleri dinledi. Oturma odasında televizyon açıktı ama odadaki konuşmaları duyamıyordu. Nils eve gelmiş miydi? Aniden annesinin tiz sesini duydu:

"Şunu yapmayı artık kesecek misin?"

Muhtemelen Pierre buz küplerini çiğniyordu. Anne bundan nefret ederdi. Pierre de bunu bilir ama kendine hakim olamazdı. Benjamin, parkenin üzerinden ayak sesleri duydu. Pierre oturma odasından kendi odasına geçti. Sonra odadan tekrar çıktı. Benjamin onun

adımlarını duyuyordu. Aniden odasının kapısında durdu. Hemen içeri girdi. Parmaklarının arasında bir sigara tutuyordu. Benjamin'in odasından çıkılan küçük balkona çıktı. Pierre uzun zamandır gizlice sigara içiyordu ve günden güne daha cüretkarlaşıyordu. Anne bazen onun sigara içtiğinden şüpheleniyormuş gibi ani kontroller yaparak parmaklarını kokluyordu ama Pierre yakalanmamak için her sigaradan sonra eline sirke damlatıyordu. Çantasında hep bir sirke şişesi olurdu. Akşamları eve gelmeden asansörde elini yüzünü onunla ovuyordu. Merdivenlere, kıyafetlerine o keskin koku sinerdi. Anne onu yakalamayı başaramadı ama bir keresinde bir şey yapmak için odasına girdiğinde kafası karışmış bir halde etrafın yemek koktuğunu söyledi.

Benjamin, Pierre'in balkonda sigarayı maharetle tutuşunu, kibritin rüzgarda sönmemesi için elini çanak gibi açışını, ceketinin fermuarını çekerken sanki hiç önemli bir şey değilmiş gibi yanan sigaranın dudaklarının arasından sarkmasını ve kollarını korkuluklara dayayıp dumanı içine çekip burnundan üfleyişini seyretti.

Daha çok yaşlı bir adam gibi hareket ediyordu. Bakışları sanki aniden hayatı hakkında kederle düşünmeye başlamış gibi donuklaşıyor veya yüksek binalara bakıp yeni bir nefes çektikten sonra yüzü asılıyordu. Benjamin artık Pierre'in bir çocuk ya da bir genç gibi göründüğünü düşünmüyordu. Ancak uzun bir hayat sürmüş birinin deneyimleyebileceği türden şeylerin yükünü taşıyordu sanki. Gittikçe içine kapanıyor ve birlikte yaşadıkları şeyler hakkında nadiren konuşmak istiyordu.

Değişmişti.

Benjamin, anne ve babanın kötü bir kavga edip dairelerinde birbirlerine bağırdıkları bir anı hatırladı. Kavga kızışmış ve fiziksel şiddete dönüşmüştü. Koridor boyunca hızlı adımlar atılıyor, kapılar pat küt kapanıyordu. Anne, babanın öfkesinden kurtulmaya çalışıyordu. Kapıyı sertçe açıp elini aralıktan geçirerek saldırıya geçen babasının yüzünde beliren o vahşi sırıtışı anımsadı Benjamin. Sonra

Pierre'i bir gardıroba sokup kapısını kapatmıştı. Dışarıda kavganın şiddetlenerek devam ettiğini, bedenlerinden çıkan sesleri, bağırışları, o an zihninde akla gelmeyecek türden her tür görüntüyü doğuran bütün sesleri hatırlıyordu. Yere oturup birbirlerine sarılmışlardı. Pierre ağlıyordu. Benjamin, Pierre'in kulaklarını kapatıp fısıldadı:

"Duymamaya çalış."

Bir aradaydılar.

Hala olabileceklere dair anlık öngörülerde bulunduğu zamanlar oluyordu. Sabahın erken saatlerinde mutfakta pijamalarıyla yan yana durup sütlerine çikolata şurubu sıkarlarken Pierre şurubu yere döktüğünde Benjamin babasını taklit ederek korku içinde fısıldardı:

"Sakarsın."

Pierre de o an annesinin sorunları çözme yöntemini taklit ederdi:

"Ben yatıyorum."

Sonra kıkır kıkır güler, uyku sonrası saçları dağılmış bir halde orada yine sessizce durup çikolatalı sütlerini karıştırmaya devam ederlerdi. Bir aradaydılar. Ama sonra okula gittiklerinde Pierre bambaşka bir insan olurdu. Her zaman bir olan iki oğlan, selam bile vermeden birbirlerinin yanından geçebilirlerdi.

Benjamin bir ders arasında koridora çıktığında öğrenci dolaplarının oradan itiş kakış sesleri duymuş ve oraya gittiğinde Pierre'in yaşça daha küçük bir öğrenciyi duvara itekleyip eğilerek alnını alnına dayadığını görmüştü. Yanlarından geçerken bunu hafızasına kısaca kaydetti. O tarafa bakmak istemedi. Ama sonrasında kardeşinin pimi çekilmiş bir bomba halinde dolandığını gösteren bu sahneyi hep içinde taşıdı. Onu asla unutamadı.

Bu ruh halini eğlence merkezindeki oğlanlarda, meydanda dolaşan ve bazen metroya binip bütün bir vagonu felç eden çetelerde görmüştü.

Onların içinde Benjamin'in anlamadığı ve parçası olmadığı başka bir tür erkeklik vardı. Artık bunun kendi ailesinde de olduğunu anlamaya başlamıştı yavaş yavaş.

Pierre'in giderek artan mantıksız davranışlarında kendini gösteriyordu. Çantası ahşap sınıfında yaptığı ninja yıldızlarıyla takırdayordu. Benjamin onu öğleden sonraları spor salonunun arkasında sigara içip arkadaşlarıyla duvara yıldız fırlatırken gördü.

Bir gün de annesine sormadan tamamen kendi isteğiyle saçlarını sararttı. Bir şeyler ters gitmiş olmalıydı çünkü saçları civciv sarısına döndü ve ertesi gün tekrar boyadı. Bu defa da o kadar koyu oldu ki saçlar neredeyse masmaviydi. Nihayetinde sadece bir saç rengi olsa da insanların onu algılama şeklini etkiledi.

Okul bahçesinde uzaktan bile seçilebilen o akıl almaz koyu mavi saçlar, sanki her an pusuya düşecekmiş gibi bakan ihtiyatlı bakışlar, koridorlardan yükselen gürültüler, çantasındaki ninja yıldızlarının takırtıları ve küçük öğrencilerin dolap kapaklarına iteklenme sesleri.

Teneffüslerde gizlice Pierre'i izlemeye başladı ve ancak o zaman kardeşini uzaktan izlerken kendini gördü. Kış ortasıydı, hava donma noktasının altındaydı ve daha saat 14:00'teki teneffüste etraf kararmıştı. Öğreniciler buzlu asfaltta dört köşe oynuyordu. Ağızlarından buharlar yükseliyor, çocukların atmaya çalıştıkları tenis topu karla kaplı eldivenlerine yapışıyordu.

Benjamin oyunun kenarında duran Pierre'i gördü. Onun incecik montuna baktı, şapkası yoktu. Soğuktan morarmış ellerini kotunun ceplerine sokmuştu. O an Benjamin'in üzerine ani bir öfke geldi. Anne ve baba neden ona kalın bir palto giydirmemişti? Neden bir şapkası ya da eldiveni yoktu? Ne var ki sınıfa dönerken kendisinin de soğuktan donduğunu ve montunun kardeşininkinden daha dayanaksız olduğunu fark etti.

Yavaş yavaş tüm ipuçlarını bir araya getiriyordu artık. Etrafına bakarak kendini tanımayı öğreniyordu. Evdeki pislik, babanın gidip

terlikleriyle üzerine bastığı tuvaletin etrafındaki idrar damlaları, açık pencereden gelen esintiyle hafifçe dönüveren yatakların altındaki toz yumakları. Nihayet değiştirildiğinde artık sararmaya yüz tutmuş çocukların yatağındaki çarşaflar. Lavaboda biriken bulaşıkların muslukta durulanmasıyla, tabakların arasında saklandıkları yerden endişeyle uçuşan meyve sinekleri, limandaki gelgit izleri gibi küvette oluşmuş kir halkaları, koridordaki ayakkabı rafının yanında üst üste yığılan çöp torbaları.

Benjamin yalnızca evin değil, içindeki insanların da kirli olduğunu anlamaya başladı. Kendini başkalarıyla karşılaştırarak yapboz parçalarını bir araya getiriyordu. Ders sırasında ince uçlu kalemle tırnaklarının arasındaki kirleri temizliyordu. Hem zamanın geçmesini sağlayan bir şeydi hem de tırnaklarının hemen temizlenmesi hoşuna gidiyordu. Metalin nazikçe tırnağının altında kaymasıyla koyu çizgiler iz bırakmadan birer birer kayboluyordu. Kirleri ise küçük bir yığın halinde masanın üzerinde topluyordu. Sınıf arkadaşlarının tırnaklarına baktığında hiçbir kire rastlamıyordu oysa. Onların tırnaklarıyla ilgilenen, temiz olduğundan emin olup tırnaklarını kesen birileri vardı.

Sık sık üzerine eğilip duran, nefesi kahve kokan ve giydiği örgü kazaklarından elma esanslı deterjan kokusu yayılan resim öğretmeni, bir keresinde dersten sonra sınıfta kalmasını istedi ve Benjamin'in masanın yanına çömelip bazen derslerde ona yardım ederken ter kokusu aldığını söyledi. Aslında karışmak istememişti ancak gençlerin nasıl olduğunu biliyordu. Birbirlerine karşı her fırsatı değerlendirirlerdi ve bir gün vücut kokusu yüzünden onunla dalga geçebilirlerdi. Benjamin resim öğretmenini dikkatle dinledi.

"Aslında unutmaman gereken sadece iki şey var," dedi öğretmen. "Çoraplarınla iç çamaşırını her gün değiştir ve her sabah duş al."

O akşam Benjamin bir nevi hijyen kontrolü yaptı. Kimse bakmıyorken elini tişörtünün içine sokup koltuk altına götürerek parmaklarını kokladı. İlk kez kendi teninin kokusunu alıyordu. Her şeyi aniden açıkça fark etti.

Pierre balkonda sigarasıyla son bir hareket yapıp baş ve orta parmağıyla onu uzağa doğru fırlattı. İzmarit ateş böceği gibi parmaklarının üzerinden uçtu. Pierre içeri girip balkon kapısını ardından sessizce kapattı. Odada birkaç adım atıp çekip gitti. O çıktıktan sonra bile Benjamin'in odası sirke kokmaya devam etti.

Benjamin yataktaydı yine. Otoparktaki lambalar titreşir halde canlanıp birer birer aydınlanmaya başladı. Panjurların arasından parlayarak duvarda ince ışık mızrakları oluşturdular. Pencere pervazındaki küçük bir lamba ise tavanda noktacıklar şeklinde görünen hafif bir parıltı yayıyordu. Bir zamanlar televizyondaki bir doğa programında gördüğü, yemyeşil bir denizde ışıldayan denizanasına benziyordu.

Banyo akşamının seslerini dinledi. Aşağıda iki köpek histerik bir şekilde birbirine havlıyordu. Birkaç genç metroyu kaçırmamak için koşarak meydandan geçtiler. Güldüklerini duydu ve sonra birkaç kilometre ötedeki büyük otoyoldan, belli belirsiz olsa da daha kuvvetli olan uzaktaki gürleme sesleri geldi kulağına.

Kalkmalıydı artık. Bütün bir öğleden sonra ve akşam geçip gitmişti. Yorgundu, uyumak istiyordu. Ama bu kadar çok uyuyan biriyle ilgili bir sorun olmalıydı. Yataktan doğrulup yavaşça kalktı, üşüyordu. Bir kazak almak için dolaba gitti. Kapının diğer tarafında babasının yatmaya hazırlandığını duydu. Yatak hazırlıklarını baba hep koridorda yapardı. Olabilecek hiçbir şeyi kaçırmamak için dişlerini orada fırçalardı. Sonra büyük banyonun yanındaki küçük lavaboya gitti. Ancak tuvalet ziyaretinin yüksek sesler çıkardığını fark etmiş olacak ki, başka biri kapıyı açık bırakmış gibi onu sertçe, öfkeyle kapattı. Lavaboya birkaç kez tükürüp musluğu açtı. Artık tamamdı. Koridordan ağır ayak sesleri duyuldu. Benjamin kapı aralığından onun pijamalarıyla geçtiğini gördü. Durup yere baktı.

"İyi geceler," diye seslendi eve doğru.

"İyi geceler," diye yanıtladı anne oturma odasından.

Baba bir süre oyandı. Sanki onun sesinde bir şeyler bulmaya çalışıyor gibiydi. Annenin bir süre daha kendisiyle kalmak istediğini, bir sandviç yiyip bir şeyler içebileceklerini gösteren bir şey... Ama cevap kısa ve kesindi. Baba, umduğu gibi olmayacağını anlamış olmalıydı. Benjamin onun yatak odasına girdiğini duydu. Birkaç yıldır ayrı odalarda yatıyorlardı. Anne bunun, babanın horlamasıyla ilgili olduğunu iddia ediyordu. Benjamin karanlıkta yatıp o tanıdık ve yinelenen sesleri takip ederek annesinin hemen televizyonun sesini kıstığını duydu. Lambaları ardı ardına söndürdüğünü fark etti. Böylece oturma odası kararmıştı.

Anne, baba yatağa gittiğinde hep böyle yapardı. Çünkü onun uyumayacağını, yarım saat sonra kalkıp yatak odasının kapısını açarak şehvetle bakınıp beraberlik arayışında olacağını biliyordu. Ve nihayet televizyon da kapandı. Göz açıp kapayıncaya kadar, oturma odası karanlığa büründüğünden, babanın odaya girme şansı kalmadı. Sadece koridorda birkaç adım atıp yatağına döndü. Anne bir süre karanlıkta oturup bekledikten sonra televizyonu yeniden açtı.

Benjamin uyanmış yataktaydı. Nils'i beklemeyi unutup tekrar yatmış ve uykuya dalmış olmalıydı. Saatli radyoya bakmak için eğildi. Saat 00:12'ydi. Asansörün sesini duydu. Şaftından yukarı çekilerek karanlıkta tırmanan o yalnız, küçük demirden küpü hayal etti. Geceleri yatağında uzanıp onun binanın içinde gidip gelmesini dinlerdi. Tüm seslerini biliyordu: Kilitleme mekanizmasının kapıyı kilitlemesinin ardından asansörün hareket etmeye başlamasıyla çıkan tıkırtıyı, birinin yanlışlıkla alarmı çalmasıyla zilin aptalca ötmeye başlamasını ve bir kata gelip sonunda durduğunda yankılanan o küçük gümbürtüyü. Eve gelenin Nils olduğunu biliyordu ve onun asansörden gelen tanıdık seslerini, kendine has tınısını, asansörle apartman kapısı arasındaki sessiz adımlarını ve hep asansörden inmeden başlayan anahtar şıngırtısını son kez duyacağının farkına vardı.

Asansörden çıkmadan, akıllılığının tipik bir belirtisi olarak hazır olmak isterdi. Kapının önünde durup anahtar arayarak zaman kaybetmek

ona göre değildi. Kapı açılıp kapandı. Benjamin aralıktan sızan sarı ışığın altında kardeşini görebiliyordu. Dışarıdaki dünya üzerinde parlıyordu. Işıl ışıldı. Gri haziran akşamında, kamyonun arkasında şehri turlamaktan, ılık bira eşliğinde soğuk açık hava partilerinden, çalı arkasında sevişmekten, ekolu tren platformlarıyla banliyölere dağılan kalabalık kırmızı otobüslerden geliyordu.

Bir zamanlar bu evde yaşamış bir efsane, artık ulaşılmaz ve çoktan gitmiş biri olarak kendi ışığıyla oracıkta duruyordu. Anne onu karşılamaya geldi ve birlikte mutfağa geçtiler. Benjamin konuşmalarının sadece belli belirsiz bir kısmını duyabiliyordu. Buzdolabının açılıp kapandığını duydu. Biri Emmental peynirini mi çıkarmıştı? Ve mutfak masasına otururlarken çekilen sandalyelerin gıcırtısı çalındı kulağına.

Üç duvar öteden boğuk mırıltıları geliyordu. Konuşulan sözcükleri duymak zordu ama tonlarını, yumuşak ünlüleri ve hoş karşılanan sessizlikleri kaçırmak imkansızdı. Benjamin sakinleşti, üzüldü, kalbinin hızla attığını hissetti. Fırsat geçmeden yataktan çıkması ve mutfağa koşup Nils'e yalvarması gerektiğini biliyordu:

"Kal."

Ona başka bir seçeneğinin olmadığını, kalması gerektiğini, yoksa gerçekten ne olacağını bilmediğini söylemeliydi. Nils'in gidişinin bir şeylerin kesin olarak bozulacağı anlamına geldiğinin farkındaydı. Çünkü aile üyelerinden biri ortadan kaybolursa aileyi nasıl onarabilirdi? Nils'in yolculuğunun kendisi için de tehlikeli olacağını biliyordu. Nils'in gitmesi, birinin gerçeklikten kaybolması anlamına geliyordu. Benjamin'i yerinde tutan omzundaki bir elin yok olması... Benjamin'e bu ailenin var olduğuna ve kendisinin de onun içinde yer aldığına dair güven veren bir kişi eksilecekti.

Yemek masasının üzerinden bakışını yakalayıp onu sessizce onaylayacak biri:

"Evet."

"Sen" diye bir şey var ve yine evet, bu söz konusu şey gerçekten yaşandı.

Yatmaya devam etti. Sırtını şilteye bastırdı. Yere çok uzak olduğunu düşündü. Üçüncü kat. 10 metre. Belki de 12.

Eğer bina çöker de betonun tam ortasından aşağı düşerse böyle bir düşüşten sağ çıkamazdı. Tavana baktı, tutunacak bir şey aradı. El yordamıyla çarşafı ve yastığı yokladı. Yoksa tavana doğru yuvarlanırdı, hem de saatte 100 kilometre hızla. Suyun yüzeyine, parlak denizanasına doğru serbest bir düşüş gerçekleştirirdi.

Kalkması, yerinden fırlaması gerekiyordu. Ama o an, hiçbir koşulda kesintiye uğramaması gereken bir konuşmanın ortasında bunu nasıl yapabilirdi? Bu onun göreviydi; işleri düzeltmek. Böylece aile, tıpkı anne ve Nils'in orada yaptığı gibi birbiriyle konuşacak, birbirini sevecek ve her şey yoluna gelecekti. Duvarlardan uğultular halinde dostça sözler geliyordu. Onu yatağa perçinleyen sevgi dolu, iyimser mırıltılar... Nils'in bir şey söylediğini ve annesinin güldüğünü duydu ve ardından başka bir ses: Açılan bir kapı. Baba uyanmıştı.

Bir süre onunla muhabbet edecek kimse olup olmadığını yoklamak için evin içini turladı. Anne onun uyandığını henüz fark etmemişti çünkü gecenin içinden hala hiçbir öfke dalgası, hiçbir tiz ses çalınmıyordu kulağına. Mutfaktaki sohbet uyum içinde, sakin ve samimiydi. Algılayamadığı sesler duydu. Parkelerin gıcırdadığını işitti ve kapı aralığından Nils'in siluetini gördü. Kapıya doğru bavullarını çekiyordu. Benjamin hiçbir şey anlamadı. Yarına kadar gitmemesi gerekiyordu ama.

Kahvaltılarını birlikte yapıp vedalaşmayacaklar mıydı? Ne oluyordu? Saate baktı. 07:20. Kalkmak zorundaydı. Baba artık pijamalı değildi, üstünü giyinmiş, koridordan geçiyordu.

"Her şeyin tamam mı?" dediğini duydu babanın.

"Evet," dedi Nils.

Valizlerle verilen mücadelenin ardından kapı açıldı. Benjamin bağırmak istedi ama ağzından tek kelime çıkmadı.

"Hoşça kal oğlum," dedi baba. "Kendine dikkat et ve fırsat buldukça ara."

Kapı kapandı.

16. Bölüm 8:00

Gökyüzü deliniyor ve arabanın üzerine deli gibi yağmur yağıyor. Yağmurdan sonra çok geçmeden rüzgar başlıyor. Benjamin; ansızın çöken karanlıkta, otellerin ön cephesindeki direklere asılı flamalarda ve kaldırımda yürürken fırtınaya yakalanan bir yayada görüyor rüzgarı.

Bir şehri uçurabilecek türden. Bir insan ismiyle anılması gereken bir kasırga sanki. Ve geldiği gibi de geçiyor.

Kardeşler arabadan iniyor. Sağanaktan sonra hava açılıyor. Mezarlığı geçiyorlar. Mezar taşlarına çamur sıçramış, hendek kenarlarından su akıyor hala.

Yol dar. Ölüler, üzerinden yürüdükleri çakıllı patikanın iki yanında, yola yakın yatıyor.

Benjamin ve Nils yan yana yürüyor. Pierre de çok gerilerinde değil. Yüksek sesle ölenlerin isimlerini okuyor. Bazen kardeşlerine mezarlardaki ayrıntıları söylüyor, taşlara oyulmuş şiirleri okuyor. Özellikle genç yaşta ölenler dikkatini çekiyor.

"12 yaşındaymış," diye bağırıyor. Gözlerini mezar taşlarına dikmiş yürüyor. Sonra bir an duruyor. Benjamin arkalarından bağırdığını duyuyor:

"Kahretsin ya, şuna bak! Yedi yaşında bir çocuk."

Alçak bir duvarın arkasında gri beton bir duvar yükseliyor: Krematoryum. Benjamin uzun zaman önce bir okul gezisinde buna benzer bir yeri ziyaret etmişti. İçeride hayat boyu unutamayacağı şeylere rastladı. Yakılmadan önce tabutların saklandığı, soğutma odalarıyla dondurucular vardı. Ölüler sıra sıra dizilmiş, yok olmayı bekliyordu.

Endüstriyel bir işleyiş hakimdi. Küçük yük kaldırma araçlarıyla tabutlar ileri geri taşınıyordu. Personel cesetleri taşırken bir meyve deposunda çalışıyorlarmış gibiydi. Jargonları, alay ve bağırışları gırla gidiyordu.

Fırının sarı ışığı çocukların üzerine düşüyordu. Oda sıcaktı. Sıraya dizilerek sınıfça bir tabutun nasıl ateşe sürüldüğünü izlediler. Küçük bir cam bölmeden odun, kumaş ve bedenin bir bütün halinde eriyip yok olmasıyla yükselen ateşi seyrettiler.

Krematoryum operatörü, okulda yemek servisi yapılırken kullanılan tavalara benzer paslanmaz çelik bir kap aldı eline. Ceset kalıntılarını çıkarmak için kullandığı uzun bir kürek vardı. Fırının hemen yanındaysa görevlinin, ateşin yok edemediği şeyleri koyduğu bir sepet duruyordu: Amalgam dolgular, tabutun çivileri. Çocukların sepete bakmalarına izin verildi. Görevli onu bir torba şeker gibi sallayarak uzattı.

Benjamin sepetin dibinde duran vidaları, protezleri, insülin pompalarıyla kalp pili kalıntılarını gördü. Küllerle kaplı başka bir takım ıvır zıvır daha vardı. Adam çocukları artık isterseniz başka tarafa bakabilirsiniz diye uyardı ve öğrencilerden bazıları kafalarını hemen duvara çevirdi.

Ancak Benjamin operatörün iskeletten geriye kalanları bir kaba tırmalamasını dikkatle izledi. Bazı kemikler o derece bozulmamış bir haldeydi ki resmen şekilleri belli oluyordu. Adam en büyük parçaları ayırmak için kürek kullandı. Daha sonra kap öğütücüye girdi ve ince bir toz halinde vazoya dökülmesiyle Benjamin bunun, hep düşündüğü

gibi kül tanecikleri olmadığını fark etti. Resmen öğütülmüş kemiklerdi.

Kardeşler krematoryumun kapısından içeri giriyorlar. Küçük antresi, sahipsiz duran bankosuyla bir resepsiyon gibi. Pierre elektronik bir kapı ziline basıyor ve zil çok uzaklarda bir yerde çalıyor. Benjamin etrafa bakınıyor. İş hayatıyla özel hayatın ortasında bir yerde duruyor sanki. Hem ofis hem de dinlenme odası. Açık almanaklar, bankoda arkası çiğnenmiş kurşun kalemler ve duvarda asılı duran bir hokey takımına ait fotoğraf.

Krematoryumun iç kısımlarından bir adam çıkıyor. Ölümün, burada, her biri siyahlar giymiş, boylu poslu insanların kahve servisi yaptığı o cenaze evlerinden farklı olarak ele alındığı hemen başından kendini belli ediyor. Artık sadece aşağı kısımlarında azıcık maviliği kalmış bir pantolonla, anahtarlarını şıngırdatarak bir adam geliyor.

"Annemizin vazosu için buradayız," diyor Nils. Laptop çantasından bir klasör çıkararak içindeki kağıtları bankonun üzerine yayıyor ve birini, hemen bilgisayarına oturup yazmaya koyulan adama uzatıyor. Konuşmadan bir süre bekliyorlar.

"Evet, doğru," diyor adam. "İşte burada. Fakat annenizin bu öğleden sonra defnedilmesi gerekmiyor mu?"

"Hayır. Bir değişiklik oldu," diyor Nils. "Cenazeyi iptal etmek için bu sabah erken saatlerde aramıştım."

"Tuhaf," diyor adam. "Burada bununla ilgili hiçbir şey yok."

"Ama onay mesajı aldım."

Adam bilgisayarına bir şeyler yazıyor. Ardından eğilip bilgileri kontrol etmeye çalışıyor. Yandaki odada bir radyo açık. Daha uzaktan da hangardaki silah sesleri gibi yankılanan bir gürültü geliyor ve onu daha yoğun sesler takip ediyor. Benjamin, tabutun fırının kapısından geçmeyecek kadar büyük olduğunun anlaşılması gibi akla hayale

gelmeyecek türden bir problemle karşı karşıya olduklarını hayal ediyor.

"Aradığınızda kiminle konuştunuz?" diye soruyor adam. "Ben değildim."

"Hatırlamıyorum ama kısa süre önceydi."

"Öyle mi? Cidden hiç anlam veremedim bu duruma."

Nils kağıtları tekrar karıştırıyor. Yeni belgeler çıkarıp onları yan yana bankonun üzerinde bırakıyor.

"İşte, ilçe yönetim kuruluna annemizi bizzat gömeceğimizi ve küllerin olduğu vazoyu almak istediğimizi yazdığımız bir tebligat. Doldurup bu sabah onlara e-postayla gönderdim."

Bankonun arkasındaki adam belgelere dokunmadan sadece eğilip okuyor.

"Bu bir tebligat değil," diyor. "Başvuru belgesi sadece. İl yönetim kuruluna onaylatmanız gerekiyor."

"Neyi?"

"Gelip vazoyu öyle istediğiniz gibi alamıyorsunuz. Bireysel bir kül serpme iznine başvurmanız gerekiyor. Külleri nereye serpmek istediğinizi söyleyip, karaysa kara, denizse deniz haritası ekliyorsunuz. Ardından yönetim kurulu başvurunuzu değerlendiriyor ve genellikle bir hafta sonra kararlarını bildirmek için sizinle iletişime geçiyor."

"Maalesef bir haftalık zamanımız yok. Bugün olması gerekiyor."

"Kurul tarafından onaylandığını bilmeden size vazoyu verememem."

"Sadece şu kağıtlara bakamaz mısınız? İşin resmi olduğunu görebilirsiniz. Zamanımız kısıtlı, sorun bu."

"Buralarda bir söz vardır," diyor adam belgeleri toplayıp üst üste koyarak. "Her şeyin bir zamanı ve bir sırası var. Böyle şeylerde acele edemezsiniz."

Nils birden bir kahkaha patlatıyor. Kağıtları düzenli bir şekilde klasörüne geri koyup kapatıyor.

"O zaman size şöyle anlatayım. Bugün annem defnedilecekti, evet. Ancak bir nakliye şirketi gelip her şeyi götürmeden oradan almak istediğimiz değerli bir şey olup olmadığını görmek için dün akşam ben ve kardeşlerim onun evine gittik. Ve masasının üst çekmecesinde 'Öldüğümde' diye başlayan bir mektup bulduk."

Nils klasörü tekrar açıp bir zarf çıkarıyor ve zarfı adama uzatıyor.

"Hepsini okumak zorunda değilsiniz. Bakın, şurası."

Son paragrafı işaret ediyor.

"Tam işte orada. Annemiz buraya gömülmek istemediğini sade ve basit bir şekilde ifade etmiş. Yani bu da benim son iki haftadır planlayıp uğraştığım cenazeyi istemediği anlamına geliyor. Bu öğleden sonra onun buraya gömülmesine kimse benden daha mutlu olamazdı, inanın. Fakat biz sadece annemin son isteğini yerine getirmeye çalışıyoruz. Bu nedenle bugünkü defin işlemini durdurmamız gerekiyor ve de vazoyu almamız."

Adam o mektubu okurken sessizce dudakları oynuyor.

"Vay canına," diyor adam. "Bunun planlarınızı nasıl altüst ettiğini görebiliyorum."

"Evet," diyor Nils. "Uzun bir gece oldu."

"Tahmin edebiliyorum," diyor adam. Mektubu Nils'e geri uzatıyor. "Ama kusura bakmayın. Size vazoyu verememem. Yasalara aykırı."

Ellerini bankonun üzerine koyuyor. Kıvrılmış gömleğinden, çizgileri teninin üzerinde artık silikleşmiş duran eski dövmeleri ortaya çıkıyor.

"Bu ölüye olan saygıyla alakalı," diyor adam.

Oda sessizleşiyor. Nils önündeki klasöre bakıyor. Pierre öne çıkıyor ve bankonun yanında adamın tam önünde duruyor. Benjamin, Pierre'in boynu omuzlarına çökmüş duruşunda ve sesinin, sanki boğuluyormuş gibi gırtlağının çok gerilerinden gelişinden birazdan olacakları doğrudan görebiliyor.

"En azından bir dakikalığına vazoya bakabilir miyiz?"

"Tabii," diyor adam. "Neden olmasın?"

"Nerede?"

"Vazo odasında, bekleyin biraz."

Adam bilgisayarında arama yapıyor. Aklında kalması için kendi kendine birkaç sayı mırıldanarak uzaklaşıyor. Benjamin arka odalardan bir anahtar sesi duyuyor. Adam bir süre sonra geri dönüyor. Vazo yeşil bakırdan, pürüzsüz ve yuvarlak. Kapağında meşale şeklinde küçük bir kulpu var. Adam vazoyu bankonun üzerine koyuyor ve sonra her şey çok hızlı gelişiyor.

Pierre vazoyu kaptığı gibi Benjamin'e veriyor. Bankoya doğru hızlanıp onun üzerinden atlıyor. Adamı yere yatırıp üstüne çıkıyor.

"Seni küçük fare," diyor.

Adam yüzünü buruşturarak kıvranıyor, kurtulmaya çalışıyor. Ama Pierre onu sıkıca tutup kolunu adamın boynuna bastırıyor.

"Kahretsin Pierre," diyor Nils.

Kardeşine bakıyor. Kısa bir bakış... Kafasını hemen toparlayıp klasörünü alıyor ve kapıya dönüp "Deliler evi," diyor kendi kendine ve

oradan çıkıyor.

Benjamin ise yere çivilenmiş halde kalıyor. Nils'in odadan çıktığını görüyor ama peşinden gidemiyor. Pierre'in krematoryumdaki adama saldırdığını görüyor ama müdahale edemiyor. Sadece durup gözünün önünde olup biteni seyrediyor. Pierre'in öfkesine bakıyor. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyor. Pierre'in gücünün sınırını hissedemiyor. Onun o an neler yapabileceğini kestiremiyor. Pierre adamın sırtına dizini dayayıp eğilerek kulağına fısıldıyor:

"Annemiz öldü."

"Bırak beni!" diye bağırıyor adam.

"Kapa çeneni!" diyor Pierre sinirle. "Annemiz daha yeni öldü ve sen onun külleri üzerinde hakkımız olmadığını mı söylüyorsun?"

Pierre eklemlerinden birini burkacak şekilde onu tutmuş olmalı ki adam, yüzü yere yapışmış, kımıldamadan yatıyor. Bir süre sonra pes ederek tamamen hareketsizleşiyor. Benjamin onun hızlı hızlı soluduğunu duyuyor.

"Birazdan seni bırakacağım," diyor Pierre. "Ancak olduğun yerde kalacaksın, anlıyor musun? Bir milimetre bile kımıldamayacaksın, yoksa tekrar canını yakarım." Pierre yavaş yavaş elini gevşetiyor. Ayağa kalkıyor. Adam yerde kalmaya devam ediyor. "Seni fare," diyor Pierre. Bankonun üzerinden geri atlıyor. "Hadi Benjamin."

Pierre vazoyu Benjamin'den alıyor ve kardeşler mezar taşlarını geçerek çakıllı yoldan aceleyle ayrılıyor. Benjamin; cilasının üzeri yağmur damlalarıyla kaplı, daracık yola beceriksizce park edilmiş, sağ lastikleri kaldırımda, sol lastikleri ise kutsal topraklarda duran arabaya bakıyor. Pierre bagajı açıp vazoyu içine yerleştiriyor. Benjamin, arka koltukta oturan Nils'in yanından geçerken onun beton rengi gökyüzüne nasıl baktığını fark ediyor. Arabaya binip uzaklaşıyorlar.

"Babamın mezarını ne yapacağız?"

"Şu an bunun için zamanımız yok, peşimizden gelebilirler."

"Ama arabayla yanından geçebilirim."

Benjamin kontrol panelinin üzerine koyduğu lale buketini alıp parmaklarını sert dallarında gezdiriyor. Anne ve baba laleleri severdi çünkü baharın habercisiydi. Hatırlayabildiği kadar, mart ve mayıs ayları arasında her cuma baba, anneye işten geldiğinde mutfak masasının üzerinde onu bekleyen bir buket lale alıp bırakırdı. Mezarlıktaki en uzun huş ağacının altı babanın yeri. Hep bu şekilde planlanmıştı. Burası onun olacaktı. Kardeşler yavaşça ağacın yanından geçip babalarının mezar taşına bakıyorlar. Yaşamını özetleyen birkaç sembolle sağlam bir kütle.

"Deliği görüyor musunuz?"

Babanın mezarının yanında, yerde silindir şeklinde bir delik duruyor. Tam bir vazonun sığabileceği büyüklükte. Bekçi işini yapmış. Annenin o öğleden sonra oraya gömülmesi için gereken her şey hazır. Bir sis bulutu ormandan içeri yavaşça süzülüyor. Cüsseli huş ağacı yapraklarını mezarlığın etrafındaki toprağa doğru uzatıyor.

Benjamin bir ömür öncesinden kalma bir şey hatırlıyor. Anne ve babanın yatak odasında duvar kenarında üst üste yığılı kutular duruyordu. Yeni mi taşınmışlardı acaba? Kutulardan bir şeyler alıp kahkahalar ve çekişmeler eşliğinde hemen örtüsüz yatağa fırlıyorlardı çünkü ikisi de yatağın aynı tarafını istiyordu: Sağda yatmayı. Bağrışıyorlar, şakalaşıp güreşiyorlar ve yuvarlanıyorlardı. Sonra birbirlerini öptüler. Nils utanıp hemen ortadan kayboldu. Ancak Benjamin kaldı. Hiçbir şeyi kaçırmak istemedi. Benjamin başını kaldırıp babanın mezar taşına baktığında, annenin burada kalsaydı sağ tarafı alacağını görüyor. İkisi yan yana olacaktı. Ancak annenin mektubu her şeyi değiştirdi. Birkaç saat içinde bekçi yeni bilgilerle geri dönüp annenin ihanetini tamama erdirip babanın yalnızlığını sonsuz kılarak açtığı deliği dolduracak.

Mezarlıktan çıkıyorlar ve çok geçmeden yoldalar. Kardeşler, içinde annelerinin öğütülmüş kemikleri olan bakır kabı taşıyan bir araba... Banliyölerden, kırmızı ışığın yoğun olduğu çevre belediyelerden geçerek otoyola çıkıyorlar. Avrupa otoyolundaki devasa elektrik direklerine bakıyorlar. Siyah kabloları dışarıdaki sıcak yaz göğüne doğru yavaşça alçalıp sonra tekrar yukarı kıvrılıyor ve yol boyunca her yüz metrede bir sıralanmış devasa çelik yapıların tepelerine bağlandıklarında en yüksek noktalarına ulaşıyorlar. Ardından tekrar alçalıp aşağıdaki çayırlara reverans yapıyorlar.

17. Bölüm Kaçaklar

O gün bir kayak gezisi vaadiyle başladı. Benjamin'in yirminci yaş gününden iki hafta sonra, mart ayında bir pazar günüydü. Mutfakta oturmuş, babasının kendisine kahvaltı hazırlamasını izliyordu. Baba, geçmişteki kahvaltıların lekelerini acımasızca sergileyen solgun bir bornoz giymiş, saçı başı dağınık hâldeydi. Göğsünden bir kordonun ucunda asılı duran gözlüğü sarkıyordu. Yumurtalardan birini kaynayan suya sert bir şekilde koymasıyla yumurta çatlayınca kendi kendine, "Kahretsin!" diye mırıldandı. Tam demlik ıslık çalmaya başlamışken kızarmış ekmek de pat diye atınca bir an yapacakları arasında kaldı. Fakat sonra işleri sırayla halledip elinde bir tepsiyle Benjamin'in odasındaki dar balkona çıktı. Benjamin de hemen peşinden gitti. Temiz ve soğuk bir hava vardı. Güneş, ara sıra esen hafif rüzgârın kesilmesiyle kendini öyle hissettiriyordu. Dışarısı oturmak için fazla serindi. Fakat baba bunu umursamadı. Zaten hep baharı kaçırmak istemediğini söyler dururdu.

"Yüzün güneşe dönük otur. Çok güzel, baksana."

"Yok, ben istemiyorum."

"Emin misin?"

Diğer aile üyeleri uyurken orada oturup sabahın anlam kazanıp çizgilerinin netleşmeye başlamasını seyrettiğini hatırlıyordu. Baba,

katran ve zehir kokan çayını içiyordu. Soğukta buğulanan çayını. Karla kaplı otoparka baktı. Hemen arkadaysa göl ve onu çevreleyen orman uzanıyordu. Babasının bir an gözlerini kapatıp başını balkonun duvarına yasladığını anımsıyordu. Sonra yumurtaları soyduğunu ve ne vakit yeni bir yumurta soysa çıkan buharın duvar boyunca hareketini takip edip rüzgârın yönünü görebildiğini.

"Bugün bir şeyler yapalım mı? Sadece sen ve ben, ne dersin?"

"Olur, ne gibi?"

"Bilmiyorum. Kros kayağı yapmaya gidelim mi?"

"Kros kayağı mı? Kayağımız var mı?"

"Evet, tabii, hâlâ duruyor olmalılar. Sanırım kilerde bir yerdedir."

Sanki kulağa farklı bir hayatmış gibi geldi ama o ve babası, Benjamin küçükken kayak yapmaya giderlerdi. Karanlık ormanların arasında uzanan bembeyaz patikalara doğru yol alırlardı. Babanın çok etkilenerek bir süre durup kendine oradan bakmak zorunda hissettiği vadi manzaralı geniş alanların üzerinde uzanan patikalara. Çavdar ekmeğinden, kenarları kesilmiş, streç filme sarılı ikişer havyarlı sandviçi beslenme kutularından çıkarır, donmuş parmaklarla portakallarını da soyduktan sonra yollarına devam ederlerdi. Güneşin batmasıyla karın üstü elmas gibi ışıldardı ve ışıltı, tepelerden hızla aşağıdaki sessiz, ölü ormana doğru ilerlerdi. Fakat kayak pistlerinin üzerinde pençe ve toynak izleri olurdu. Sanki ormanın kimseler görmeden yaşadığı gizli bir hayatı vardı. Yanakları al al olmuş hâlde eve dönerler ve hemen kanepeye uzanırlardı. Baba, Benjamin'in ayaklarını ısıtmak için köfte yapıyormuşçasına avuçlarının içini alıp yuvarlardı.

"Yeniden kros kayağı yapmak harika olur."

"Olmaz mı?"

"Sadece sen ve ben."

"Evet, sen ve ben."

Benjamin, babasının kayaklarını kilerde bulmuştu. Fakat kendisininkiler kayıptı. Zaten ona artık küçük gelmezler miydi? Böylece Benjamin'e yeni bir çift bot ve kayak takımı almaya karar verdiler. Otoparkı geçip karların üzerinden alışveriş merkezine giden çakıllı yoldan yürüdüler. Evsizlerin yaz aylarında habire birbirine dalaştığı Kuruçeşme'nin tam orada, baba aniden elini başına götürdü. Öne doğru tek tökezleyip sonunda başladığı noktaya geri gelene kadar bir daire çizdi. Sallanıp duruyordu. Benjamin, onu hemen yakaladı.

"Ne oluyor?"

"Hiçbir şey."

"Birdenbire başıma büyük bir ağrı girdi."

Baba bir an için durdu ve alnı kırışmış hâlde kara doğru bakakaldı. Sonra düşürdüğü şapkasını almak için eğildiği sırada yere yığıldı. Benjamin hemen üzerine atılıp onu yana çevirdi ve hızlı baş hareketlerini kontrol etmeye çalıştı.

"Ne olduğunu bilmiyorum."

"Kafamın içinde bir şey patlamış gibi."

İşte böyle oldu ve baba o sabah felç geçirdi. Sonra ambulans görevlileri geldi. Onların kayıtsızlığı Benjamin'i rahatlatmıştı. Ne de olsa ölmekte olan birinin üzerinde bu kadar yavaş hareket edilmezdi. Araçlarından inip babayı kontrol ettiler ve arka kapıları gelişigüzel açıp içeriden parlak metalik bir sedye çıkardılar. Babayı üzerine yatırdıktan sonra karnından bir kemerle bağladılar. Şaşkın hâlde çevresinde olup biteni seyrediyordu. Sağlık görevlilerinden biri

dikkatlice elini kolunun üzerine koydu ve sonunda dikkatini çekmeyi başardı. Baba doğrudan adamın gözlerinin içine baktı.

"Felç geçirmişsiniz."

"Ne diyorsun?"

Kimsenin ambulansa binmesine izin verilmedi. Benjamin yanlarında durup onu araca yüklemelerini izledi. O an gözleri buluştu. Baba, Benjamin'in elini tutup bayrak gibi salladı.

"Sözde kayak yapacaktık."

Kapı kapandı ve ambulans meydandaki meraklıların yanından yavaşça hareket etti. Haberi almalarının ardından Pierre, Benjamin ve anne, hastanenin yoğun bakım ünitesinde toplanıp babanın hasta yatağının etrafına dizildiler. Doktorun açıklamasıyla durum da netleşmiş oldu. Her şey yolundaydı. Baba hafif bir beyin kanaması geçirmişti. Yapılan taramada beyin fonksiyonlarının hiçbirinin zarar görmediği anlaşılmıştı. Fakat oksijen seviyesi hâlâ düşüktü ve doktor bundan ötürü biraz endişeliydi. Baba birkaç gün hastanede takip edilecek, her şey yolunda giderse yakında tekrar evine dönebilecekti.

Nils şehir dışında yaşadığı için hastaneye bir saat gecikmeli geldi. Yanında peruk takmış bir kadın vardı. Benjamin onun kim olduğunu biliyordu. Yaklaşık altı ay önce Nils onu bir pazar günü anne babasının evine bir akşam yemeğine getirdiğinde tanışmışlardı.

"Peruğu merak ediyor olabilirsiniz," demişti kadın yemeğe başlamalarına sadece birkaç dakika kala.

Evet, ediyorlardı. Peruğun saçları sarıydı, hatta neredeyse beyaza yakındı. Kahküller o kadar göze çarpıyordu ki gerçek saç olmadıkları su götürmezdi. Kadın, amacının tam da bu olduğunu söyledi onlara. Saçlarını kaybetmesine neden olan bir hastalığı vardı. Çoğu insanın kel olmaktan utanacağı bir dünyada o tam tersi olmaya karar vermişti. Bir gram utanç bile hissetmediğini söyledi. Peruk ve saç

dökülmesini kimliğinin bir parçası hâline getirmişti. Hızlı hızlı konuşuyor, sözünün kesilmesine izin vermiyordu. Benjamin, annesinin çok geçmeden ona olan sabrını yitireceğinden korktu. Konuşurken Nils'in masanın üzerinde duran kollarını okşadı. Uzun tırnaklarıyla nazikçe kaşıdı. Nils su sürahisini doldurmaya mutfağa giderken Benjamin arkadan onun yürüyüşünü seyretti. Dimdik duruyordu.

Benjamin'in onda daha önce hissetmediği bir güven duygusuyla doluydu.

Yemeğin sonuna doğru kadın aniden peruğunu çıkarıp masanın üzerine, hemen yanına koydu. Bunun hakkında herhangi bir açıklamada bulunmayınca evdekiler de yorum yapmadı. Ama masaya rahatsız edici, buz gibi bir sessizlik çöktü. Tabaklara değen çatal bıçaklardan takır tukur sesler geliyordu. Bütün bakışlar çaktırmadan onun kel kafasına yönelmişti.

Kafatası masanın üzerindeki mumlarla parlıyordu. Peruklu kadın, artık peruksuz, ailenin en kutsal odasında, tüm mahzenlerin arkasında, sınırsızlığın ete kemiğe bürünmüş hâliyle orada oturuyordu. Belki ortalığı karıştırmak ya da bir izlenim bırakmak istemişti ve bir süreliğine bunu başarmıştı, olabilir. Ama evden gider gitmez her şey kısa süre sonra yine eskisi gibi oldu. Tıpkı şurup karıştırırken karıştırmayı bıraktığında olduğu gibi.

Peruklu kadın Nils’le hastaneye el ele geldi. Ailenin her üyesine tek tek sarıldı. Benjamin’in Nils’le aylardır ilk görüşüydü. Belki de kadın sayesinde yeniden bir araya gelmeleri, Benjamin’in tahmin ettiğinden daha kolay oldu. Baba sarsılmış görünüyordu. Yatağının yanında duran tekerlekli sandalyeye dikmişti bakışlarını. Yazları yazlık evde yenilen akşam yemeklerinden sonra daha fazlasını yeme derdiyle başkalarının tabaklarını sıyırırken olduğu gibi aynı tarayıcı bakış. Çocuklarına gözünü çevirdi sonra.

"Ambulans korkutucuydu."

"Tahmin edebiliyorum," dedi Benjamin.

Pierre ona bir bardak meyve suyu verdi. Baba tavana bakarak düşünceli bir hâlde pipetini emmeye başladı.

"Ama ambulans görevlileri iyiydi," dedi baba.

"Ne konuştunuz?" diye sordu Pierre.

"Bana bir sürü soru sordular ve nasıl hissettiğimi görmek için aptalca bir ton şey yaptırdılar."

"Ne tür şeyler?"

"Gülümseyip gülümseyemediğimi sordular ve tabii ki de yapabildim. Sonra elimi uzatarak beş saniye o şekilde kalmamı istediler. Dilim dönüyor mu diye kontrol etmek için basit bir cümleyi tekrar etmemi söylediler."

"Cümle neydi?" diye sordu Benjamin.

Baba ona cevap verdi ama Benjamin ne dediğini anlayamadı. Üç oğlu arasında kısa bir bakışma oldu. Bir süre sonra yorularak dinlenmek istedi. O uyuduktan sonra diğerleri hastaneden ayrıldı. Anne ertesi gün geleceğini söyledi. Ancak Benjamin orada kaldı. Uyuyan babasına göz kulak oldu. Gün ilerledi ve hava erken kararardı. Odaya karanlık çöktü. Kapının altındaki koridora açılan ışıklı şerit, ne zaman biri geçse siyah gölgeler hâlinde dalgalanıyordu. Baba bir süre uyuyup uyandı. Yatakta oturmayı başarıp çilek suyu istedi. Gece ilerlemişti. Orada birlikte oturuyorlardı. Dışarıda sakin bir yağmur yağıyordu.

Belki de bu son konuşma daha iyi değerlendirilebilirdi. Elbette Benjamin'in aklında önceden kalma, keşke bunu söyleseydim ya da sorsaydım dediği şeyler vardı. Ayıklamak için yardıma ihtiyaç duyduğu hatıralar, uzun zaman önce babasının söylediği ya da yaptığı ama hâlâ idrak edemediği şeyler. Fakat geçmiş hakkında

konuşmadılar. Bunu hiçbir zaman yapmamışlardı. O anda da yapmadılar. Çünkü ikisi de bunun nasıl olacağını bilmiyordu. Gerekli de değildi belki. Hatta bu sessizlik birlikte sahip olabilecekleri en güzel şey olabilirdi.

Çünkü sadece Benjamin ve baba vardı. Anne orada değildi. Özgür ve nettiler. Onun güç alanının dışındaydılar. Kaçmayı başaran ve kaçtıktan sonra kendine gelmeye başlayan mahkûmlar gibiydiler. Sessizliğin tadını birlikte çıkaran iki mahkûm. Pek konuşmadılar ama belki de o gün odada etraflarına dikkatle bakınırken ve bazen göz göze gelip birbirlerine gülümsediklerinde mutluydular.

"Bütün bunlar çok saçma," dedi baba.

"Nedir saçma olan?"

Ellerini kaldırıp odayı işaret etti.

"Bu."

"Evet, öyle," dedi Benjamin.

"İkimiz için de," dedi baba, yaşlı gözlerle Benjamin'e baktı.

Baba yorgun olduğunu söyleyerek yana döndü. Uyuduktan bir saat sonra ikinci inme geldi. Hızlı solumaları ve kaşlarının arasında beliren kırışıklık dışında dışarıdan anlaşılabilir başka bir belirti yoktu. Makineler biplemeye başladı ve oda aniden hareketlendi. Benjamin tüm bu hummalı kargaşa sırasında duvara yaslanıp öylece durdu.

Ardından bir doktor onu koridora çıkarıp babasının artık bu seferkine dayanamayacağını söyledi. Benjamin diğer aile fertlerini aradı. Birer birer hastaneye döndüler. Son gelen Pierre oldu. İçeri girip babasının yaşaması için kimsenin mücadele vermediğini görünce şaşırdı.

"Burada doktor yok mu?" diye sordu. "Hayır," dedi anne. "Yapabilecekleri bir şey yok."

Bütün bu kargaşada biri yatağı öyle bir eğmişti ki baba yukarı doğru yatıyordu. Başı resmen yatağın ucuna değiyordu.

"Neden böyle yatıyor?"

"Bu şey," dedi anne.

Daha fazla bir şey söylemedi. Sanki durumu açıklar gibi eliyle bir hareket yaptı. Nils ve peruklu kadın odanın arka tarafında, gölgelerin arasında duvara yaslanmış duruyorlardı. Kadının peruğu zayıf bir ışık kaynağı gibiydi. Eteğinin içine sokuşturduğu ince bir bluz giymişti. Kumaşın içinden meme uçları görünüyordu. Babanın nabzını ölçüyor gibi görünen makinenin yanındaki sandalyede bir hemşire bekliyordu. Benjamin yatağın kenarına, babanın hemen yanına oturdu. Elini başına koydu. Değişmiş görünüyordu. Aniden zayıflamış, yanakları çökmüştü sanki. Kaşlarını kötü bir rüya görüyormuş gibi çatmıştı. Benjamin nazikçe omzunu sallayıp fısıldadı.

"Baba, buradayım."

Kalbinin atışını duymak için başını babasının göğsüne yasladı. Gözlerini kapattı. Yazlık evi, göle inen dar patikayı gördü. Baba kayıkhanenin yanında durmuş, dört levreğin karman çorman ettiği ağları çözüyordu. Benjamin ağ ilmeklerinden birini kavrayıp babası levreği ağdan çıkarırken kovayı kaldırmış, ona yardım ediyordu. Huş ağaçlarının arasından güneş parlıyor ve babanın beyaz tişörtü üzerinde benekli bir desen oluşturuyordu. Baba tamamen görevine odaklanmıştı. Aniden başını kaldırdığında varlığını unutmuş gibi Benjamin'in orada olduğunu fark etti. Birbirlerine gülümsediler.

"Bana yardım etmen çok güzel," dedi baba.

Sadece o ve baba vardı. Bir de huş ağaçlarını hışırdatan rüzgâr. Sıcak bir öğleden sonra gölün hemen yanındaydılar. Havluları kıyıda yan yanaydı. Suya dalıp çıkmışlar, güneşin altında sırtüstü uzanıyorlardı. Baba, elini Benjamin'in omzuna koyup koyamayacağını sordu. Benjamin nedenini merak etti ve baba, hâlâ burada olduğunu bilmek

güven veriyor, dedi. Böylece baba elini onunkinin üstüne koydu ve yavaşça bastırdı. Gözlerini kapattı. Endişe duymuyordu artık. Saunaya giderlerken kıyı boyunca babasının arkasından yürüyordu. Baba; Pierre ve Nils'e seslendi.

"Bizimle saunaya gelmek ister misiniz?"

Ama kimse ilgilenmedi. Küçücük bir kıvılcım. Benjamin'in göğsünde alev alan küçücük bir nokta. Bir süre sadece o ve baba. Saunaya girdiler.

"Sen pencerenin yanındaki banka geç," dedi baba. "Gölü görmeni istiyorum. Ha, bir de ısıtıcıya su boşaltırken sesleri dikkatli dinle. Çünkü o zaman taşların fısıltısını duyabilirsin."

Baba parmağını havaya kaldırdı. Su buharlaştıkça tıslamalar ve cızırtılar yükseliyordu. Baba taşlara cesaret verici sözler fısıldadı.

"Birbirinize iyi bakın. Çok sıcak olursa dışarı çıkacağınıza söz verin."

Ardından göle bakan pencereye doğru ellerini uzatıp ikisini karşılaştırdılar.

"Ben senim," dedi baba.

Benjamin babasının göğsüne yatmış, kalp atışlarını duymaya çalışıyordu. Aklından geçen bütün düşüncelerin doğduğu tek yer yazlık evdi. Ve yıllar sonra ilk kez oraya geri dönme ihtiyacı hissetti. Kıyıya inmek, teknedeki suyu boşaltıp onu göle iteklemek ve babasının rüzgârda uçuşan saçlarını görmek istedi. Kalp monitörüne baktığında babanın nabzı otuz beş idi. Nabız otuz beşken hâlâ nasıl hayatta olunabildiğini anlamadı. Sayı önce otuz dörde, sonra otuz üçe düştü. Hemşire, kimse görmesin diye cihazı aileden uzaklaştırdı ve birkaç saniye sonra başını sallayarak, kısaca, kaybettik, dedi. Anne de süratle onayladı.

"Babanız öldü."

Benjamin başını kaldırdı. Pierre'i odanın ortasında dururken gördü. Babanın yanına gitmeyi düşünmüştü de son anda fikrini değiştirmişti sanki. Elleri kotunun cebinde, loş ışığın altında ağlarken gülümsüyormuş gibi görünüyordu. Nils yavaşça yaklaştı. Kız arkadaşı gelip yatağın diğer tarafına oturdu. Peruğunu çıkarıp yanına koydu ve babayı alnından öptü. O an duvarları keskin bir flaş aydınlattı. Nils küçük bir fotoğraf makinesiyle yatağın ayakucunda durmuş, art arda fotoğraf çekiyordu. Oda her flaşta aydınlanıyordu.

Benjamin babasına baktı. Babasının ona kayak sözü verdiği o sabah hissettiklerini hatırladı ve o an birden her şeye rağmen ona karşı neden bu kadar derin bir sevgi beslediğini anladı. Babasıyla yalnız kalma fırsatı. Onu yıllar boyu ayakta tutan, hayatın hep doğru tarafında kalmasını sağlayan işte o anlardı. Bir pencerenin açılıp hayatın sadece o ikisi için fırsatlar sunduğu anlar. Birlikte planlar yaptıkları, yapacakları her şeyi heyecanla fısıldadıkları, kaçışın yaklaştığı anlar. Yakında yine olacak. Yakında sadece biz olacağız. Ben ve babam.

18. Bölüm 6:00

Kent merkezini boş sokaklarıyla terk edip şehrin üzerindeki asfalt otoyola doğru ilerliyor. Beş şeritlik yolda tek başına. Altındaki, henüz tam alışamadığı kiralık bir araba. Flaşörleri ön cam silecekleriyle karıştırıyor. Ne vites koluna hâkim ne debriyaja. Kent merkezindeki yeşil ışıkta hızlanırken çıkan ses ona, babanın vitesi üçüncü vitese alacağı yerde birinci vitese almasıyla arabanın sıçrayarak çaresizlikle takırdamaya başladığı ve annenin "Artık yeter!" diye bağırdığı zamanı hatırlatıyor. Kısa bir süre sonra kırsala varıyor. Çayırlar, meralar, yeni doğan güneşte hafifçe parlayan elektrikli çitler, sabah ışığının altında uzanan uzun sazlıklarla dolu küçük göller, bir görünüp bir kaybolan parlak sarı bir kolza tarlası, çiftliklerden gelen inek gübresi kokuları ve traktörlerin özenle sürüp kare şeklinde çerçevelediği tahıl tarlalarıyla çevrili, beyaz süslemeli kırmızı evler. Navigasyonu seslendiren kadının talimatlarını izleyerek yaklaşık bir saat gidiyor.

Kadının, daha fazlasını da içerir gibi tedbirli bir karşı koyma da barındıran o kayıtsız sesi.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?"

Bir malikâneye giden iki yanı ağaçlı sonsuz bir yol gibi asfalt yollar ha bire daha küçük asfalt yollara çıkıyor. Araba hızlanıyor. Bir tepeyi aşıyor. Orada, yolun ortasında bir alageyik duruyor. Sanki orada onu bekliyormuş gibi. O kadar sert bir fren yapıyor ki lastiklerden acı bir çığlık yükseliyor. Araba, hayvanın sadece birkaç metre uzağında durabiliyor. Geyik korkmuyor. Toynaklarını yere süre süre ormana kaçmıyor. Hareketsizce durup sürücü koltuğuna bakıyor. Ani fren yapınca motor stop ediyor. Benjamin arabayı tekrar çalıştırıyor. Geyik sese tepki vermiyor. Benjamin hızlanırken bile hareket etmek için hiç çaba göstermiyor. Kocaman bir hayvan. İki metre boyunda, hatta belki de daha büyük. Benjamin alageyiklerin bu kadar büyük olabildiğine şaşırıyor. Hayvan orada ayaklarını açmış duruyor. Sessiz ve sakin. Sanki arkasındaki bir şeyi koruyormuş gibi geçişi bilerek engelliyor. Postu kırmızıya çalan kahverengi. Kafasındaki o koca boynuzları kış ağaçlarını andırıyor. Loş güneş ışığının ve ağaçların üzerinde uzanan koyu mavi gri karışımı bulutların altında gözleri ne de güzel görünüyor. Büyük bir hayvanla göz teması kurmanın onun için bir anlamı var. Benjamin bir kış akşamı babası ve kardeşleriyle arabada gittiklerini, kar fırtınasıyla asfaltın bembeyaz olduğunu, iki yanı ormanla çevrili yolu ve karla kaplı köknarlarla yan yana duran kabarık huş ağaçlarını hatırlıyor.

Aniden yolda karşılarına bir geyik yavrusu çıkmıştı. Kışın ortasında donakalmış bir portre gibiydi. Baba çok hızlı gidiyordu. Fren yapmaya fırsatı olmadı ve geyiğe çarptı. Geyik arabanın yanından uçup geride gözden kayboldu. Baba durdu ve hayvanın ne olduğunu görmek için karların arasına yöneldi. Çocuklar arabada bekleyerek babalarının karanlıkta kaybolmasını izlediler. Uyarı ışıklarının yanmasıyla ormanın rengi sarıya dönüyordu. Baba bir süre sonra geri geldi ancak hayvan ortalarda yoktu. Hep birlikte yol kenarında onu aramaya koyuldular ve sonunda buldular. Geyik yavrusu topallayarak ormanın birkaç

metre içine girmiş, oracıkta yatıyordu. Benjamin onun gözlerini hatırlıyor. Her şeyin geçtiğine dair kendine az da olsa rahatlatmış, ağlıyor gibiydi. Gözleri nemli ve parlaktı. Kalkmak için hiçbir girişimde bulunuyor, yolun kenarında duran o dörtlüye bakarak öylece yatıyordu. Onlar da aynı şekilde ona bakıyordu. Baba bagajı karıştırıp bir krikoyla geri geldi. Onunla ne yapacaktı? Çocuklara arkalarına dönüp bakmamalarını söyledi.

"Başınızı kaldırın. Yıldızları seyredin."

Söyleneni yaptılar. Kardeşlerin ağzından buhar çıkıyordu. Gökyüzü açıktı. Bir sonraki kasabaya uzun bir yol vardı. Görüş açılarını engelleyecek parlak ışıklar yoktu ve evren farklı yönlerden dikkatini çekmeye çalışıyormuş gibi yıldızlar aracılığıyla ona işaretler gönderiyor gibiydi. Sanki yukarıdaki her şey yeryüzüne giderek daha fazla yaklaşıyordu. Uzay yanağına bastırıyordu ve evren genişlerken Samanyolu'nun sesleri ta aşağılardan duyulabiliyordu. Bir kirişin gerilmesiyle tahtanın kendini hissettirmeye başladığında olduğu gibi uzun süreli bir gıcırtı ve o kendini sık sık kenarda kalmış gibi hisseden oğlan, o an kardeşleriyle kendini her şeyin merkezindeymiş gibi hissediyordu. Baba krikosuyla ormanda gözden kaybolurken onlar da yüzleri gıcırdayan gökyüzüne dönük arkasında kaldılar. Baba bir süre sonra yola fırlayıp bağırdı.

"Hadi çocuklar!"

Hızla arabaya gitti ve aleti bagaja attı. Benjamin başını çevirip geyiğin ölmek üzere yattığı yere baktı ama artık orada parlayan iki göz yoktu. Çocuklar arabaya geçip sessizce arkaya oturdular. Baba kanlı ellerini iki kez direksiyona vurdu ve eve gidene kadar bir çocuk gibi hıçkıra hıçkıra ağladı.

Benjamin arabadan iniyor, ormana ve ardından kendisine bakan alageyiğe yavaşça yaklaşıyor. Geyik, Benjamin'in kendine yaklaşmasına izin veriyor. Benjamin tereddüt içinde bir elini geyiğin ağzına götürüyor. Hayvan öylece durup Benjamin'in gözlerinin içine

bakıyor. Sakince nefes alıyor. Benjamin'in parmaklarının arasından sıcak bir hava dalgası yayılıyor. Soğuk yaz şafağı hayvanın ciğerleri sayesinde ılıyıveriyor. Buzlu suda neredeyse boğulup bilincini kaybettiğinde ellerinden akan sıcak suyla uyandığı anı hatırlıyor. Çok güzeldi. Daha fazlasını istemişti. Suyun onu ısıtmaya devam etmesini. Ancak sonra fark etti ki ciğerlerine giren suyu kusuyordu. Su o yüzden sıcaktı. Ciğerleri onu dışarı göndermeden ısıtmıştı. Geyik, Benjamin'in eline horuldayıp yoluna gidiyor. Önce yolda çekingen birkaç adım atıyor ama hendeğe ulaştığında ağaçların arasında kendinden emin zikzaklar çizmeye başlıyor. Bir süre sonra durup arkasına dönüyor, Benjamin'e bakıyor ve yeniden yola koyuluyor. Benjamin gözden kaybolana kadar onu izliyor. Arabaya dönüp tekrar yola koyuluyor. Dramı nefes nefese ve sessizce takip eden navigasyonu seslendiren kadın da kaldığı yerden nazik rehberliğine devam ediyor. Bir süre sonra sesi şiddetleniyor.

"Sağ, sonra sola, ardından tekrar sağ."

Ve çok geçmeden ağabeyinin evine ulaşıyor. Benjamin beyaz bir çitle çevrili eve bakıyor. İki kez kornaya basıyor. Kapıya en yakın pencerede bir hareketlenme göreceğini düşünüyor. Nils birkaç yıldır burada yaşıyor ama Benjamin ilk kez geliyor. Düşündüğünden daha küçük, önünde küçük bir bahçesi olan tek katlı bir tuğla ev. Bahçesinde yalnız bir elma ağacı var. Nils bir süre sonra omuzunda bir çanta ve bir gün önceden tanıdığı bir poşetle dışarı çıkıyor. Annenin dondurucusundan çıkan tek porsiyonluk donmuş kıymalı börek kutuları var içinde. Elinde de bir kâse taşıyor. Küçük brandanın basamaklarında durup keskin bir ıslık çalıyor. Kedinin duvar boyunca süzülerek gelmesi uzun sürmüyor. Nils diz çökerek kâseyi yere bırakıyor. Kedi kâsenin etrafında dolanıp önce onu bir kez kokluyor ve sonra uzaklaşıyor.

"Ne kadar şişmanlamış."

Benjamin kardeşlerin onu şehir dışındaki bir barınaktan aldığı zamanı hatırlıyor. Görür görmez âşık olmuşlardı kediye. Ne renk olduğunu

anlamaya çalıştıklarında barınak yöneticisi, cildi çatlayıp kızarmış, iltihaplanmış gibi duran teyze, kedinin rengine "çok sütlü kahve" dendiğini söylemişti ve bu tabir Benjamin'i güldürmüştü. Çünkü çok yerindeydi.

Nils arabaya doğru yürüyor. Eşyalarını bagaja, tıka basa yiyecek dolu poşeti ise arka koltuğa koyuyor ve ardından Benjamin'in yanındaki koltuğa geçip oturuyor.

"En azından bir sürü yiyeceğimiz var," diyor Nils.

Nils ruh hâlini ölçmek istercesine ona hızlı bir bakış atıyor. Benjamin gülümsüyor. Nils de gülerek elini saçlarının arasından geçiriyor.

"Bu kıymalı börekler de öyle bir şey ki insanın yedikçe yiyesi geliyor," diyor.

Benjamin eve bakıyor. Kedinin mama kâsesine yaklaştığını görüyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor Nils.

Benjamin, "Evet," diyor. "Yolda bir alageyik gördüm."

"Alageyik mi?"

"Evet, yolun ortasında duruyordu. Frene asılmak zorunda kaldım. Araba birkaç metre ötesinde ancak durabildi."

"Oha!" diyor Nils.

"Aynen, ama daha kötüsü de olabilirdi."

Kardeşler arasında sessizlik oluyor. Klimanın hafif uğultusu duyuluyor. Benjamin iki eli de direksiyonda, ağaçların tepesine bakıyor. Açık mavi gökyüzünün üzerine kara bulutlardan oluşan bir duvar yaklaşıyor. Nils'in evinin önündeki garaja girip arabayı çeviriyor ve direksiyonu yavaş yavaş geldiği yoldan yana kırıyor. Navigasyonu seslendiren kadın, "Mümkünse geri dönün," diyor. Ama bunun için

çok geç. Buradan kaçış yok. Bir kez başladı mı artık, durmak olmaz. Kardeşine bir bakış atıyor.

"Hadi o zaman yola koyulalım."

"Hadi bakalım," diyor Nils.

Böylece sabahın erken saatlerinde uyuyan evlerin yanından geçiyorlar. Tarlaların arasından uzanan açık yola çıktıklarında Benjamin direkt fırtınaya doğru ilerlediklerini fark ediyor. Gökyüzü alçalmış görünüyor, sanki yağmur bulutları ağırlaştırmış gibi. Arabanın üstüne hâlâ güneş vuruyor ve gayet net olan bir şey varsa o da şehrin karmakarışıklığı. Benjamin saatine bakıyor. Hayatı boyunca yapacak hiçbir şeyi olmadı. Ama bir anda her şey üst üste geliyor. Bugün hallolması gereken o kadar çok şey var ki ve zaman o kadar az ki.

Bir tepenin hemen arkasında yolda iki fren izi görüp yavaşlıyor. O tarafa ilerleyip bağırıyor:

"İşte bak, burası!"

Nils bakışlarını telefonundan kaldırıyor. Benjamin fren izlerini tam önlerine alacak şekilde geri geri gidiyor.

"Geyik için fren yaptığım yer tam burasıydı."

"Tüh ya!" diyor Nils, görmek için eğiliyor. "Gerçekten sert bir fren yapmışsın."

Benjamin yoldaki siyah paralel çizgilere bakıyor. Ormanı seyrediyor. Elini burnuna götürüp parmak uçlarını kokluyor. Geyikten hafif bir koku kalmış elinde. Arabayı sürmeye devam ediyor.

"Gerçekmiş ya işte," diye mırıldanıyor.

Nils, "Ne dedin?" diye soruyor.

"Yok bir şey."

Ama aslında var. Alageyik ormanda kaybolduğunda Benjamin, böyle bir olay gerçekten yaşandı mı yoksa her şey bir hayal ürünü müydü diye şüphe etti. Bilmiyordu, yorum yapamıyordu ve Nils'e az önce bundan bahsettiğini fark ettiğinde kendinden tam emin olamadı. Olayı inandırıcı bulmadı. Nils'in evinden çıktıklarında her şeyin uydurma olduğunu düşünmeye başlamıştı. Ama işte gerçeklik, yolda duran izler aracılığıyla ona bir işaret vermek istiyor gibiydi. Evet, olmuştu. Orada kardeşiyle arabada güneşi arkasına, fırtınayı önüne almış giderken uzun zaman sonra ilk kez sessizlikle boğuşmak zorunda kalmadan kendini kaygılarından arınmış hissediyor.

"Şu an bunu yaptığımıza memnunum," diyor.

"Ben de," diyor Nils.

Radyoyu açıyor, bildiği bir şarkı çalıyor. Hafifçe başparmağıyla direksiyonda tempo tutuyor. Büyük şehre yaklaşıyorlar. Sanki bu önemli yolculuğu güvenli bir şekilde yapabilsinler diye beş şeritli yol onlar için yapılmış gibi bir başlarına, yukarıdan geçen otoyoldan son hız gidiyorlar. Şehirdeki kafe sahipleri demir kepenklerini açıp dışarıda kalan masa sandalyelerine bağladıkları kilitli kabloları çözüyor.

Kardeşler, Pierre'in kapısının önüne arabayı park ediyor. Bir süre bekliyorlar. Sonunda Nils onu aramak zorunda kalıyor ve çok geçmeden Pierre küçük bir bavul ve bir elbise çantasıyla aşağı inip elindekileri bagaja atıyor.

"Sanki muson yağmurları geliyor," diyor arabaya binerken bulutlara bakarak.

"İyi söyledin bak," diyor Nils. "Gerçekten öyle."

"Sağ olasın."

Benjamin gülüyor. Çift sıra park edilmiş arabaların yanından dikkatle geçiyor. Pierre telefonu kucaklayıp Benjamin'den onu arabanın müzik sistemine bağlamasını istiyor ve Benjamin'in duyar duymaz hemen tanıdığı bir şarkı açıyor. Sırıtarak konuşuyor:

"Yolculuğumuz için bunun iyi bir seçim olacağını düşündüm. Low Red."

Benjamin yapmak üzere oldukları her şeyi, önlerinde onları bekleyen tüm o devasa yükü düşünüp gülümsüyor. Kardeşler arabada çalan müzik aracılığıyla birbirleriyle bağ kurup belki işe yarar diye şarkıyla ironiye sığınarak kendilerini korumaya çalışıyor. Nakarat yaklaşırken ciğerlerini havayla dolduruyorlar.

Pierre, "Ses ver!" diye bağırıyor, sonra camı açıyor.

Üçü de gülümseyerek şarkı söylüyor. Pierre iki elini kaldırıp zafer işareti yapıyor. Nils daha içine kapanık elbette ama Benjamin onun da şarkıyı avazı çıktığı kadar bağıra bağıra söylediğini fark ediyor. Kardeşlerine bakıyor, onları sevdiğini hissediyor. Şehrin içinden güneye, mezarlığa doğru ilerleyiyorlar. Üç kardeş annelerinin kalıntılarını almaya gidiyor ve o ıssız sabah boyunca kötü hoparlörlerden şarkılar yankılanıyor.

Işık aniden kırmızıya dönünce Benjamin frene basıyor.

"Hop!" diye bağırıyor Pierre.

"Sakin ol, başka bir mesele daha istemiyoruz," diyor Nils.

Pierre telefonundan başını kaldırıp soruyor:

"Ne oldu? Başka mesele dediğin nedir?"

"Benjamin az önce bir alageyiğe çarpacakmış."

"Aa," diyor Pierre.

"Ucuz atlattık ama," diyor Benjamin.

Benjamin geyiği, köy yolunda geçirdikleri o olağanüstü anı düşünüyor. Geyik ormana doğru giderken birden arkasını dönüp sanki onun da kendisiyle gelmesini istiyormuş gibi nasıl da durup beklemişti.

"Küçüklüğümüzdeki şu geyik yavrusunu hatırlıyor musunuz?" diye soruyor Benjamin.

"Hangi geyik?" diyor Nils.

"Hani babam bir geyiğe çarpmıştı," diyor Benjamin. "Hep beraber aramaya çıkıp ormanda bulmuştuk. Sonra babam onu bir krikoyla öldürmüştü."

Şarkı sona eriyor, araba sessizleşiyor. Pierre camdan dışarı bakıyor. Nils, Benjamin'e dönüyor:

"Babam bir geyiğe mi çarptı?"

"Nasıl yani, hatırlamıyor musunuz? Yolun kenarında durup yıldızlara bakmamızı istedi çünkü görmemizi istemiyordu. Sonra eve gidene kadar ağladı."

Nils telefonuna bakıyor, sürekli yeni sayfalar açıyor, menüler arasında dolaşıyor. Benjamin şaşkınlıkla önce Nils'e bakıyor, sonra dikiz aynasından boğazını temizleyip bakışlarını başka yöne çeviren Pierre'e.

"Hatırlamıyor musunuz?" diye soruyor tekrar.

Cevap vermiyorlar. Arkalarında bir araba korna çalıyor. Yeşil yanmış.

Benjamin vitesi bire alıp arabayı sürüyor. Hava kararıyor, gözlerini kısıp yolu görmeye çalışıyor. Aniden arabanın üzerine deli gibi yağmur yağıyor. Yağmurdan hemen sonra rüzgâr esmeye başlıyor.

Benjamin ansızın çöken karanlıkta; otellerin önündeki direklere asılı flamalarda ve kaldırımda yürürken fırtınaya yakalanan bir yayada görebiliyor onu. Bir şehri uçurabilecek türden bir rüzgâr. İnsan ismiyle anılması gereken bir kasırga sanki.

19. Bölüm Doğum Günü Hediyesi

Anne, şehir merkezinin en işlek caddesinde yaşıyordu. Yüksek binaların arasında uzanan dört şerit genişliğinde bir ana caddede. Evinin penceresinin hemen aşağısındaki trafik ışığına yakalanan kamyonların hava frenleri tıslardı. Durakta dizel otobüsler sıralanmış bekler, metronun girişinden gelen hava akımıyla çöp kutuları sallanırdı. Kaldırımlardaki beton döşemelerin üzerinde binlerce sakız vardı. Zaten hep kullanım dışı olan yürüyen merdiven, siyah lastik şeridin üzerine yapıştırılmış kırmızı notta yazdığına göre yine arızalıydı. Birbiri ardına gelen kaçak taksiciler bozuk bir İsveççe ile ezberden birtakım istikamet önerileri sıralıyordu. Yan yana sıralanmış kaldırım kenarındaki kafelere ait tenteler, trafiğin sebep olduğu rüzgâr yüzünden hiç kesilmeyen bir hava akımına maruz kalıyordu.

Benjamin geçmek için yeşil ışığın yanmasını bekledi. Başını kaldırıp annesinin apartmanın birinci katındaki evinin pencerelerine baktı. Tavanda asılı duran helyum dolu siyah balonlar görünüyordu. Hatta bir an mutfak penceresinden onu da görür gibi oldu. Lavabonun üzerine eğilmiş duran silüetini. Evet, belki de gerçekten oydu. Ne acayipti. Sanki orada yaşayıp mutfakta ev işi yapan başka birine benziyordu, yabancı birine.

Baba şehirden nefret ederdi ve sadece gıda hallerinden bir şey satın alacağı zaman koştururdu. Gittiği yerden de hep üzgün ve huzursuz dönerdi. Annenin buraya taşınması ona karşı bir protesto gibi gelmişti ya da en azından annenin yaşadığı hayat arasındaki bir anlaşmazlık. Cenazeden sadece bir hafta sonra anne daireyi satışa çıkarıp Benjamin ve Pierre'e artık kendi evlerine geçmeleri için bunun iyi bir zaman olabileceğini söylemişti. Sanki hep babanın seçimlerinin

tutsağı olduğunu ve bundan sonra özgür olup sonunda istediği hayatı yaşayabileceğini göstermek istercesine oradan bir an önce taşınmak istiyordu. Sonunda istediği hayatı yaşayabilirdi.

Ailenin eski mobilyaları ya atıldı ya da depoya kaldırıldı. Onun tek yatak odalı dairesine sığmazlardı. Babanın kitaplığı da gidenler arasındaydı. Hayattayken onca zaman geçirdiği yatak odasındaki kitaplarla dolu davetkâr duvar. Benjamin annesinin yeni evini ilk ziyaretinde yeni eve getirilen eşyalarla ilgilenmemiş, etrafta sessizce dolaşıp sadece son evden gelmeyen eşyaları düşünmüştü.

Benjamin, kapı kodunu bilmediği için annesinin ne kadar sinirleneceğini tahmin etmesine rağmen diyafona bastı. Bir süre sonra bir tık sesi geldi ve kapı açıldı. Soğuk ışığın altında asansöre yürüdü. Anne üç yıldır bu dairede yaşıyordu. Bazen Benjamin'i akşam yemeğine davet ederdi. Kibar gerginliklerle dolu, lokmalar arası sessiz sohbetlerin yaşandığı ve çatal bıçak tıkırtısıyla tamamen sessizleşilen yemeklerdi. Bir seferinde kahve zamanı anne iyice kendi içine dönüp gazetesiyle bir kalem alıp oturdu. Sigarasını içerken seyahat ilanlarının kenarlarına notlar yazıp yüksek sesle gidilebilecek olası yerleri mırıldanıyordu:

"Lanzarote, hayır. Tenerife, hayır. Şarm El-Şeyh, Fas. Hiç gitmedim, eğlenceli olabilir aslında."

Sonra kararını verip birkaç gün sonra gitti. Tek kişilik bir uçak bileti aldı, hep yalnızdı. Bir hafta sonra geri geldi. Benjamin bir ara ihtiyatla bu gezilerde ne yaptığını sorduğunda anne, "Kim bilir," dedi. Güneşin altında yatıyor, eğer şanslıysa tanışacak hoş biriyle karşılaşıyor, bazen de yalnız kalıyordu. Bir keresinde döndüğünde ona yolculuk boyunca tek kişiyle bile konuşmadığını söyledi. Benjamin böyle bir şeyi söylemenin utanç verici olduğunu düşünürdü normalde. Başarısızlığın ya da yalnızlığın bir işareti olarak görürdü. Ama o, itibarı zedelenmiş görünmüyordu; hatta neredeyse neşeliydi. Farkına varınca heyecanlandı bile. Tam yedi gündür konuşmak için ağzını hiç açmamıştı.

Ve işte yine o gün orada, bronzlaşmış teniyle gazetesi elinde oturmuş kendine yeni yolculuklar arıyordu. Benjamin, annesinin bir gün olsun ona "Bu gezilerden birine gelmek ister misin?" diye sormayışını hep çok manalı ve garip bulmuştu. Ama anne doğal karşılıyordu bunu. Belli ki hep yalnız gidecekti. Kısa ziyaretleri sessizlikle geçerdi. Ne zaman annesini ziyaret etse aceleyle tuvalete gitmek için eve dönerdi. Onunla her görüşmesinden sonra bağırsakları huzursuzlanırdı. Uzun süre sessizce tuvalette oturur, karnına kramplar girerdi.

İçtikleri zamanlar dışında sanki hep birbirlerine karşı tetikteydiler. Caddenin aşağısındaki kaldırım kafelerinden birine oturup birlikte bira içtikleri akşamlar, belki de birbirlerinin yanında rahatlayabildikleri tek vakitlerdi. Az bir şey atıştırır, sarhoş olana kadar içerlerdi. Kafeler kapandığındaysa yoğun trafikte tehlikeli bir şekilde karşıdan karşıya geçer ve bara otururlardı. Orada daha çok içerlerdi ve daha da içmeye odaklanırlardı. Ucuz biraya ve kimlik kontrollerinin gevşekliğine tav olmuş öğrencilerle, gençlerle birlikte otururlardı. İçeriye gürültülü bir müzik hâkim olurdu. Annenin gözleri ağırlaşır ve sesi boğuklaşırdı. Radikalleşir, pervasızlaşırdı. Market sahibinden "köşedeki zenci" diye bahsederdi. Önyargıları ateşlenirdi. İçinde bulunduğu laubali eğlencenin farkındaydı ve Benjamin sadece ona ayak uyduruyordu. Bu rolü oynayabilirdi sonuçta.

En rahat sohbetleri barda gerçekleşirdi. Boş laflarla dolu espriler, dedikodu alışverişleri. Derileri kalınlaşıp kapıdan gelen soğuk esintiyi artık hissetmeyene kadar içmeye devam ederlerdi. Anne sarhoş olduğunda bile ne kendi dertlerinden bahseder ne de Benjamin'inkileri sorardı. Tek sefer dışında. Çok içtikleri ve ikiye kadar dönmedikleri gecelerden birinde Benjamin, eve gider gitmez klozete oturmuş, annesinden bir mesaj geldiğinde hassas bağırsaklarını boşaltıyordu.

"Artık burada olmak istediğimden emin değilim," yazıyordu.

"Nerede olmaktan?" diye sordu Benjamin.

Ama anne cevap vermedi ve Benjamin yatıp onu anlamaya çalıştı. Bunun neler getirebileceğini zihninde tartıp durdu.

Kapının önündeydi ve zili çaldı. Annenin içeri paspasına basana dek duyulan topuk tıkırtılarını duydu, kapı açıldı.

"Merhaba tatlım," dedi anne ve sarıldılar.

Duman kokusunu yok etmek için daireye sıktığı oda spreyinin kokusunu aldı. Tropikal meyve aromasıyla sigara kokusu birbirine karışmıştı. Dairenin ışıkları kapalıydı ve her tarafta mumlar yanıyordu. Benjamin paltosunu asıp içeri baktı. Odada birkaç misafir vardı. Orta yaşı geçkin, her yanında takılar takılı, kulak memelerini yere sarkıtan ağır küpeli kadın, Benjamin'in anladığı kadarıyla annesinin eski bir iş arkadaşıydı. Ve ayağı çoraplı, siyah giyinmiş kadını da "üçüncü kattaki komşum" diye tanıttı anne. Kanepede ise yan yana dizilmiş, birbirine benzemeyen ama birbirlerini tanıdıkları açıkça belli olan bir grup insan oturuyordu. Benjamin kendini tanıtınca onlar da annesinin salsa grubundan olduklarını söylediler. Benjamin'e merakla bakıp gülümsediler, onunla ilgilendiler. Bakışlarıyla onu takip ettiler. Benjamin bundan memnun oldu; belki de onun kim olduğunu bildikleri içindi. Anne, arkadaşlarından ondan bahsetmişti.

Anne dansıyla ilgili ona çok az şey söylemişti. Benjamin geçen Noel, annesinin posta kutusuna daha fazla dans meraklısı bulmaya çalışan bir salsa grubuyla ilgili bir el ilanı bırakıldığını hatırladı. Annesi de denemek için gitmişti. Ama Benjamin onun dans etmeye devam ettiğini bilmiyordu. Anne kanepeye oturup salsa arkadaşlarının içkilerini tazeledi. Benjamin pencerenin hemen yanında duran Pierre'i görüp yanına gitti.

"Görünüşe göre evde fazla bir kalabalık yok," diye fısıldadı Pierre.

"Açık davet bu ama gelen çok oturmaz gider," dedi Benjamin. "Gelip giden kaç kişi olduğunu bilmiyoruz."

"Doğru, masa daha şimdiden hediye bombardımanından çökmüş zaten."

Benjamin bakışlarını masada duran üç pakete çevirip güldü.

"Bizim hediye işi ne oldu peki?" diye sordu Benjamin.

"Her şey yolunda, Nils gelmek üzeredir."

Anne somonlu ve krem peynirli kanepeler hazırlamıştı. Balık salatalı kruvasanlarla beraber masadaki bir tabağa konmuştu. Bir tepside de şampanya kadehleriyle birkaç şişe şampanya duruyordu. Benjamin odaya bir göz attı. Ancak şimdi, içinde yabancılar varken daireyi dışarıdan görebiliyordu. Küçük kitaplıktaki Yahudi yazarlar, duvarda Nobel ödüllü bir edebiyatçının fotoğrafı, Benjamin'in çocukluğundan hatırladığı bir akademik girişimcilik belgesi... Kardeşler bir hâliyle yoksulluk sınırının altında cereyan eden bir üst sınıf eğitim almış, soylular gibi yetiştirilmişlerdi. Başını hep dik tutmayı, yemekten önce sofra duası okumayı ve masadan ayrılmadan anne ve babayla selamlaşmayı öğrenmişlerdi. Ama paraları yoktu ya da paranın çok azı çocuklara ayrılıyordu. Ayrıca akademik eğitimleri de üstünkörü oldu. Görkemli bir şekilde başlasa da hiç tamamlanamadı. Çocuklar asla ebeveynleri kadar eğitimli olmadı ve bu da etraflarındaki harikalıkları nasıl algılayamadıklarına dair komik hikâyelere, tekrarlanan anekdotlara yol açtı. Ama annenin favori hikâyesi, sebzelerden yapılan bir Fransız mezesi olan bandırma soslu küridite hazırladığında, çocukların onu baharatlı çay zannetmeleriydi. Çocukların oldukça küçük olduğu ilk yıllardı. Anne ve babanın hâlá enerjisi ve azmi vardı. Aile projeleri henüz bir ivmeye sahipti.

Ama sonra bunların çoğu yok oldu, işler bozuldu. Akşam yemeklerinin sıklığı kimse farkına varmadan giderek azaldı. Tamamen sona erdiğinde ise hiçbiri üzerinde durmadı. Çocuklar her akşam 18'de mutfağa gidip kendilerine bir sandviç hazırlayarak çikolatalı sütleriyle sessizce yerdi.

Geriye kalan tek şey, annenin mutfakta dikilip doğru kıvamı buluncaya kadar krema sosuna soya sosu damlatmaya çalıştığı pazar yemekleriydi. O bol şaraplı akşam yemekleri. Çoğu zaman göze çarpan tek fark, anne ve babanın giderek ağırlaşıp sessizleşmeleri, içe dönmeleri oldu.

Bazen yemeklerini bitirdiklerinde anne aniden esip gürlerdi. Kardeşler bardaklarını boş tabaklarına koyup masadan kalkarken bağırırdı:

"Hey millet! Eline sağlık demeden masadan kalkılır mı?"

Bunun üzerine çocuklar kafaları karışmış hâlde sıraya dizilir, annenin elini tek tek sıkarak başlarıyla onu selamlamak zorunda kalırdı. Zar zor hatırladıkları bir zamana ait kırıntılar.

Orta yaşlı bir kadın kanepeden sıyrılıp kalkarak iki şampanya kadehini birbirine tokuşturdu. Salsa Derneği adına resmi bir yetkiyle konuşmadığını söylese de perşembeleri onun aralarında olmasından gerçekten keyif aldığını söylerken aslında hepsi adına konuşuyordu. Büyük bir grup değillerdi, evet belki Latin dansında dünya şampiyonlukları da yoktu. Ancak birbirlerinin arkadaşlığına minnettarlardı. Geçen yıl boyunca sıkı bir grup hâline gelmişlerdi. 50. yaş gününe davet edildikleri için çok mutlulardı.

Kadın kanepenin ayak ucuna koyduğu çantayı ararken grup olarak ona küçük bir hediye aldıklarını söyledi:

"Çünkü artık gerçek bir salsa kraliçesisin sen. Ne yazık ki kutlamaya katılamayan Larsa ve Jamel de dâhil, sana hepimizden küçük bir armağan."

Kadın paketi uzattı. Anne gözleri parlayarak, "Aman Tanrım," dedi ve kağıdı yırtıp açtı. İçinden siyah ışıltılı bir etek çıktı. Eteği hemen üzerine tuttu.

"Uzun zamandır böyle bir şey almak istiyordum!" diye bağırdı ve odadakilere göstermek için parmak ucunda küçük bir dönüş yaptı.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun sanırım değil mi?" dedi kadın. "Senden küçük bir dans gösterisi bekliyoruz."

Ve aniden koro şeklinde haykırışlar, annenin buna yüksek sesli itirazları, kanepeden bağırışlar ve tezahüratlar yükseldi. Anne bir süre sonra pes ederek üstünü değiştirmek için yatak odasına gitti. Kanepeden mırıl mırıl konuşmalar geliyordu. O sırada Pierre pencereye dönmüş, sigarasını bulmak için ceplerini karıştırıyordu. Benjamin sabırsızca bekleyen dans grubuna baktı. Annenin çok yakınında duran o tuhaf yüzlere...

Belki de yanıldım diye düşündü. Annesinin yaşamayı bıraktığını sanıyordu ama belki de o, onunla, ailesiyle yaşamayı bırakmıştı.

Anne, düşük belli ve derin yırtmaçlı yeni eteğiyle ortaya çıktığında alkışlar başladı. Etekle dar bluzu arasında küçük bir açıklık vardı. Oradan bir şerit hâlinde beyaz karnı görünüyordu. Benjamin karnındaki izleri gördü. Sezaryenlerden kalma yara izleri... Küçükken annesiyle bir kanepede ya da yatakta yattığını hatırladı. Annesi ona göbek deliğinin altındaki küçük kesikleri göstermiş, bir yara izini işaret ederek konuşmuştu:

"Bu Nils."

Ardından diğerlerini göstermişti:

"Bu da Pierre ve şu küçük olan ise sen."

Benjamin parmağının ucuyla hafifçe annesinin karnındaki küçük kesiklere dokunup onun sıcak tenini hissetmişti.

Anne, kitaplıkta duran müzik setine doğru ilerledi. Bir CD'yi çıkarıp diğeriyle değiştirdi. Oturma odası artık tamamen sessizdi. Müzik başladı. Birbirini yakalamaya çalışan farklı ritimlerden oluşan bir ağ gibi, aynı anda birçok enstrüman çalıyordu sanki. Anne, oturma odasının ortasındaki büyük halıya yürüdü. Yemek masasında durup bir kadeh şarap içti ve başlangıç pozisyonu aldı. Sanki topuzunu

düzeltiyormuş gibi iki eli de başının üstündeydi. Kanepedeki arkadaşlarından yükselen mutluluk çığlıkları eşliğinde ilk adımlarını attı.

Bir karaktere büründü, pervasız biri oldu. Dizlerini kaldırıp ileri geri adım attı, ellerini yana açtı. Üst tarafı sabit duruyordu. Beli ise at üstündeymiş gibiydi. Hareket ederek döne döne gitmeye başladı. Döndükçe hareketleri de şiddetleniyordu. Benjamin'in loş ışıkta bunu fark etmesi zaman aldı; fakat annesinin gözleri kapalıydı. İlk başta onun, kendini her taraftan spot ışıkları vuran bir dans pistinde, büyük bir seyirci topluluğu önünde dans ederken hayal ettiğini düşündü. Etrafını, karanlık denizden onu izleyen seyirciler sarmıştı sanki. Ama çok geçmeden bunun tam tersi olduğunu anladı. O an odada kimse yoktu onun için. Küçük bir kızken olduğu gibi, çocukluğunun yatak odasında, yatağının üzerinde dans ediyordu sanki. Ve bu hareketleri mutlak yalnızlığında kendisi için yapıyordu. Ve işte bu yüzden bu kadar özgürdü. Çünkü henüz hayata adım atmamıştı.

Anne gözlerini açıp Benjamin'e baktı. Elini uzatıp onu dans pistine çekti. Benjamin utanmıştı, direndi fakat anne kararlıydı. Eteğinin altında bükülmüş dizleri ve beyaz uylukları parlıyordu. Sonra gözlerini kapayıp kendi içinde yine yalnız dans etmeye başladı. Benjamin bir boşluk yakalar yakalamaz hareket etmeyi bıraktı, annesinin tam önünde durup onu izmeye başladı. Rüya gibiydi. Anne aniden ona baktı. Elini tutup onu kollarının arasına aldı. Benjamin çocukluğundan beri, yıllardır onunla bu kadar yakın olmamıştı. Onun kendini kucakladığını hissetmek... Aralarında kopmamış ince bir bağ vardı. Ona karşı hiç sönmeyen bir özlem... Nefesini kulağında hissetti. Orada yine annesinin yanında duruyordu. Bırakmak istemiyordu. Fakat anne kesin ve kararlı bir tavırla onu kendinden uzaklaştırdı ve tekrar kendi içine çekildi.

Şarkı sona ermişti. Salondakiler alkışlıyordu. Anne onun da katkısını takdir eder tarzda bir hareket yaptı. Kanepeye geçip oturdu. Bitkin ve mutluydu. Birinin kendine uzattığı kadehi aldı. Pierre, Benjamin'e Nils'ten gelen mesajı gösterdi: "Dışarıda bekliyorum."

Bunun üzerine dışarı çıktılar. Nils; kollarının arasına alıp geniş kapitone ceketinin içinde tuttuğu küçük bir kedi yavrusuyla kapıda duruyordu. Pierre'e sordu:

"Fiyongu getirdin mi?"

Pierre arka cebinden pembe ipekten bir kurdele çıkardı. Yavru kedi direndi, bacakları sertleşti ve Pierre onu bir paket gibi bağlarken pençelerini gösterdi. Kardeşler, bir hafta önce bir hayvan barınağında bir araya gelerek bu krem renkli küçük hayvanı görüp ona âşık olana kadar dolaşmışlardı. Benjamin kediyi orada, Nils'in kollarında gördüğünde hatırladığından daha küçük olduğunu düşündü. Gerçek olamayacak kadar küçük. Pierre kurdeleyi bağladı.

"Sen burada bekle. Ben önden gidip birkaç şey söyleyeyim," dedi Nils'e.

Benjamin ve Pierre içeri geçip oturma odasının girişinde durdular. Pierre boğazını temizledi. Kimsenin oralı olmadığını fark edince yüksek sesle öksürüp sinüslerini temizledi. Kanepedeki konuşmalar o an kesildi ve tüm gözler Pierre'e çevrildi.

"Her şeye sahip bir kadına ne verirsiniz?" diye başladı konuşmaya. "Ben ve kardeşlerim bu soru üzerine bugüne kadar çok düşündük. Nihayetinde onun hiçbir ıvır zıvır istemediğinin de farkındayız."

Kanepeden bir kıkırdama sesi geldi. Anne sırtı dik, tetikte oturuyordu.

"Biz de bunu boş verelim diye düşündük. Ona herhangi bir eşya armağan etmeyeceğiz yani. Gerçek değeri olan bir şey vereceğiz."

Nils'e seslendi. Nils, karanlık koridordan kucağında kedi yavrusuyla oturma odasına girdi. Kanepeden bir mırıltı yükseldi. Anne ne olduğunu anlamadı. Gördüğü şey karşısında şaşırmıştı. Nils annenin yanına gitti, hayvanı uzatıp nazikçe kucağına koydu.

"O kadar tatlı ki ölebilirim," dedi misafirlerden biri.

Anne kediye bakıp güldü, sonra tiz bir ses çıkardı.

"Delisiniz gerçekten!" diye bağırdı. "Bu benim için mi?"

Kardeşler başını salladı. Pierre konuştu:

"Sana önce bir köpek almak istedik. Ama sonra şehirde kedinin daha rahat olabileceğini düşündük ve sonra bunu bulduk. İşte o an, onun senin olması gerektiğini hissettik."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı anne, elini nazikçe kedinin başına koyarak. Sonra karnının üzerine dokundu. "Çok güzel."

Galiba her şey yolundaydı. Çünkü bu her zaman böyle olmazdı. Anne doğum günlerinde sık sık öfkelenir, ilgiyi hiç sevmezdi. Birileri tarafından özel olarak sevildiğini hissetmediğini söylerdi. İnsanların yılda bir kere gelip de rol yapmalarını istemediğini... Fakat aile fertleri, babanın genel çabasıyla yine de şansını dener dururdu. Ama anneyi mutlu etme girişimleri hep başarısızlığa uğrardı. Bir keresinde baba ona sigarayı bırakma eğitimi armağan etmişti. Anne buna o kadar kırıldı ki kutlamaya hemen bir son verip yatağına gitti. Benjamin, annesi için makyaj malzemeleri alırken babasının ona yardım ettiği bir zamanı hatırladı sonra. Anne paketi açar açmaz, parayı ödeyenin Benjamin değil baba olduğundan şüphelenerek Benjamin'i sorguya çekmişti. Ama bu seferki işe yaramış görünüyordu. Anne resmen büyülenmişti. Başını kediye eğmiş oturuyor, nazikçe kürkünü okşuyordu.

"Ve biz düşündük ki..." Pierre etkili olsun diye bir an durakladı. "Adı Molly olabilir."

Benjamin, Pierre'e ters bir bakış attı. Pierre memnuniyetle başını sallayarak anneye bakıyordu. Kötü bir şey demek istememişti aslında. Sadece bir anlık kısa devre yapmıştı. Benjamin bunun öylesine, düşünülmeden söylenen bir şey olduğunu biliyordu. Çünkü yaşadıkları o an büyük bir başarıydı ve bu başarı bir şekilde uzatılabilirdi. Pierre göğsündeki boşluğu daha fazla anne sevgisiyle

doldurup annesinin kalbinin derinliklerine ulaşmayı ummuştu. Bilerek yapılmış bir şey değildi yani.

Anne kediden başını kaldırıp sordu:

"Az önce ne dedin sen?"

"Bir hürmet anlamında..." dedi Pierre. Sesi artık çekimser geliyordu.

"Bu konuyu aramızda hiç konuşmadık aslında," dedi Benjamin. Sertçe Pierre'e döndü, sesini alçaltarak sordu: "Sen neden bahsediyorsun?"

"Biliyor musunuz?" dedi anne kardeşlere bakarak. Sonra durup gözyaşlarına boğuldu.

Dans grubundan biri elini onun bükülmüş duran sırtına koydu. Anne tekrar başını kaldırıp baktı. Benjamin sarkacın hareket ettiğini, üzüntünün öfkeye döndüğünü hissetti.

"Artık gidebilirsiniz," dedi anne.

Ayağa kalktı. Kediyi kanepeye bırakıp oturma odasını terk etti. Ortam o kadar sessizdi ki Benjamin mutfaktan annenin sesini, onun hıçkırıklarını duyabiliyordu. Hatta sigarasını yaktığı kibritin sesini bile...

Mobilyaların önünde, gözleri yerde öylece kaldılar. Ve sonra ne olduysa birden oldu. Düşünerek yaptığı bir şey değildi ve çok hızlı gelişti. Her şey bir anda kararıverdi. Tıpkı bir filmdeki gibi: Elmas hırsızı çuvallayıp yakalanır, alarmlar çalmaya başlar ve çıkışları engellemek için demir çubuklar bir kafes gibi kapanır ya, öyle. Benjamin kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Parmaklıklar birer birer kapanıyordu ve o karanlığın içinde, annesiyle ilgili hayatında asla ortaya çıkmasına izin vermediği bir duygunun farkına vardı: Öfke. Küçücük bir kıvılcım yetmişti her şeyi tutuşturmak için, tek bir kıvılcım.

Mutfağa gidip kapıda durdu. Anne, mutfak masasında bir sandalyede oturuyordu. Makyajı akmış, gözlerinin altı kararmıştı.

"Molly'yi unutamadın ama bizi çoktan unuttun," dedi Benjamin.

Anne şaşkınlıkla Benjamin'e baktı. Benjamin daha önce ona karşı sesini hiç yükseltmemişti. Gözyaşlarının gözlerini yaktığını hissetti. Hüngür hüngür ağlamak, üzülmek istemiyordu; sadece öfkelenmek istiyordu.

"Biz buradayız!" diye bağırdı Benjamin. "Ben, Nils ve Pierre. Biz buradayız!"

Anne hiçbir şey söylemedi. Benjamin şiddetli bir nefes aldı ve hiç istememesine rağmen gözyaşlarına boğuldu. Yüzünü ellerinin arasına alıp kapıya yöneldi. Oturma odasının sessizliğinden geçip dışarı çıktı. Kendini sokakta, binanın kapısında dururken buldu. Bir an için kardeşlerini beklemeyi düşündü; muhtemelen birazdan onlar da aşağı inerlerdi. Birkaç dakika bekledikten sonra yürümeye başladı.

Kaldırım kafelerini ve yaya geçidini geçti. Sokağın diğer tarafından annesinin dairesine baktı ama camda kimseyi göremedi. Sadece tavandaki helyum balonları görünüyordu; kederle oturma odasına bakan birer üzgün göz gibiydiler. Bakışlarını apartmanın kapısına çevirdi.

"Kardeşlerim nerede?" diye düşündü.

Deli gibi akan trafiğin yanından yürümeye devam etti. Kaldırım boyunca gidip gelen plastik poşetler, kuzeye doğru uçuşan çöpler... Onlar bile oradan kurtulmak istiyordu. Metro durağına doğru yürüdü. Bir kez daha dönüp eve baktı. Kardeşlerim nerede?

20. Bölüm 4:00

Oda küçülüyor. Gözlerini kapatıyor ve belki de uyuyakalıyor. Öyle olduğunu varsayıyor. Çünkü gözlerini tekrar açtığında oda daha parlak görünüyor. Pencereye bakıyor. Caddenin karşısındaki binanın en tepesinde bir miktar güneş ışığı görüyor. Gri beton üzerinde küçük, sarı bir köşe.

Hayatında gün batımından çok gün doğumunu seyretti. Bütün o yaz sabahları yatağında yatıp pencereden şafağın, gecenin karanlığının içinden bir kabus gibi süzülmesini izleyerek geçti. Önce hep maviye döner, sonra süt rengine bürünür, ardından ağaçların tepelerinde güneşin ilk ışınları belirirdi. Şaşkınlıkla pencereye yaklaşırdı; çünkü başından itibaren sürece dâhil olmak garip bir şeydi. Bir nevi geçmişe ait deneyim... Güneş yanlış yerde duruyor, yanlış yönden garip açılarla parlıyordu. Oysa bugünlerde gün doğumuna şahit olması daha başka şeylerle ilgili. Annesi öleli 14 gün oldu ve o zamandan beri şafaktan önce uyuyamıyor.

Terapist Benjamin'e annesinin ölümünden sonra nasıl hissettiğini sorduğunda hiçbir şey hissetmediğini söyledi. Ama belki de bu doğru değildi. Belki o kadar çok şey hissediyordu ki tek bir duyguyu ayırt etmek imkânsızdı. Ona tüm hikâyesini anlatmak zorundaydı. Terapist de ona beynin olağanüstü bir organ olduğunu söyledi. Farkında olmadığımız şeyler yapardı. Bazen travma yaşadığımızda zihnimiz anılarımızı değiştirirdi.

Benjamin bunun nedenini sordu. Terapist cevap verdi:

"Dayanmak için."

Sonra ekledi:

"Kendini anneni düşünmeye zor."

Benjamin de buna soruyla karşılık verdi:

"Ne düşüneyim?"

"Herhangi bir şey."

Annesiyle ilgili ilk hatırası... 3 yaşında. Bir sabah anne ve baba yataktan ona sesleniyorlar:

"Buraya gel de bize bir öpücük ver."

Tırmanıp yukarı çıkıyor çarşaflara dolanarak. Sakallarından ötürü dudaklarına zar zor ulaşıp babayı öpüyor. Anneyi öpüyor sonra da. Bir anda ağzını siliyor. Ve bu yaptığıyla yüzleşmek zorunda kalıyor çünkü anne ve baba ne yaptığını görüyor.

Anne onu kaldırıp soruyor:

"Bizi öpmenin iğrenç bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

Annesiyle ilgili son hatırası, hastanede ölürken onun yüzünü buruşturması. Yüzünde asılı kalan ifade, o kurt gibi sırıtış... Annenin ölümünden beri hiç aklından çıkmıyor. Zihninde her belirdiğinde çocukluğuna dönüyor. Çünkü ona bir zamanlar gördüğü bir şeyi hatırlatıyor.

Derisi kuruduğunda parmak uçlarını yalardı. Anne ona böyle yapmamasını söyledi. Ama baktı ki yapmaya devam ediyor, o da onu taklit etmeye başladı. Parmaklarını her yaladığında hemen yanına yaklaşıp ellerini ağzına sokarak alaycı bir tavırla dişlerini gösterdi. Benjamin onun gözlerinde bir muzırlık belirtisi aradı. Oğluna sevgiden sataştığını düşündürecek bir şey... Ama asla bulamadı.

Öleli 14 gün oldu. Doktorlar her ne kadar ölüm sürecinin çok hızlı olduğunu söyleseler de bu doğru değildi. İlk mide ağrılarının başladığı andan itibaren ölmesi iki hafta sürmüştü. Benjamin bir yıl önce tümörü keşfettiklerinde onun ölüme mahkûm olduğunu anlamıştı. Anne, bir kısa mesajla bu durumdan oğullarına bahsetti ve daha sonra bu konu hakkında konuşmayı reddetti. Hastanede kendisine eşlik edilmesini istemedi. Tedavisi hakkında soru

sorulduğunda kısaca her şeyin yolunda gittiğini söyledi. Hastaymış gibi davranmadı.

Birkaç ay sonra doktorun ona temiz raporu verdiğini iddia ettiğinde Benjamin ona inanmadı. Çünkü bir şeylerin ters gittiğini hissediyordu. Kilo vermişti. Fark ettirmeden, aralıksız ve aldatıcı bir biçimde kilo vermeye devam etti. Ve bir gün Benjamin onun artık başka biri gibi göründüğünü düşündü. Köprücük kemikleri belirginleşip sivrilmişti. Altlarındaki boşluklar karanlık birer çukur gibi görünüyordu. Tüm fazla deri etrafına toplanmıştı. O kadar narin ve kırılgan bir hâle geldi ki rüzgâra karşı bile hassaslaştı. Yürüyüşe çıktıklarında Benjamin onun damarlı ellerini tutmak zorunda kalıyordu.

Bir keresinde kilosu hakkında konuşmak için doktora gittiğinden bahsetti. Neşeli bir sesle ona 40 kilo olduğunu söylemişti:

"Buna inanabiliyor musun? Bir yavru domuzun ağırlığı kadar."

Anneye eve götürmesi için toz hâlinde birkaç kavanoz besin takviyesi verildi. Ancak bir iki ay tezgahın üzerinde dokunulmadan öylece bekledikten sonra çöpü boyladılar. Mide ağrısı aniden başladı. Ağrı birden patlak verdiğinde bir mobilya mağazasındaydı. İnanılmaz bir ağrıydı ve bunun neden olduğunu bilmiyordu. Oğlanlara; başparmağını beline bastırıp karnını dükkandaki teşhir ürünü kanepelerden birinin kolçağına yaslayarak çocukken öğrendiği tuhaf numaraları yaptığını söyledi. Ağrı kayboldu fakat kısa süre içinde geri geldi ve zamanla daha da kötüleşti. Artık dışarı çıkmıyordu. Geceleri uyuyamaz oldu. Uyumadan ıstırap içinde yatıyordu ve hiçbir ağrı kesici işe yaramıyordu. Uyku arayışı hayatını ele geçirdi. Uyuyabilmek için telefonunu kapalı tutuyordu. Ona ulaşmak zorlaşmıştı. Gecenin bir yarısı giderek daha karmaşık hâle gelen mesajlar atıyordu.

Benjamin nasıl hissettiğini sorduğunda defalarca aynı yanıtı verdi:

"Tarzan gibi."

Böylece bağlantıları tamamen kesildi. Annenin telefonu hep kapalıydı. Bir yaşam belirtisi yoktu.

Üç günlük bir sessizlikten sonra Benjamin, onun habersiz ziyaretlerden nefret ettiğini bile bile evine gidip bakmaya karar verdi. Sonunda kapıyı açana kadar zili birkaç kez çaldı. Annenin saçları diken dikendi. Dışarısı soğuk olmasına rağmen pencereler açıktı. İçerisi deterjan ve kusmuk kokuyordu.

"Kötü müsün?" diye sordu Benjamin.

"Evet, neden bu kadar çok kustuğumu bilmiyorum," dedi anne.

Koltuğuna çöktü. Bir sigara aldı ama hemen geri bıraktı. Öne eğilmişti, dirsekleri dizlerindeydi. Bornozu cılız bacaklarını ortaya çıkarıyor, uyluk kemiğinin iki yanından derisi sarkıyordu.

"Muayene olman için hastaneye gitmemiz gerekmez mi?"

"Hayır, hayır," dedi. "İyiyim, sadece biraz uyumaya ihtiyacım var."

Koltukta oturan annesinin ne kadar küçük göründüğünü hatırlıyordu. Anne eğilip yavaşça yere tükürmüştü. Bu, Benjamin için belirgin bir işaretti. Bunu ancak çok hastaysanız yaparsınız. Hemen bir acil servise gitmeleri gerektiğini söylediğinde oğlana itiraz etmedi. Kendisi için bir çanta hazırlanırken koltukta oturup bekledi. Sonra da çıktılar.

O ilk öğleden sonra çok konuşkandı. Onu çok rahatsız eden büyük bir acıdan yakınıyordu. Ne zaman odaya bir hemşire gelse sorup duruyordu:

"Neden bu kadar acı çektiğimi biliyor musunuz?"

Hemşireler ağızlarının içinde geveleyip birazdan gelecek doktora sormasını söyledi. Benjamin her ana, her şeye şahit oldu. Her ayrıntı hâlá hafızasında. Annenin bulunduğu odayı hatırlıyor. Yanındaki masada duran takma dişleri, bir bardak elma suyunu, akşam

gazetelerini ve elini hiç sürmediği bir tabak lazanyayı... Kolundaki serumu ve oksijen seviyesini ölçmek için işaret parmağına taktıkları yüksüğü andıran bir şeyle orada yatıyordu. Düzenli aralıklarla bir hemşire gelip hayati belirtilerini kontrol ederek bir iki not alıyordu. Benjamin her şeyin yolunda olup olmadığını sormaya cesaret edemedi. Eve gitti ve ertesi sabah geri geldi. Bu onların son görüşmesiydi. Pierre ve Nils de oradaydı. Ağrıları için morfin verilmişti. Yatağın kenarına oturup onun şaşkınlığını izledi. Çok garip rüyalar gördüğünü söyledi. Bir şehrin üzerinde uçan bir uçaktaydı. Uçak çatılara çok yakındı. Uçuş görevlilerine binalara oldukça yakın uçtuklarını ve bunun tehlikeli olduğunu söylemeye çalıştı ama kimse onu dinlemedi.

Pierre'in doğum günüydü o gün.

"Hediyelerimi şimdi mi vereceksiniz yoksa biraz bekleyelim mi diyorsunuz?" diye sordu Pierre. Şaka yapıyordu.

Anne yattığı yerden şaşkın şaşkın baktı. Doğum günü olduğunu bilmiyordu fakat kafa bulanıklığı bunun daha ötesindeydi. Sanki asıl doğum günü kavramını idrak edemiyor gibiydi. Konuşacakmışçasana ağzını açtı ama düşünceli bir şekilde tekrar kapattı.

"Şaka yapıyorum anne," dedi Pierre.

Nils akşam gazeteleriyle gelmişti. Haberleri yüksek sesle ona okumaya başladı. Ama anne bir süre sonra ona durmasını söyledi. Biraz meyve suyu içti, yüzünü buruşturdu. Acı içinde çığlık attı. Karnını tutuyordu. Sonra çarpılmış yüzüyle garip bir şekilde duvara bakmaya başladı. Kardeşler onunla iletişim kurmayı denedi ancak o tek kelime etmedi. Sadece ısrarla duvara bakmaya devam etti. Ölümü sessizce karşıladı. Sorulara cevap vermedi. Elini sıktıklarında geri sıkmadı. Kardeşler sessizce bekledi. Sonra aniden, hiçbir uyarı vermeden kalbi durdu ve öldü.

"Saat 16:25," dedi Nils.

Hem yas tutan bir oğul hem de düzen bekçisi bir insan olarak tam ona göre bir hareketti.

Uyuması gerekiyor. Biraz uyumadan bugünü geçiremez. Üstesinden gelemeyebilir. Artık ne yapması gerektiğini biliyor. Kardeşleriyle 20 yıldır kapalı kapılar ardında ne varsa konuşmak zorunda. Yastığını çevirip diğer tarafına doğru yatıyor. Üç kardeşin komodinin üzerindeki çerçeveli fotoğrafına gözü ilişiyor. Yazlık evin orada, gölün hemen kenarında çekilmiş. Pierre, Benjamin ve Nils. Güneş saçlarına vuruyor. Bronzlaşmış küçük erkek bedenlerinin üzerine külotlarıyla botlarını geçirmişler. Renkler capcanlı. Çelik mavisi gökyüzüne karşı turuncu can yelekleri var üzerlerinde. Ağ atmak için açılacaklar. Benjamin ortada, kollarıyla her iki yandan kardeşlerinin boynuna sarılıyor. Bedenleri özgür ve rahat. Hiç beklemedikleri bir şeye gülüyorlar. Fotoğrafın hatırına bir gülüş değil, başka bir şey. Sanki baba fotoğraf çekilmeden hemen önce onları gafil avlamak için çok komik bir şey söylemiş. O kadar çok gülüyorlar ki güçlükle nefes alıyorlar. Birbirlerine sarılıyorlar. Onlar ışıl ışıl kardeşler. Ne oldu onlara?

Anne öldükten hemen sonra hastane odasında birlikteydiler ama aslında her biri yalnızdı. O öğleden sonra bir kez bile birbirlerine sarılmadılar. Nils bir kamera çıkarıp annenin fotoğraflarını çekmeye başladı. Pierre koridorun karşısındaki küçük balkona çıkıp bir sigara içti. Benjamin olduğu yerde, odanın ortasında kalakaldı. Sonra vedalaşmadan çıkıp gitti. Birbirlerine yardımları dokunamıyordu. Hatırlayabildiği kadarıyla yetişkinliğinden beri bu böyle. Hiçbiri gerçekten ne yapacağını, hatta birbirinin gözünün içine bile nasıl bakacağını bilemiyor. Konuşmaları masa örtüsüne sabitlenmiş bakışlarla, seri iletişim kasılmaları eşliğinde sürüp gidiyor. Bazen başlarından geçenleri, küçükken birbirlerine ne kadar sıkı sarıldıklarını ve artık her şeyin son derece tuhaf olduğunu düşünüyor. Birbirlerine yabancı gibi davranıyorlar. Sadece kendisinin değil, üçünün de öyle olduğunu düşünüyor. Nils'in onları selamlamaya gelirken kedisini kaldırıp sarılmaktan kaçınmak için onu bir kalkan gibi kullandığını gördü.

Bir sabah da erkenden şehir merkezinde Pierre'in kendisine doğru yürüdüğünü görmüştü. Pierre Benjamin'i fark etmedi çünkü gözleri her zamanki gibi cep telefonundaydı. Dünyaya karşı kördü. Hayatını yüzüne vuran mavi ışıkla geçiriyordu. Benjamin ne bir şey söyledi ne de bir şey yaptı. Kendini belli etmeden öylece yanından geçip gitti. Yan yana geçerlerken montları birbirine sürtündü. Dönüp arkasından ona baktı. Kardeşinin şekil şemalinin giderek nasıl küçülüp dağıldığını gördü. Paniğin eşlik ettiği kederi kabarmıştı.

Yapmak üzere oldukları şey akıl almaz. Yazlık eve gitmek üzere çıkılacak bu yolculuktan artık kimse bahsetmiyor. Onun ve Pierre'in çocukluklarıyla başa çıkma yolu işi hep şakaya vurmak oldu zaten. Kardeşine geç kalacağına dair bir mesaj yazdığında Pierre'in cevabı, babanın yalnız kaldığında çocuklarını tavlamak için hep başvurduğu histerik yolları taklit edercesine konuşuyordu:

"Taksi benden merak etme."

Ya da Pierre buluşacakları zamanı değiştirmek istediğini yazıyor diyelim. Bu defa da Benjamin, annenin değişkenliğine alaycı bir gönderme yaparak yanıtlıyordu:

"Aslında var ya, hadi bu işi toptan iptal edelim."

Ama Nils'in böyle şakalarla işi olmuyor.

Dışarıda güneş yavaş yavaş yükseliyor. Betonun üzerine düşen sarı nokta genişleyerek artık neredeyse tüm cepheyi kaplıyor ve yatak odalarını koruyan sıra sıra dizilmiş panjurları ısıtıyor. Evin bir penceresi açık olmasına rağmen dışarıdan hiç ses gelmiyor. Şehir uyuyor. Yataktan kalkıp mutfakta bir kahve yapıyor. Ufak bir masayla sandalye ve sigara izmariti dolu bir kül tablası olan küçük balkona yürüyor. Korkuluğun üstünde öylece unutulmuş ve kuru toprakta boyunları bükülüp sararmış lalelerle dolu bir saksı duruyor. Saat henüz erken olmasına rağmen hava çoktandır sıcak. Gökyüzü mavi ancak doğuya doğru denizin küçük bir kısmından görülebildiği kadarıyla üzeri kara bulutlarla kaplı. Boğucu bir hava var. Büyük bir

fırtına gelecek gibi. Saatine bakıyor. Kiralık arabayı alacağı benzin istasyonu birazdan açılır ve yola koyuluyor. Dairenin kapısını son kez kapatıp kilitliyor. Çok geçmeden de kiralık arabanın yanına varıyor. Şehir merkezinin boş sokaklarını ardında bırakıp şehrin yukarısındaki beş şeritli yolda tek araba olarak ilerliyor.

21. Bölüm: Çakıllı Yol

Anne öldükten birkaç gün sonraydı. Onca zamandır hep evdeydi. Ancak ilk kez o gün evden çıkıyordu. Şehrin en büyük parkından geçti; iskeleye inen parktan. Başının üzerinde uzanan ağaç tepelerine baktı. Haziranın başı olduğunu ve yaprakların koyu yeşil tonlarda görüneceklerini biliyordu. Fakat böyle bir şeyi gözleri fark etmeyeli uzun yıllar olmuştu.

Trafo merkezindeki kazanın ardından hastaneye kaldırılmıştı. Kollarında, ensesinde ve tüm sırtında yanıklar vardı. Yaralarını saracak doktorlar hangisinin giysi, hangisinin deri olduğunu anlayamadı. Hastanede birkaç gün kaldıktan sonra, taburcu olmadan önce baba doktora hasar kalıp kalmayacağını sordu:

"Söylemek imkânsız."

Doktor böyle yanıtlamıştı. Hayat boyu bazı sorunlarla karşılaşabilirdi. Sinir hasarları yıllarca ortaya çıkmayabiliyordu mesela. Kasları yavaş yavaş eriyebilir, kalpte ritim bozukluğu olabilirdi. Beyin hasarı ve böbrek yetmezliği riskleri de vardı. Bunların hiçbiri olmadı ama. Doktor görme yetisiyle ilgili hiçbir şey söylememişti. Patlamadan sonra renkleri farklı görebileceği konusunda onu uyarmamıştı. Bazı renkleri ise hiç göremiyordu: Mavi. Bir koruluğa yaslanıp üzerine çömelmiş bakarken yanındaki kişiden çalılığın yaban mersiniyle dolu olduğunu duyduğunda bile bir tanesini dahi fark edemiyordu.

Diğer renklerse artık onun için daha parlaktı. İlkbahar ve yaz aylarında güneş batmadan birkaç saat önce ufkun üzerinde yükselen bir ışık yayı görüyordu. Tüm gökyüzü pembeye dönüyordu. O kadar

güzel görünüyordu ki gerçek olmaması ne kadar üzücüydü. Gençken bazen gözlerini kırpmadan doğrudan güneşe bakarak okulda bazı insanları etkilemeyi başardığı zamanlar oldu. Sınıf arkadaşları etrafında toplanıp avaz avaz bağrışırlardı ve gelip görmeleri için diğerlerini de çağırırlardı.

Uyarı işaretlerinden yansıyan renklerse onu sakinleştiriyordu. Bu nedenle hep onları arayıp bulmaya çalıştı. Yol inşaat alanlarındaki kırmızı trafik konilerinin yakınında oyalandı. Bazen spor mağazalarındaki balık tutma bölümüne gider ve neon gibi parlayan sarı ve kırmızı yemlere gözünü ayırmadan bakardı. Çocukluğundaki ağaçları hatırladı. Haziranın başında yazlık eve gittikleri haftaları, yeşil enerji dolu yaprakları... Uzun süre onları tekrar görebilmeyi arzuladı. Sonra umursamadı.

Suya doğru yürüdü. Eksantrikler için konuta dönüştürülmüş eski balıkçı tekneleri vardı. Rıhtım boyunca sıralanan beyaz yolcu teknelerinin yanından geçerek su kenarında yürümeye devam etti. Bu suda hiçbir şeyin yetişmediğini, ölü bir deniz olduğundan burada balık yaşamadığını bilmeyen turistleri cezbetmeyi umarak tabelalarında "günün balığı" yazan restoranların önünden geçti. Etrafındaki insanların üzerinde yazlık giysiler vardı ama havada resmen nisan soğuğu hissediliyordu. Üşüdüklerinden incecik yakaları hep kalkıktı. Çıplak kollarındaki tüyler diken dikendi.

Son zamanlarda burada çok yürür olmuştu. Parkın içinden iskeleye inip sonra geri dönüyordu. Yürüyüşleri sıklaşmıştı da. Bazen birkaç saat yürüyordu. Kışın eve o kadar üşümüş bir hâlde dönüyordu ki vücudu uyuşmuş oluyordu. Kapıyı açmayı deniyor ancak beceremiyordu. Orada büyülenmiş gibi durup eline bakıyordu. Anahtarı tutamayıp kilidi çeviremeyişine odaklanıyordu. Amaçsızca, sık sık şehirde dolaşıyordu. Mezarlıklardan geçiyor ve metro istasyonlarına iniyordu. Bir sonraki istasyona gidip yürümeye devam ediyordu. Kazayı geride bırakmaya karar vermişti. Ancak beklediği gibi olmadı. Düşünceleri her hâlükarda onu oraya götürüyordu. Ne zaman yüksek bir ses duyup parlak bir ışık görse, hazırlıksız

yakalandığı bir etkiye maruz kalsa yine oradaydı. Trafoda... Hâlâ günde birkaç kez yokluyordu.

Beklenmedik keskin görüntüler onu geçmişe sürüklüyordu ya da ısılar... Fırını açıp yemeğin hazır olup olmadığını görmek için eğildiğinde, sıcak hava dalgasının yüzüne çarptığı an mesela. Birden gözyaşlarına boğulabiliyordu. Ani sesler sonra... Gençlerin metroda havai fişek patlattıklarında çıkan o belirgin gürültülerde değil sadece; birinin boş bir restoranda ayağa kalkmasıyla sandalyenin yere sürtünmesinde, bir mutfak çekmecesine sert bir şekilde yerleştirilen çatal bıçak sesinde. Biri küvet doldururken de o banyoda asla duramazdı. Şehrin sesi ise hepsinden beterdi. Özellikle de yağmur yağdığında. Çünkü su bir şekilde gürültüyü artırıyordu. Ağır aksak giden arabalar bile kükreyerek yanından geçiyor gibiydi. Sonsuz bir gürültü çemberi içinde yaşıyordu sanki. Ani seslerden daha kötü olan tek şeyse ani sessizlikti. Çünkü o zaman o tanıdık farkındalık geri dönüyordu. Ses yok olduğunda dünya da yok oluyordu. Sessizlik ne kadar yoğunsa gerçeklikle bağlantısını kaybetme hissi o denli büyüyordu.

Uzunca bir zaman sesleri sadece uzaktan duyarak mükemmel bir sessizliğe ulaşmayı arzuladı. Yatak odasında uzanarak mutfaktaki radyonun açık olduğunu duymak, dışarıda yol çalışmaları devam ederken boş bir restoranda oturup çalışmaları izleyerek büyük cam bölmelerin ardından gelen boğuk sesleri işitmek mesela... Geçmişte bunlara epeyce kafa yormuştu ama artık yapmayı dahi bıraktı. Kendi rahatsızlığını umursamayı yavaş yavaş terk etti.

Bu duygunun içine ilk düştüğü zamanı hatırlıyor. Mutfaktaydı. Aniden bir yanık kokusu aldı ve daireyi kolaçan etmeye başladı. Yanık elektriğin kokusunu takip ederek oturma odasını geçti. Koridordaki şalter kutusuna gözü ilişti ve çatlaklardan sızan beyaz dumanı fark etti. Kutuyu açtığında içinin yandığını gördü. Küçücük bir ateşti. Tapaların arkasındaki yüzeyde hafif bir alev... Koşarak mutfağa gidip bir kovaya su doldurdu. Sonra telaşla geri döndü. Tam suyu ateşe dökmek üzereyken okulda öğrendiği bir şeyi hatırladı: Su elektriği

iletiyordu. Saç kurutma makinesini küvete düşürüp kavrulan insanların hikâyeleri geldi aklına. Belki de su dökmek bir felaket olurdu. Üfleyerek ateşi söndürmeye çalıştı ama bu daha da şiddetlenmesine yol açtı. Elinde suyla çaresizce kalakaldı. Ta ki soluklanıp üç saniye içinde yaşadığı tam bir rahatlamanın ardından gelen büyük bir özgüvenle suyu dökene kadar:

"Umrumda değil."

Hiçbir şey olmadı. Hatta yangın da söndü. Sigortalar patlamış mısır gibi birer birer atmaya başladı. Ertesi gün şalter kutusunu tamir etmek için bir elektrikçi geldi. Tüm tehlike arz eden elektrik yok olmuştu ama o günden sonra içinde şu duygu kaldı: Umrumda değil. Bir karar verdiği filan yoktu. Bu fikri kendi kafasında bile formüle etmemişti. Asla öyle bir şey değildi. Belki de zor olan her şeyde olduğu gibiydi. Beynini nasıl başa çıkacağını bilmediği şeylerle doldurmak yerine onu bir kenara iterek boşaltmayı tercih etti.

Daha önce de birçok kez eve dönmeden bir süre körfeze bakmak için iskelede durmuştu. Bu seferkini diğerlerinden farklı kılan şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Kenara kadar gidip bir süre orada kaldı. Suya bakarken büyük çapa zincirlerinin üzerinde zar gibi duran deniz yosununu fark etti. İki desimetre görünürlük sonrası karanlık... Kıyafetlerini çıkarıp üst üste koydu. Gelip geçenler duraksayıp bir süre ona bakıyor, sonra yollarına devam ediyorlardı.

Ve suya atladı. Ortada herhangi bir plan ya da ince düşünülmüş ayrıntılar yoktu. Sadece enerjisi tükenene kadar yapabildiğince yüzmeye karar verdi. İskeledeki küçük çaplı tekne trafiğini terk ederek açık suya yöneldi. Hiç esinti yoktu. Su ayna gibi parlıyordu ama dalgalar açık denizin etkisiyle yüksekti. Güçlü dalgalardı. Denizin etrafında yükselip alçalmasına ayak uydurdu. Sanki deniz henüz onunla ne yapacağına karar vermemiş gibiydi. Bu kabarık sularda küçük ve önemsizdi.

Açıldıkça su daha da soğuyordu. Kulaçları giderek kısalmaya başladı ama o güçlü bir yüzücüydü. Ailesi onu bir yaz yüzme kampına göndermişti. Herkes birbirini tanıyordu, o kimseyi tanımıyordu. Diğer çocuklar ondan büyüktü. Bir sıra hâlinde peş peşe yüzmeleri gerekiyordu. O herkesten yavaştı. Arkadan gelen biri olduğunda havuzun kenarından bir düdük sesi yankılanıyordu:

"Yol ver!"

Nefes nefese sarı kulvar ipini yakalayıp hemen diğerinin geçmesine izin veriyordu. Sonra duşlardaki klor kokusu, buruş buruş olmuş parmaklar, floresan ışığında parlayan yerdeki küçük su birikintileri ve etrafta koşuşturup havlularıyla birbirini kırbaçlayarak bağrışan büyük çocuklar... Sesleri fayans kaplı duvarlarda yankılanıyordu. Uyudukları yer bir spor salonuydu. Diğerlerinin uyku tulumlarıyla matları vardı ama anneyle baba onunkini koymayı unutmuştu. Yüzme öğretmeninden bir battaniye ödünç almak zorunda kaldı ve üzerinde yatması için de bir yüksek atlama minderi serildi. Diğer çocuklar ona "kral" demeye başladı çünkü orada heybetlice herkesin üstünde yatıyordu. Uyuması gerekirken o sessizce ailesi için ağlıyor; tavana bakıp gözleriyle denge aletlerini, halkaları ve tırmanma duvarını takip ediyordu.

Son gün teoriydi. Yüzme öğretmeni üzerlerinden su damlayan kamp çocuklarını toplayarak havuzun kenarına dizdi. Ortalık karıştığında hemen düdüğüne sarılıyordu. Onlara soğuk sudayken ne yapılacağından bahsetti. Bir kara tahtanın önünde duruyordu. O kadar yüksek sesle gürlüyordu ki kulağa bir köpek havlaması gibi geliyordu:

"Kendinizi yönlendirin. Nereye gidiyorsunuz? Kendinizi yönlendirin. Nereye gidiyorsunuz? Kendinizi yönlendirin. Nereye gidiyorsunuz?"

Benjamin nereye gittiğini biliyordu. Açık denize gidiyordu ve bundan sonra ne olduğunun bir önemi yoktu. Küçük adacıkları geride bıraktı.

Şehrin sesleri artık kaybolmuştu. Tek duyabildiği kendi nefesiyle ellerinin suya çarpma sesiydi.

Ve sonra dünyayı büyük bir gürültü kapladı. Sona ermesiyle kısa bir sessizlik oldu ama ardından ses tekrar geldi. Yürek parçalayıcı bir gürültü... Aynı anda hem bir gök gürültüsü hem de bir siren gibi. Ses bedenini delip geçiyordu. Denizden geliyormuş gibi suyun içinde hissediyordu onu. Ve arkasını döndü. Sadece on beş metre ötesinden devasa bir vapurun geçtiğini gördü. Korna üçüncü kez çaldığında Benjamin'in tüm vücudu bir an için felç oldu. Ses etinin, kemiğinin içinden geçti ve o yine trafo istasyonundaydı. Patlamayı tekrar tekrar duyuyordu. Kollarında Molly'nin sarsıldığını hissedip onu sıkıca tuttu. Oda maviye döndü. Sırtındaki baskıyı hissetti ve artık bildiğini düşündü. Paramparça olmanın nasıl bir his olduğunu artık biliyordu.

Sonra her şey karardı. Uyandığında sırtı kavruluyordu.

"Kendinizi yönlendirin. Nereye gidiyorsunuz?"

"Kardeşlerim nerede?"

Ve sürünerek Molly'ye doğru ilerledi.

Vapurun düdüğü dördüncü kez çaldığında Benjamin yüksek sesle çığlık attı. Kendi soluğunu duyuyordu. Yüzmeye devam etti. Düz bir çizgide ilerliyordu. Deniz aniden haşinleşti. Üşümüş başının üstünden soğuk bir esinti geçti.

Sonra onları gördü. Hemen önünde suda duran iki küçük kafa... Onları hemen tanıdı. Kardeşlerini bir kilometre öteden tanırdı. Yanlarına doğru yüzdü. Pierre'in nasıl konsantre olduğunu gördü. Başı yüzeyden çok yukarıda değildi; suya batıp çıkan uzaktaki küçük şamandıraya bakıyordu. Nils ise seslendi:

"İşte bak şamandıra orada. Neredeyse yolu yarıladık."

Pierre'in gözleri Benjamin'e çevrildi:

"Korkuyorum," dedi.

"Ben de," diye yanıtladı Benjamin.

Nils biraz öndeydi. Ağzına su kaçmasın diye boynunu arkaya doğru eğdiğini gördü.

"Nils," dedi Benjamin. Ama o tepki vermeden, gözleri gökyüzünde sadece yüzmeye devam etti.

Benjamin ağabeyine yetişti. Birbirlerinin yüzüne doğru ağır ağır soludular. Suyun ortasında öylece duran üç oğlan... Deniz sessizdi. Beklemedeydi.

"Dudakların morarmış," dedi Benjamin Pierre'e.

"Senin de," dedi Pierre. Sırıttılar.

Hafif bir gülümsemeyle Nils'e baktı. Oğlanlar kollarını birbirlerine dolayıp destek oldu, daha da yaklaştılar. Nefesleri birbirlerinin yüzlerini ısıtıyordu.

"Artık gitmeliyim," dedi Benjamin.

Nils başını salladı. Pierre bırakmak istemedi. Benjamin elini kardeşinin yanağına koyup ona gülümsedi ve kardeşlerinden sıyrılarak yüzünü tekrar açık denizden yana çevirdi.

Soğuktan bacaklarından uyluklarına kadar iğneler batıyordu. Büyük bir yorgunluk çöktü üzerine. Nefes nefese değildi, sadece dermansızdı. Omuzlarında ve kollarında karıncalanmalar hissetti. Su artık iyice yakınındı. Daha önce büyük ama dostça olan dalgalar karakter değiştirmişti. Deniz üzerine o denli güçlü abanıyordu ki soluğu kesilir oldu. Aldığı son nefesle sular içine dökülmeye başladı; midesini, solunum yollarını ve ciğerlerini dolduruyordu.

Bilincini kaybetmeden önceki saniyelerde tedirginliğini bir kenara bıraktı. Çünkü bunca yıldır sarıldığı gerçeklikten sonunda kurtulacağını biliyordu. Yüzeyin altına doğru yuvarlandı. Özgür ve esnekti. Kalbi durduğunda ne aydınlık ne de karanlıktı etraf. Ucunda ışık olan bir tünel filan da yoktu. Çakıllı bir yoldu.

22. Bölüm: 02:00

Kardeşlerine tuvalete gitmesi gerektiğini, onların kendisini beklememelerini söylüyor. Ayrılırken kapıyı kilitlemeyi unutmayacağına da söz veriyor. Pierre ve Nils iki büklüm eğilmiş annenin koridorunda ayakkabı bağcıklarını bağlıyor ve sonra anneden kalma anıları kollarına yığıp sendeleyerek karanlık merdiven boşluğuna ilerliyorlar. Benjamin asansöre ilerlemelerini izliyor, sonra kapıyı kapatıyor. İhtiyacı olduğundan değilse de yalanını hafifletmek için tuvalete gidiyor. Kapağı açık banyo dolabında annesinin banyo malzemelerini görüyor. Bir el kremi, porselene yapışıp onunla bütünleşmiş bir el sabunu, çok kullanıldığından haşatı çıkmış bir diş fırçası, lavaboda kusmuk izleri. Yıllar önce alıp taparcasına hayranlık duyduğundan hiç kullanmadığı küvetin kenarındaki Chanel parfüm şişesi. Lavabonun üzerinde içlerinde sadece biri yanan üç ampul.

Aynadan yansımasına bakıyor. Gereğinden fazla asla aynaya bakmaz, kendisiyle göz teması kurmaz. Her zaman kendinin ötesine bakar; çenesine veya burnuna. Ama o an bakışlarının orada oyalanıp kalmasına izin veriyor. Çıkıntılı ağzına, geniş alnına bakıyor. Babasının bir zamanlar şaka yollu söylediği şeyi hatırlıyor. Bir kafatası olarak nasıl görüneceğini hayal etmek zor değil. Küçükken görünüşünden büyülenirdi. Hep kendine bakmak isterdi. Aynaların önünde durup bir şekilde mest olurdu. Çocukluğunda bir kere evde yalnızken koridordaki aynanın önüne geçip kendine o kadar uzun süre baktı ki sonunda karşısındakinin başka biri olduğuna kanaat getirdi. Korkmadı. Geri dönüp birkaç kez tekrar denedi ama o an asla geri gelmedi.

Bir defasında yazlık evde mutfakta ayaklarını halıya uzatıp yere oturmuştu. Vücudunun alt kısmına bakıyordu ve aniden onların kendisine ait olmadığını hissetti. Başkasının bacaklarıydı. Bedenin altındaki her şey ona ait olmayan ölü bir et yığınından ibaretti. Bu inanış o kadar gerçekti ki yerinden kımıldayamıyordu. Uzanıp mutfak ocağının yanındaki sepetten bir odun parçası aldı ve bir şeyler hissetmek, kendine ait olan vücut parçalarını geri kazanmak için uyluklarına ve ayaklarına vurmaya başladı.

Aynada kendine bakıyor. Bir kafatası olarak nasıl görüneceğini hayal etmeye çalışıyor. Oturma odasına gidiyor ve üç kardeşin yanlarına alacakları hatıraları didik didik ettikleri dağılmış ortama göz atıyor. Yere yayılmış fotoğraf albümleri, ardına kadar açık mutfak dolapları, indirilip yere konmuş tablolar... Sanki az önce bir hırsız çetesi buradaymış gibi bir görüntü. Yatak odasına giriyor, toplanmamış yatağa bakıyor. Annenin son uykusuzluk nöbetinden kalma çarşaflar kargacık burgacık görünüyor. Kıyafetlerini çıkarıp bir süre bekliyor ve sonra yatağa uzanıyor. Eve gitmek istemiyor. Burada annesinin yatağında uyumak istiyor. Komodinin üzerinde bir kül tablası duruyor. Altta sigara izmaritleri ve onların arasına sıralanmış duran bir dizi yarısı içilmiş sigara. Kül tablası tıpkı bir Mohikan saçı gibi görünüyor. Annenin artık sigara içmeye bile gücünün kalmadığı o son haftalara ait bir hatıra.

Annenin mektubunu çıkarıyor. Başucu lambasının zayıf ışığında tekrar okuyor. Annesinin o çok iyi tanıdığı, en ince ayrıntısına kadar hissederek onun bile farkında olmadığı nüansları yakalayabildiği sesini duyuyor. Mektubu aynen onun okuyacağını bildiği şekilde okuyor. Duraklayacağı yerde duraklıyor. Metni dikkatlice ve yavaşça, sanki onu bir daha hiç göremeyecekmiş ve ezberlemesi gerekiyormuş gibi özümsüyor. Sonra göğsüne koyuyor ve ışığı söndürüyor.

Dört yaşında. Hatırlamadığı bir yatak odasında, tanımadığı bir yatakta. Anne pijamasının üstünü sıyırıp onun karnını gıdıklıyor:

"Ben bir karıncayayım," diyor.

Orta parmağıyla işaret parmağını karnında gezdiriyor. Benjamin kahkahalara boğuluyor.

Anne, "Bak şimdi bir karınca daha geldi," diyor. Gıdıklamaya artık iki eliyle devam ediyor.

Benjamin kıvrılıp oradan oraya dönüyor ve bacaklarıyla çılgın tekmeler savuruyor. Bunlardan biri yanlışlıkla annenin kafasına geliyor. Anne birkaç adım geri gidiyor. Elini alnına götürüyor. Kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor. Benjamin yatağın kenarına oturuyor:

"Üzgünüm, üzgünüm anne," diyor. "Bilerek yapmadım."

Anne önemli olmadığını söylüyor. Hâlâ elini başının üstünde tutuyor. Sonra yanına gidiyor, ağladığını görüp ona sarılıyor:

"Önemli değil canım, iyiyim."

Benjamin yatakta dönüp duruyor. Hava kararıyor, sonunda gece oluyor. Telefonunu çıkarıp Pierre'i arıyor. Telefon uzun uzun çaldıktan sonra cevap veriyor. Benjamin onun kendinde olmadığını hemen anlayabiliyor; sesi kalın ve donuk geliyor:

"Başım dönüyor."

Pierre daha yeni yatmış. Yatmadan da uyku ilacı almış çünkü bir türlü uyku tutmamış. İlaç birden gözüne ilişince belki işe yarar diye düşünmüş.

"Kaç tane aldın?" diye soruyor Benjamin.

"Bir," diyor aceleyle ve sonra kararsız, biraz da muzip bir sesle ekliyor: "Belki... Belki de iki tane almışımdır."

Pierre telefonu bir kenara koyuyor. Hattan cızırtılar geliyor. Benjamin onun ağır adımlarla yürüdüğünü duyuyor. Bir şey alıp geri geliyor.

"İki!" diye bağırıyor. "Kutusu elimde, iki tane almışım. Ne kadar uyanık kalabileceğimi görmek için kendimle yarışmaya karar verdim de."

Sonra kıkırdıyor. Oldukça iyi gidiyordu aslında ama şu an... İç çekiyor ve birden keyifsizleşiyor:

"Şu an başım dönüyor."

Benjamin telefonda bir süre kardeşinin ağzında geveledi̇ği karmakarışık lafları dinliyor. Ardından sessizleşiyor; tek duyabildiği Pierre'in nefesi.

"Hey," diyor Benjamin. "Hâlâ orada mısın?"

"Bu nasıl bir lamba böyle?" diyor Pierre. Birkaç saniye sessiz kalıyor. "Bu halt nasıl kapanıyor?"

Arama sonlanıyor ve telefon ekranından yayılan mavi ışık odayı bir an için aydınlatıyor. Ama sonra sönüyor ve oda kapkaranlık oluyor.

Uyuyamadığında, terapistinin verdiği tavsiyelere uymaya çalışıyor: Bir düşünceye dal, odaklan ve ondan kurtul. Sonra bir sonrakine geç, odaklan ve ondan da kurtul. Ama onun başaramadığı yer son kısım oluyor. Bir dümence diğerine takılıyor, aklına getirdiklerinin ta derinliklerine iniyor ve uyması gereken tavsiyeyi unutup habire baştan başlamak zorunda kalıyor.

Telefonunu tekrar eline alıyor. Nils'in numarasını çeviriyor. Nils her zamanki gibi resmî bir şekilde soyadını söyleyerek açıyor.

"Seni uyandırdım mı?" diye soruyor Benjamin.

"Hayır," diye yanıtlıyor Nils. "Yatakta uzanıyordum ve ışıkları kapatmak üzereydim."

Arka planda hafifçe çalan klasik müziği duyuyor.

"Nils, annemin mektubunu tekrar okudum," diyor.

"Hı hı," diyor Nils sessizce.

"Öyle acayip ki."

"Acayip olan nedir?"

"Tüm bunları hayattayken asla söyleyemezdi."

"Biliyorum."

Sesi çok sakin geliyor; yani az öncekiyle tamamen uyumlu. Benjamin, Nils'in çocukluk dönemiyle hep iyi baş ettiğini düşünmüştür çünkü onun kendisini etkilemesine asla izin vermedi. Hatta bazen Benjamin, Nils'in gerçekten mutlu olup olmadığını bile merak eder. Ara sıra görüştüklerinde öyleymiş gibi duruyor. Ama boş bulunduğu anlarda, tezgahta kahvesini doldururken ya da bir pencerenin yanında durup dışarıyı seyrederken Benjamin, kardeşinin gözlerinde küçücük fosforlu bir alev gibi parlayan o kederi görebiliyor.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diyor Benjamin.

"Sor tabii."

"Liseden mezun olduğun günü hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Ertesi gün Orta Amerika'ya gidecektin. Sabah erkenden çıkman gerekiyordu. Hatırlıyorsun değil mi?"

"Evet."

"Yatakta uzanmış kapının ardından gelen sesleri dinliyordum. Gittiğini duydum. Neden gelip de bana bir hoşça kal demedin?"

"Yapamazdım."

"Yapamaz mıydın?"

"Annemle babam senin kendini iyi hissetmediğini söyledi. Seni rahatsız etmememiz gerektiğini."

İkisi de konuşmuyor. Sadece kardeşlerin solumaları ve arkadan müzik sesi duyuluyor.

"Yarın görüşürüz Benjamin."

"Görüşürüz. Her şey yolunda gidecek."

"Evet."

Gecenin geç vakitleri sehere dönüyor. Lambayı tekrar açıp annesinin yatağına oturuyor. Mektubu bir kez daha okuyor. Arkasıyla önü okunaklı bir el yazısıyla yazılmış tek bir sayfa. Kimi yerler belli belirsiz ama yine de kuşkuya yer bırakmayacak şekilde anlaşılır. Onlarca yıl arasında bir ağ ören, oradan yazlık eve doğru uzanan her şeyi birbirine bağlayan, dillerinin ucuna gelmiş olsa da asla konuşulmayan her şeyle ilgili basit, kısa bir mektup.

Oda küçülüyor. Gözlerini kapatıyor ve belki de uyuyakalıyor. Öyle olduğunu düşünüyor çünkü gözlerini tekrar açtığında oda daha aydınlık görünüyor. Pencereye bakıyor. Caddenin karşısındaki binanın en tepesinde bir parça güneş ışığı görüyor. Gri betonda küçük, sarı bir köşe.

23. Bölüm: Cereyan

Sudan nasıl çıktığımı bilmiyorum. Sanırım bilincim kapalıydı. Bundan sonra hatırladığım şey bir motorlu teknenin güvertesinde yattığımdı. Etrafımda çılgınca sesler duyuyordum. Sırtımdaki elleri hissediyordum ve ciğerlerimdeki suyu ellerime kustuğumu hatırlıyorum. Su ılıktı ve bu kendimi iyi hissettirdi.

Hikâyesini anlatırken yere bakıyordu ama sonunda başını kaldırıp ona baktı. Terapist konuşurlarken notlar alıyor ve onları saklı tutmaya gayret ediyordu ama Benjamin, terapistin yaptığı çılgın mürekkep darbelerini, küçük kıvrımlı çizgileri, yarım kalmış cümleleri, yer yer yazdığı okunması güç o anahtar kelimeyi arada bir de olsa görüyordu.

"Ve işte sanırım bu kadar," dedi Benjamin. "Sonra kendimi burada, senin yanında buldum."

Bu onu üçüncü görüşüydü. Özenle düzenlenmiş bir programa göre her seans iki saat sürecekti. Kadın çok net konuşmuş, geçmişte intihar girişiminde bulunan kişilere hemen hemen her zaman ilaç verildiğini söylemişti. Yani sadece teşhisler ve onların gerektirdiği tedaviler söz konusuydu. Ama artık hasta hikâyesinin esas olduğu biliniyordu. Benjamin'i bir uzman olarak adlandırdı; kendi geçmişiyle ilgili en çok bilgiye o sahipti çünkü. Bunu duymak onu adeta gülünç bir şekilde sevindirdi. Neredeyse duygulandı. Belki de bu ona "sen hastasın" demediği içindi. Bilakis kendi içgüdüleri fazlasıyla önem arz ediyordu.

O konuşurken terapist çoğu zaman sadece dinledi ve bazen ona takip soruları yöneltti. Soruların bazıları erkek kardeşleriyle de konuştuğu ve Benjamin'in konuşulmasına karşı çıkmadığı şeyler hakkındaydı. İzni alınmıştı. Saatlerce anlatmıştı Benjamin. Hepsi işte bu kadardı.

Kliniğe ilk gelişinde iki ayrı kapı olduğunu gördüğünde şaşırmıştı. Biri giriş, diğeri ise çıkış içindi. Başkalarıyla karşılaşma riskini en aza indiren bu giriş çıkış sistemi dahiceydi. Yine de Benjamin başından beri diğer hastalar hakkında isteyebileceğinden daha fazlasını öğrenebileceğinin farkına vardı. İlk ziyaretinde çiş yapması gerekmişti ve ziyaretçi tuvaletinin ince duvarlarından konuşmaları duyabiliyordu. Sifonu çekmeden hemen önce de başka birinin gözyaşlarına boğulduğunu duydu. Klinik büyüktü. Uzun bir koridoru vardı ve kapıların ardında peş peşe acılar yaşanıyordu. Benjamin sekreterin gösterdiği kapıyı tereddütle çaldı ve içeriden bir ses geldi:

"Evet."

Sesinde şaşkınlık vardı; sanki hiç ziyaretçi beklemiyormuş gibiydi. Benjamin içeri girdi. Terapist iri yarı bir kadındı. İki derin koltukla bir masa olan küçük bir odaydı. Karşı karşıya oturdular ve Benjamin, yani kendi kendinin uzmanı olan adam hikâyesini anlatmaya başladı ve o da dinledi. Saatler saatlere eklenirken çocukluğunun ve ergenliğinin bir portresini çizdi. Artık bitirmişti.

"Pekâlâ," dedi terapist Benjamin'e gülümseyerek. Defterine eğilip bir not aldı. Anne öleli 14 gün olmuştu. Artık yüzemeyecek hâle gelene kadar suda açılmaya devam etme kararının üzerinden ise 12 gün geçmişti. Kurtarıldıktan sonraki ilk 24 saati hastanede geçirdi. Ertesi gün "Kendine tekrar zarar vermeyi planlıyor musun?" sorusuna karşılık "Hayır" cevabını verdiğinde doğruyu söylüyordu. Bir psikiyatristle görüşmeye hazır olup olmadığını sordular, görüşebileceğini söyledi. Eve dönmesine izin verildi. Sonraki günler hakkında çok az şey hatırlıyordu. Evdeydi, dışarı çıkmıyordu. İki erkek kardeşinin onu evde ziyaret ettiğini ve gelirken Pierre'in İsviçre rulo pastası getirdiğini hatırlıyordu. Çocukluğundan beri bu pastayı görmemişti. Ne konuştuklarını çok anımsamıyordu fakat o pastayı anımsıyordu. Birkaç gün sonra terapiye başladığında yavaş yavaş kendine geldi. Seansların üçü de bir hafta içinde gerçekleşti. Konuşmaları onu gerçekliğe bağladı, yere sağlam basmasına yardımcı oldu.

"Bu birbirimizi üçüncü ve son görüşümüz," dedi terapist. "Zamanımızın geri kalanını hikâyendeki belirli bir olaya dönerek kullanmak istiyorum. Umarım senin için bir sakıncası yoktur."

"Tabii."

"Trafo istasyonunda olanlar hakkında biraz daha konuşabiliriz diye düşünüyorum."

Benjamin'in pantolonunun cebinden bir titreşim sesi geldi, telefonunu çıkardı. Mesaj, annenin öldüğü gece Nils'in oluşturduğu mesaj

grubundan geliyordu. Nils gruba "Anne" adını vermişti. Pierre de onu hemen "Anneciğim" olarak değiştirmişti. Benjamin, Pierre'in neden böyle bir şey yaptığını tam olarak anlamadı. Bir şaka mıydı? Hayattayken ona asla böyle demezlerdi. Mesajı hızlıca okudu ve telefonu sandalyesinin yanındaki masaya bıraktı.

"Biraz şaşkın görünüyorsun."

"Yok, önemli değil," dedi Benjamin. "Nils cenazede 'Piano Man'in çalınmasını istediğini yazıyor."

"Piano Man?"

"Evet, o şarkıyı istiyormuş."

Cenazeye 24 saatten az zaman kalmıştı. Nils takıntılı biri gibi son dakikaya kadar planlar yapıyordu. Mesajda bunun annenin en sevdiği şarkı olduğunu yazıyordu; bu nedenle de uygun olacağını düşünüyordu. Benjamin annenin şarkıyı küçükken onlara dinlettiği bir zamanı hatırladı. Hepsini susturup sözleri dikkatle dinlemelerini istemişti. Şarkı bittiğinde "mucuk" diye bir ses çıkarmış ve sanki ağzından bir öpücük alıp da odaya dağıtıyormuş gibi ellerini dudaklarına götürmüştü. Cenazede çalınıp çalınmaması Benjamin'in umurunda değildi ama içini birden bir endişe kapladı. Çünkü bu mesajın neyin başlangıcı olduğunu, artık Pierre'in Nils'in peşini bırakmayacağını biliyordu.

Telefon bir kez daha titredi. Benjamin bakmak için eğildi.

"Hahaha"

Ve savaş hazırlıkları sürüyordu. Pierre'in kötü niyetini belli eden üç nokta mesajlaşma uygulamasında zıplayıp duruyor, Nils'in öfkesi ekranda dans ediyordu:

"Ne demek istiyorsun?"

"Üzgünüm ama şaka yapıyorsun sandım. Eski püskü otel barlarında piyano çalan sarhoş bir sanatçı hakkındaki bir şarkıyı mı annemin cenaze töreninde çalmayı düşünüyorsun? Sen ciddi misin?"

"Annem o şarkıyı seviyordu. Bunun nesi yanlış olabilir ki?"

"Benim en sevdiğim şarkı da AC/DC'den 'Thunderstruck'. Cenazem de çalınmasını ister miyim sence?"

Sonra sessizlik oldu. Diğerlerine eklenecek küçük bir yara daha açılıyor, kardeşler arasındaki hassas bağlardan birkaçı daha kopuyordu. Telefonunu cebine koydu.

"Cenaze yarın mı?"

"Evet."

Terapist hafifçe gülümsedi:

"Pekâlâ," dedi. "Trafo istasyonunda biraz daha zaman geçirmek istiyorum."

"Peki."

Bunun arkasındaki mantığı anlayamamıştı. O günle ve çocukluklarıyla ilgili hatırladığı her şeyi ona anlatmış, kardeşleriyle başından geçen ve hiç kimseyle, hatta onlarla bile konuşmadığı şeyleri paylaşmıştı. Ona "huş ağacı" demelerinden, sonra düğün çiçeklerinden bahsetti ve en kötü anılarını, onu değiştiren şeyleri bile anlattı. Çilleri... Yaz dönümü gününü... Babasının ölümünü... Buradaki amaç kendini anlayabilmesi ve hikâyesinin toplamı olarak görmesiydi. Ama artık bu hikâyeler onun ve terapistin önünde birer Lego parçası gibi yayılmış durumdaydı ve Benjamin'in onları nasıl bir araya getireceğine dair hiçbir fikri yoktu. Annesinin ölümünden iki gün sonra yaptığı o şeyin yaşamındaki diğer tüm parçaların bir sonucu olduğunu anladı. Sadece nasıl olduğunu çözemedi.

"Ve şimdi büyük bir adım atmamız gerektiğini düşünüyorum," dedi terapist. "Var mısın?"

"Evet."

"Kendini trafo istasyonunda hayal etmeni istiyorum."

Açıklıkta duran o küçük binayı hatırlıyor. Bir patikanın oraya doğru uzandığını; hafifçe çiğnenip üzerinden geçilmiş bir patika... Belki de hiç geçilmemiş. Hatta belki patika da yok. Çok yakınında sivrisinek sesleri duyuyordu. Bir de kuş sesi... Daha ötelerden ise binadan tıslamaya benzer bir ses geliyordu. İçerideki kablolardan süzülüp geçerek ormandaki yazlık evlere dağılan elektriğin o sessiz mırıltısı. Bina uzaktan neredeyse pastoral görünüyordu; ağaçların arasında duran ufak bir kulübe ve dışarıda da öğleden sonra güneşinde parıldayan düzgün sıralar hâlinde dizilmiş siyah başlıklı direklerin olduğu elektrik hatlarıyla dolu bir bahçe. Havada neredeyse hiç esinti yoktu. Kardeşlerinin arkasında, en arkada yürüdüğünü, önünde onların enselerini gördüğünü hatırlıyor.

"Kardeşlerinle yürüyorsun ve trafo binasına yaklaşıyorsun. Sonra kırık kapıyı açıyorsun," dedi terapist. "Artık parmaklığın diğer tarafındasın. İçeri giriyorsun. Bunu kafanda canlandırabiliyor musun?"

"Evet."

Duvardaki siyah küfleri hatırlıyor. Tellerden akan elektriğin kükremesini, tavandaki o hafif aydınlık veren titrek ışığı garipseyişini... İçeride bu kadar çok elektrik varken lamba neden daha parlak yanmıyor diye şaşırdığını hatırlıyor. Dışarıdaki güneş ışığına fazla maruz kaldıklarından kardeşlerinin rengi bulanık görünüyordu. Onların seslerini, esintiyle dağılan uzak çığlıkları duydu. Nils ona geri dönmesini, bunun tehlikeli olduğunu söylüyordu. Elektrik duvarına yaklaştıkça kardeşlerinin sesleri daha da keskinleşmeye başlamıştı. Ama o hiçbir şeyi umursamadı. Kardeşlerinin çığlıkları, Pierre'le kıyıda taş sektirdikleri sakin

akşamlarda gölün karşı kıyısından gelen yankılar gibi uzaktan duyulan bulanık seslerden ibaretti.

"Binanın içindesin," dedi terapist. "Köpek kollarında ve kablolara çok yakınsın. Ne düşünüyorsun?"

"Yenilmez olduğumu."

Şiddetli bir güç akımının ortasında durduğunu hatırlıyor. Bu güç kaynağı onu teğet geçiyor. Hiçbir şeyin onu etkilemeyeceğine dair inancıyla istediği her şeyi yapabileceği hissi... Bir kasırganın ortasındaydı. Etrafındaki her şey mahvolmuştu da onun saçının teline bile zarar gelmemişti. Sanki duvarlarda dalgalanan akım ona aitti. Artık tam merkezdeydi. Zafer kazanmıştı. Buradaki tüm güç sadece onundu.

"Kapıya dönüyorsun," dedi terapist. "Kardeşlerine bakıyorsun. Kablolara çok yakınsın. Hiçbir şeye dokunmuyorsun ama yine de çarpılıyorsun."

Patlamayı hatırlıyor. Ondan önceki saniyeleri. Elektriğin sesini. Kol hareketleriyle nasıl da onu kontrol edebiliyordu... Elini cereyana doğru kaldırdıkça oda hemen kendisine karşılık veriyordu. Eli kablolara her yaklaştığında kardeşlerinin bağırışları daha da artıyordu. Korktuklarını görmek hoşuna gidiyordu. Kardeşleriyle alay ediyor, parmaklarını çitin arasına koymuş dikilirken onları seyrediyordu. Sonra oda maviye döndü. Sırtında büyük bir sıcaklık hissetti ve beyaz ışıklar saçan bir patlama oldu. Benjamin'in renkleri solup kayboldu.

"Uyandığında yerdesin," dedi terapist. "Ne kadar süredir baygın olduğunu bilmiyorum ama sonunda uyanıyorsun. Gözünün önüne getirebilir misin?"

"Evet."

Kumlu zemine değen yanağını hatırlıyor. Sırtı gitmişti. Giden başka neresi vardı? Bakmaya cesaret edemedi. Başka hangi parçalarının harap olduğunu bilmek istemiyordu. Kapıdan dışarı parmaklıklara doğru baktı. Kardeşlerim nerede? Patlamayı görmüşlerdi. Bedeninin paramparça olup yandığına tanık olmuşlardı. Ama yine de onu öylece orada bırakıp gittiler. Uyandıktan sonra tekrar bayıldığını hatırlıyor. Sonra dışarı baktığında güneş ters yöne ilerlemişti. Saat öğle vaktini biraz geçkindi.

"Bilincin geri geliyor. Uyanıyorsun ve o an köpeği fark ediyorsun. Çok uzakta değil, orada yerde yatıyor. Sürünerek ona doğru ilerliyorsun, oturuyorsun. Onu kucağına alıp sarılıyorsun. Bunu hatırlıyor musun?"

"Evet."

Utancını hatırlıyor. Acı hiçbir şeydi; artık hissetmiyordu. Sırtı gitmişti. Ama o utançtan başka herhangi bir şeyi hissetme yeteneğini kaybetmişti. Dışarıda güneş baş döndürücü bir hızla yükselip alçalırken, yıldızlı gökyüzü çeşitli biçimlerle aşağıdaki binaya sinyaller gönderirken onu tutuyordu. Ormandan yüksek ve kulak tırmalayıcı sesler duyuluyordu. Büyük bir binanın çöküp yerle bir olduğu, hafif ya da deli rüzgarların gelip geçtiği, ladinlerin sallanıp durulduğu, hayvanların bir binanın dışında durup da içeri dikkatle baktıktan sonra öyle girdiği zamanlarda açığa çıkan gürültüler gibi bir ses... Kendine başka bir yerden bakıyormuş gibi kendini bir bakımdan hep gerçeğin dışında hissetmişti. Ama o sırada sadece kendisinin değil, evrenin bile merkezindeydi. Köpeği kendine yakın tutmuştu, göğsüne bastırıyordu. Vücudunun soğuduğunu hissetti.

"Köpeği tutuyorsun," dedi terapist. "Tutup ona bakıyorsun. Bunu gözünde canlandırabiliyor musun?"

"Evet."

"Ne görüyorsun?"

Sanki uyuyormuşçasına usul usul, yavaşça onu sakinleştirdiğini hatırlıyor. Yüzünün üzerine eğilip ağladığını ve gözyaşlarının onun gözyaşlarıymış gibi göründüğünü...

"Gördüğün bir köpek değil, öyle mi?" dedi terapist, sesi fısıltı gibiydi. "Onu şimdi gözünün önüne getir. Karşında duran küçük bir kız değil mi?"

Küçük binanın dışında dünya yuvarlanıp gidiyordu. Bin yılın geçtiği kapı aralığından dışarı baktı. Sonra bakışlarını aşağıya, ona doğru indirdi. Ufaklıkla başından beri kendisine bağlı, sadece o gün değil, her gün onun koruması altındaki Molly'ye... Yere oturdu. Onun cansız bedenini kavradı. Kollarında tarttı ve dünyada yapması gereken tek şeyde başarısız olduğu için ağladı.

"Kollarında duran küçük kız kardeşin mi?"

24. Bölüm 00:00

Bir polis arabası turkuaza çalan yeşillikler arasından geçerek dar traktör yolundan yavaşça avluya doğru ilerliyordu. Benjamin bunu çok net hatırlıyor çünkü dizlerinin üzerine çökmüş, çimenlikte oturuyordu. Olanların hiçbirini henüz idrak edememişti. O polis arabası ve mavi ışıklar içeri alınmayı bekleyen bir gerçeklik gibiydi; onun ne yaptığını bilmek isteyen dış dünyaya ait bir şey... Arabadan inen iki kadın polis memurunu hatırlıyor. Molly'yi muayene etmek istediklerinde annenin onu bırakmayı reddettiğini hatırlıyor. Babayla konuştuklarını, o loş alacakaranlığın içinden süzülen mırıltıları hatırlıyor. Baba çaktırmamaya çalışarak Benjamin'i göstermiş ve onlar da farklı yönlerden yaklaşarak onun yanına gelmişti. İki kadının da nazik olduğunu hatırlıyor. Yaz gecesi serinliğinde üzerine bir battaniye örttüklerini, ona sorular sorduklarını ve cevap veremediğinde sabırlı davrandıklarını... Bir süre sonra bir başka polis arabasının daha geldiğini hatırlıyor. Ardından gelen bir ambulansı ve sonra diğer araçlardan oluşan kafileyi: Elektrik şirketinden bir kamyon ve başka bir takım araçlar. Arabalar traktör yolu boyunca eğri büğrü park

edilmişlerdi. Gelenler ormanın içine, trafo istasyonuna doğru gözden kaybolduktan sonra evin oraya tekrar döndüler. Mutfak telefonla birilerini arayan yabancılarla doldu. Etraf birden kalabalıklaştı. Aileden başka kimsenin ayak basmadığı, hep ıssız olan bu yer o an insan kaynıyordu. Hepsi onu ele geçirmek, sorularıyla suçunu gerçek kılmak istiyordu.

Yine yürüyor. Şehrin güneyinde yer alan eski gişelerin oradaki klinikten başladı yürümeye. Köprülerden, Gamla Stan'ın ıssız sokaklarından geçti, iskele boyunca devam edip şehir merkezine ulaştı. Gökyüzü yaz akşamına bürünene kadar yürüdü ve şimdi bir kez daha yürüyen merdiveni bozuk metro girişinden, annesiyle oturup içtiği kaldırım kafelerinden geçiyor. Annenin kapısına geldiğinde kardeşleri orada onu bekliyor:

"Ağlıyor musun?"

"Hayır, hayır."

Asansörün sessizliğinde birbirlerinin bedenlerini hissederek dairenin bulunduğu kata çıkıyorlar. Annenin isim levhası kaldırılmış bile; Nils'le ev sahibi arasında gerçekleşen, genel anlamda diğer tüm bu süreçle uyumlu, duygudan muaf bir detay... Nils annelerinin öldüğünü ve kira sözleşmesini feshetmek istediklerini bildirdikten sadece birkaç gün sonra ev sahibinden, daireyi incelediklerini ve durumun hiç de onun bahsettiği gibi duman kokusundan ibaret olmadığını belirten kısa bir mesaj aldı. Evin dumandan zarar gördüğü düşünülmüştü ve derhal sterilize edilmeliydi. Daire planlanandan daha erken boşaltılmak zorundaydı ve bu yüzden kardeşler şimdi gecenin bir yarısı, annenin cenazesinden bir gün önce oradaydılar. Yarın daire boşaltılmadan ve her şey ortadan yok olmadan annelerinden kalan son hatıraları almak için...

Nils kapının kilidini açıyor ve ışıkları yakıp etrafta dolaşıyor. Daire aydınlanmaya başlıyor. Anne 50'li yıllardan kalma lambalar satın almıştı; bazıları raflarda, bazıları tavanda asılı duruyor. Tüm bu

kahverengi, sarı, turuncu ışık kaynakları daireyi haziran ayında rıhtıma vuran bir akşam güneşini anımsatan renklerle yıkıyor. Kardeşler annelerini hatırlatacak şeyleri aramak için yavaş yavaş daireye yöneliyor. Ama Benjamin hâlâ koridorda durmaya devam ediyor. Kardeşlerine bakıyor; kitaplıkları, boş çekmece dolaplarını çekinerek aramalarını seyrediyor ve onların Paskalya'daki küçüklük hâllerini anımsıyor. Babalarının mobilyaların arasına sakladığı çikolatalı yumurtaları arayan pijamalı ufaklıkları... Nils bulduğu küçük bir ahşap heykeli raftan indiriyor. Pierre, annenin fotoğraf albümlerini görünce onlarla oturma odasında yere oturuveriyor ve anında içlerine girip kayboluyor. Çok geçmeden neden burada olduklarını unutuyor.

"Şuna bak."

Nils gülüyor ve kardeşinin yanına çömeliyor. Çoraplı ayaklarıyla yerde oturuyorlar. Vücutları fazla gelişmiş çocuklar gibi ya da sanki kendi istekleri dışında yetişkin olmuşlar da ne olduğunu anlamaya çalışarak, hayretler içinde çocukken çekindikleri fotoğraflara bakıyorlar.

Benjamin mutfağa gidiyor. Ayaklarının altında bir şeyler çatırdayıp tavan lambasının ışığında belli belirsiz marmelat lekeleri parlıyor. Her yerde anneden küçük selamlar göze çarpıyor: Mutfak masasının üzerindeki bıçakla bilenmiş, sivri uçlu kalemlerdeki diş izleri; yıllar boyu süt kaynatılırken dibi tuttuğundan beyazlaşmış küçük saplı tencereler; lavabodaki kahve fincanının kenarındaki ruj lekesi; kenarlarına domates sosu bulaşmış bir tabak...

Buzdolabını açmasıyla mutfak zeminine bir başka sarı ışık kaynağının parıltısı yansıyor. Kapı bölmeleri ilaç dolu. Kanat şeklinde iliştirilmiş prospektüsleriyle küçük şişeler, beyaz plastikten ilaç paketleri, folyo etiketler... Buzdolabının üzerindeki kırmızı üçgen işaretler etrafa yanıp sönen sinyaller gönderiyor. Annenin varlığı tam anlamıyla kendini hissettiriyor ve Benjamin, izin almadan orada eşyaları karıştırdığı için suçluluk duyuyor.

Dondurucuyu açıyor. Her katın tek porsiyonluk börek paketleriyle dolu olduğunu görüyor. Annenin daha çok yemek yemesini sağlamak amacıyla kardeşlerin birkaç ay önce aldığı bir acil durum önlemiydi bu. Onu bir markete götürüp heveslendirmek için dondurucu bölümüne giderek ona farklı yiyecekler göstermişlerdi. Ama tek istediği kıymalı börek olmuştu.

Nils "Ama sadece börek yiyemezsin ki." dedi.

"Elbette yiyebilirim," dedi anne.

Eve üç poşet dolusu börekle geldiler. Oğlanların dondurucuya koyduğu her yeni kutuda anne, "Nefis ve harika!" diyerek yanlarında durdu.

Benjamin, onun her akşam küçük hamlelerde bulunup rahatlamaları için kendilerine o gün ne kadar yediğini rapor eden mesajlar yazdığını hatırlıyor: "Bugün iki börek oldu." Ama aynı sıklıkta onları kışkırtmak da istiyor, sağlığını oğlanları kontrol etmenin bir yolu olarak kullanıyordu: "40 kiloyum, düşünsenize! Tıpkı bir domuz yavrusu kadar."

"Burada epey yiyecek var," diye sesleniyor Benjamin içeridekilere.

Nils ve Pierre kalkıp mutfağa geliyor.

"Vay canına," diyor Nils. "Üçe bölelim mi bunları, ne dersiniz?"

"Nasıl yani?" diyor Pierre.

"Börekleri paylaşalım mı?" diye soruyor Nils.

"Annemden kalan yemekleri eve götürüp yemek istediğini mi söylüyorsun?" diye soruyor Pierre. "Sen ciddi misin?"

Nils eline bir kutu alıp Pierre'e gösteriyor: "Dondurucuda 20 kilo yiyecek var. Hepsi de yeni ve taze. Sırf bize annemizi hatırlattığı için

mi onları atmak istiyorsun yani, anlayamıyorum."

"Hayır tamam, sen hepsini alabilirsin," diyor Pierre.

"Hepsini almak istediğimi söylemiyorum, paylaşalım."

"Tamam, sen istediğini yap."

Pierre yanlarından ayrılıyor. Nils o banyoya girerken arkasından izliyor.

Oturma odasının zemininde Nils ve Pierre'in götürecekleri eşyalardan oluşan iki küçük yığın duruyor. Birkaç çanak çömlek, bir kase ve küçük çerçeveli bir resim... Pierre'inkiler arasında Benjamin, gerçekte bir reçel kavanozu olan annesinin kumbarasını görüyor. Anne onu yıkayıp holdeki masaya koymuş, içini de bozuk parayla doldurmuştu. Kavanoz madeni parayla dolu, bir miktar da banknot var. Kardeşlerin orada toplanma nedeni manevi değeri olan eşyaları almaktı ama Pierre o kavanozu alarak içindeki paraları almış oluyor.

Annenin uyku ilacını göstererek banyodan sesleniyor Pierre: "Bunu alabilir miyim?"

"Olur tabii," diyor Nils.

Pierre ilacı götüreceklerinin üzerine bırakıyor. Benjamin para kavanozuna tekrar bakıyor. Çocukluğundan kalma bir duygu içini kaplıyor: Kardeşler arasındaki adaletsizlik. Pierre'e eve götürmek istediği şeyin anı değeri olan bir eşya değil, para olduğunu söylemek istiyor. Bu hepsinin mirası... Ama Pierre'in tepkisini tahmin edemiyor. Onu gerçek anlamda tanımayalı uzun zaman oldu.

Evin içinde dolaşirken kardeşlerine bakıyor. Yıllarca birlikte o kadar az vakit geçirdikten sonra, şimdilerde temelinde sürekli bir gerilim olan bu yoğun temas... Kardeşlerinin pratikte nasıl biri olduklarını bilmiyor. Onları annenin ölümü dışında hayal edemiyor.

Babalarının ölüm yıldönümünde kardeşleriyle buluşma ayarladığı zamanı hatırlıyor. Bir süre sessizce babanın mezarının başında durmuş, ardından birer kahve ve tatlı için bir kafeye oturmuşlardı. Benjamin onlara her şeyin yolunda olup olmadığını sordu. Kısa ve öylesine cevaplar verdiler. Isırıkları arasında, iyi olduklarını onaylayan hızlı ifadeler...

Benjamin onlara ilk defa kendini iyi hissetmediğini söyledi. Merhametlerini sakınmadılar elbette, ancak bunun hakkında konuşmak istemedikleri de açıktı. Benjamin artık bir yetişkin olarak, çocukluklarında yaşadıkları şeyler yüzünden kendini kötü hissettiğini düşündüğünü söyledi. Bunun üzerine Pierre güldü ve "Her sabah duşa ıslık çalarak giriyorum," dedi. Belki doğruydu, Pierre bunu gerçekten yapıyordu. Belki de kardeşler arasında toparlanamayan sadece kendisiydi.

Bugünlerde onlara yakın olduğu için kendini bu kadar kötü hissediyor olabilir miydi? Bir şekilde aralarındaki roller de değişmişti. Çocukken hep o ve Pierre vardı; Nils bir kenarda kalır ya da üç metre arkalarında olurdu.

Küçükken üçünün de arabada oturdukları bir zamanı hatırlıyor. Nils, kardeşlerinden birinin çiğnemekten sıkılıp ön koltuğun arkasına yapıştırdığı bir sakız bulmuştu. Ardından onu bir kalemle oradan kazıyarak ağzına attı. Benjamin ve Pierre tiksinerek ona baktılar, sonra bakışlarını birbirlerine çevirip daha önce pek çok kez yaptıkları gibi fark ettirmemeye çalışarak yüzlerini buruşturdular.

Nils sakince sordu: "Ne yaptığınızı göremediğimi mi sanıyorsunuz?"

Belki de sadece tahmin ediyordu. Benjamin aynı şeye kardeşleri tarafından geçen hafta boyunca kendisinin de maruz kaldığını hissetti. Ona çaktırmamaya çalışarak birbirlerine yandan bakışlar attıklarını fark etti.

"Aman Tanrım!" diye bağırıyor Nils yatak odasından.

Pierre ve Benjamin onun yanına gidiyor. Nils, annenin pencereye bakan küçük masasının orada duruyor. Üst çekmecesini açmış, elinde bir zarf tutuyor. Sonra onu kardeşlerine uzatıyor. Üzerinde annenin kusursuz el yazısıyla bir not var: "Öldüğümde."

Yan yana onun yatağına oturuyorlar. Üç kardeş art arda dizilmiş mektubu okuyor:

"Oğullarıma... Ben bu mektubu yazarken Molly yirmi yaşına girdi. Anıt mezara gittim, bir çiçek götürdüm. Doğum günlerinde veya ölüm yıldönümü yaklaşırken gerçeğe daha yakın bir hale bürünüyor. Onunla paralel bir hayat yaşıyorum. Yedi yaşına girdiğinde bir pasta alıp parkta yedim. Onu sanki hemen önümdeymiş gibi hayal ediyordum. Etrafımda daireler çiziyordu, bisiklette mutlulukla sallanarak giderken rüzgarda tüyleri uçuşuyordu. Ergenlik çağına geldiğinde bazen onu banyo kapısının aralığından görebildiğimi düşledim. Makyajını yaparken durup gizlice onu seyrediyordum. Pür dikkat aynaya eğiliyordu. Şehirde arkadaşlarıyla buluşacaktı. Bir ebeveyn olmaya sessizce devam ediyorum. Bunu normal bir şey olarak yorumluyorum ve bu nedenle de kendime mani olmuyorum. Acınası bir durum değil bu, hatta belki de tam tersi. Onu gerçek olacak kadar ayrıntılı bir şekilde hafızamda canlandırıyor ve bir süreliğine kızımın tekrar annesi olabiliyorum.

Bana kederin aşamaları olan bir süreç olduğunu öğrettiler. Ve diğer tarafta beni bekleyen bir hayat var. Elbette aynı hayat değil, farklı bir hayat. Aslında kederin bir süreç olduğu doğru değil. Keder bir varoluş durumu. Hiç değişmiyor, taş gibi oracıkta oturuyor. Ve keder insanın dilini bağlıyor.

Pierre ve Nils, sizinle çok kez konuşmak istedim. Sonunda gerçekten konuştuğumu düşündüğümde yapmış olmalıyım yani, hangi anne yapmaz ki? Söyleyemediğim her şey için özür dilerim.

Benjamin, en ağır yükü sen taşımak zorunda kaldın. En çok senin için üzgünüm. Seni asla suçlamadım, bir kez bile. Sadece bunu sana

söyleyemedim. Yıllar boyu süren suskunluğumda sana diyebileceğim tek bir şey varsa o da şu: Bu senin hatan değildi. Buluştuğumuzda bazen seni izliyorum. Bir kenarda duruyorsun, bir köşede kalıp çoğunlukla seyrediyorsun. Her zaman gözlemciydin zaten. Ve hala bizlerin sorumluluğunu yüklenmeye çalışıyorsun. Bazen bu yaşanmasaydı nasıl biri olacağın hakkında hayaller kuruyorum. Kollarında Molly ile ormandan çıkıp geldiğin o öğleden sonrayı sık sık düşünüyorum. Onu, soğumuş yanağını, güneşin altındaki lülelerini çok iyi hatırlıyorum. Ancak seni hiçbir şekilde gözümün önüne getiremiyorum. Nereye gittiğini, seninle kimin ilgilendiğini bilmiyorum.

Vasiyetim yok, çünkü bırakacak hiçbir şeyim yok. Ölümümün detayları umrumda bile değil. Ama son bir isteğim var. Beni yazlık eve götürün. Küllerimi gölün kenarına serpin. Fakat bunu benim hatırım için yapmanızı istemiyorum. Sizden bir şey istemeye hakkım olmadığını biliyorum. Bunu kendi iyiliğiniz için yapmanızı istiyorum. Arabaya binip birlikte uzun bir yolculuk yapın. İşte sizi böyle beraber hayal etmek istiyorum. Arabada, göl kenarındaki o ıssızlıkta, akşamları saunada, hiç kimsenin size kulak misafiri olmadığı tüm o saatler boyunca baş başa olun. Sizden bizim için hiçbir zaman yapmadığımız bir şey yapmanızı istiyorum: Birbirinizle konuşun.

Bunu sadece ben öldüğümde okumanıza izin vereceğim. Çünkü korkarım size yaptıklarımın affedilemez olduğunu düşüneceksiniz. Bilmiyorum, ama şimdi onunla tekrar birlikteymişim gibi davranabilir miyiz? Ona tekrar sarılabilirmişim gibi... Sonra siz gelecekmişsiniz ve o zaman sizi sevmek için ikinci bir şansım olacakmış gibi. Anneniz."

Benjamin mektubu kucağına koyuyor.

Pierre aniden ayağa kalkıp balkona yürüyor. Giderken sigarasını aramak için ceplerini karıştırıyor. İki erkek kardeşi de yavaşça peşinden gidiyor. Orada yan yana durup uyuyan şehre bakıyorlar.

Pierre sertçe sigarasını içiyor. Sigara karanlıkta parlayan bir nokta gibi görünüyor. Benjamin sigaraya uzanıyor ve Pierre onu kardeşine uzatıyor. Benjamin bir nefes alıp Nils'e veriyor. Pierre gülüyor. Nils loş ışıkta hafifçe gülümsüyor.

Sigara elden ele dolaşıyor. Balkonda birbirlerine bakıyorlar. O an konuşmalarına gerek yok. Kısa bir baş sallama ya da belki de sadece bir baş sallama düşüncesi... Zaten biliyorlar; sanki çoktandır içlerinde yaşattıkları bir yolculuk fikri var. Son bir kez hayatta kalabilmek için onları adım adım, hikayelerinde adım adım geriye doğru, o çarpışma noktasına götürmesi gereken bir yolculuk.